Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 10.000 TL. 29 Mayıs-5 Haziran 1993 Sayı: 48

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

İnfazlara karşı mücadele faşizme karşı mücadeledir

İnfazlara Tepkiler Sürüyor-IYO-DER'li öğrenciler Şengül Yıldıran ve Uğur Yaşar Kılıç'ın katledilmesiyle harekete geçen toplumsal duyarlılık yaygınlaşıyor.

İnfazlar, Dünün, Geçmişin Değil, Bugünün ve Yarının Sorunudur-Şengül'ler ve Uğur'lar unutulmamalı; yaratılan duyarlılık ve bilinç daha da güçlendirilmelidir. İnfazlara karşı mücadele yaygınlaştırılabildiği, süreklilik kazandırılabildiği ve giderek kitleselleştiği ölçüde sonuç alacaktır.

İnfazlara Karşı Mücadele Faşizme Karşı Mücadeledir-Faşizme karşı mücadeleyi örgütlemek, kayıplara, infazlara, katliamlara karşı mücadeleyi örgütlemekten geçiyor. Çünkü faşizm, kendini bunlarla ifade ediyor. Faşizme karşı olmak, devrimci, demokrat olmak, insan olmanın onurundan söz etmek bu mücadelenin içine girmekle mümkündür.

Hareketimize saldıranlar cepheleşmiştir! Şimdi daha kararlı olmak zorundayrz!

M.Ali BARAN

13 Eylül darbesiyle birlikte hareketimiz yeni bir sürece girdi. Darbenin duyulmasıyla birlikte dünya devrim tarihlerinde bir benzeri daha görülmemiş M-L'den zerre kadar nasibini almamışlarca uygulanan bu yöntem hemen herkesçe tartışılmaya başlandı. Darbecilik burjuvazinin bile kendi içinde karşı çıktığı, darbeciliğe karşı direnilmesi gerektiği tartışmasını yaptığı, hatta direnmeyenin yer yer kınandığı bir olgudur. Çünkü darbeciler, he türlü kuralı ve ilkeyi reddeder. Kendine ? güvensiz ve güçsüzdür. Bu nedenle gücü gasp edip, halk kitlelerini yanıltarak, demagojik bir söylemle gasp ettiği yönetim sayesinde yapay bir ideoloji oluşturmaya çalışırlar. İşte bu yapaylıktan dolayıdır ki çoğunlukla uzun süreyle yönetme becerisi gösteremezler. Hemen hepsinin demagojik söylemi, ülkeyi, halkı felaketten kurtarmak, demokrasiyi yeniden inşa etmek noktasında şekillenen kurtarıcılık misyonudur. Aslında bu misyonu hiç kimse onlara vermemiş, kendi kendilerini buna layık görmüşlerdir. Burjuvazi çoğu kez bozulan istikrarını geçici de olsa rahatlatabilmek, muhalif güçlerini etkisiz kılabilmek için darbe yöntemine başvurur. Ama bu yönteme başvuruşu geçici olup, ardı sıra göstermelik seçim sisteminin de işlediği demokrasicilik oyununa yeniden başlar.

Devrimci bir örgütte darbe deneyimi ise yoktur. Bizim darbeciler de esas olarak burjuvazinin anlayışıyla hareket etmişlerdir. İdeolojilerine güvenmediklerinden açık ideolojik mu&-d& geleneğinin dışına çıkıp, akıl almaz b,, mantıksızlık örneği sergileyerek, darbe ile yönetimi ele geçirme, güç olma ve

Devamı 3-4. sayfada

DEMİREL'DEN GAP ŞOVU-Demirel, cumhurbaşkanı olarak ilk gezisini yaptı. Oligaqi tek taraflı ateşkesi propaganda, demagoji ve vaat bombardımanıyla kendi açısından değerlendirmeyi hedefliyor. Demirel'in şovu da bunun bir parçası olarak bir kez daha GAP'la Kurt halkının gozunu boyamaya çalıştı.

PKK'DAN "UYARI" EYLEMİ-PKK'nın Bingöl'deki eylemi pek çok tartışmayı beraberinde getirdi. Eylem en başta da ateşkesle yatıp kalkan küçük burjuva aydınları telaşa düşürdü. PKK'nın eyleme ilişkin açıklaması bir yandan onları rahatlatmayı amaçlarken, devlete yönelik "uzlaşma" mesajlarını da yineleyerek bir başka tartışmayı one çıkardı. Bugün asıl tartışılacak olan silahlı mücadelenin bir taktik düzeyine indirilmesi, diplomatik pazarlık gucunu artıracak bir koza dönüştürülmesi eğilimidir. Bu eğilim, dünyanın hiçbir yerinde gerçek çözümü, halkların bağımsızlığı ve özgürlüğünü yakınlaştırıcı olmamıştır.

DERSİM, ERZİNCAN, ŞEHİTLERİNİ KUCAKLIYOR-23 Nisan'da Pertek'te katledilen Devrimci Sol gerillalarının mezarlarının başucunda karanfiller, havaya kalkan yumruklar, marşlar, andlar eksik olmuyor... 23 Mayıs'ta Hozat'ta Abidin Yıldız ve Eylem Yıldız için, 17 Mayıs'ta Erzincan'da Selvi Uzun için düzenlenen anmalar bir umudun anlatımıdır.

MERHABA

Bu sayımız olağan hacmimizden 8 sayfalık bir fazlalığa sahip. Önümüzdeki hafta bir sayılık ara vereceğiz. Bu sayımızı iki sayının birleştirilmesi gibi düşündük. Kuşkusuz yine her zamanki periyodunda da çıkarabilirdik. Ancak bayram tatilinden dolayı 5 Haziran'da çıkacak olan sayımızı bu pazartesiden hazırlamış olacaktık. Ki, böyle bir sayının güncelliği, doyuruculuğu olmayacaktı. Bu anlamda böyle bir yöntemi tercih ettik.

Evet, infazlar hala gündemde. Ve gündemde de kalmalı... Çeşitli yerlerden sürekli infazlara karşı protestolan, tepkileri içeren haberler geliyor.

Darbecilik yine gündemimizde. Ancak bu kez onları gündeme taşıyan darbecileri koruyan, savunan "sol"dan başkası değil. Darbeciler sola yaslanarak var olmaya çalışıyorlar. Solun darbecileri var ederek ne umduğu ise yanıtlanması gereken bir soru.

Kürdistan'da ateşkes sürüyor. Uzlaşmacılık derinleşiyor. Uzlaşmacılığa eleştirimizi sürdürüyoruz. Uzlaşmayla birlikte "federasyon" da sıkça telaffuz edilmeye başlandı. Federasyon olayına devrimcilerin nasıl baktığına, bakması gerektiğine ilişkin bir yazımız var sayfalarımızda.

İşçilerin Kağıthane direnişi sürüyor. Memurlar iktidara yeni bir "Temmuz Sıcağı" yaşatmaya hazırlanıyorlar. Kah Bosna'yla, kah Cumhurbaşkanlığıyla gündem şişirilerek çöp faciaları, yıkımlar, işten atmalar gözden kaçırılmaya çalışılıyor. İşçilerin, memurların, konduluların mücadelesi ivme kazandıkça, oligarşinin bunu başarması güçleşecek.

Bu sayımızda ayrıca sağlık yasa tasarısından, gecekondu yıkımları, direnişlerin yanında mücadele edenlerin "kendine güven"mesine değin çeşitli konular var.

Oligarşinin tüm değerleri ayaklar altına almasına "biz"i değil, "ben"i putlaştırmasına, tüm baskı ve terörüne karşın bu ülkede emekçi halkın kurtuluşu için savaşan, savaşmaya hazır olan binlerce insan var. Devrimci mücadele savaşçılarla birlikte güçlü bir kurmayı, güçlü bir karargahı ve her düzeyde, her alanda yöneticileri gerekli kılıyor. Orta sayfamızı da bu konuya ayırdık.

Bir sayılık aradan sonra görüşmek üzere...

". Bir sergi açıyoruz. Acaba...
- Sergi mi, ne sergisi?..
- Karikatür sergisi
- Ne için?
- Yargısız infazlara karşı...
- Biz de gelelim mi yani?
- Elbette, seviniriz
- Peki bir şey olmaz mı? Bunların ne yapacağı belli olmaz da..
- Zaten biz de onun için hazırladık ys?..
- Neydi serginin adı?
- SIRA SENDE"

SIRA SENDE Karikatür Sergisi
Yer: Ortaköy Kültür Merkezi
Gün boyu izlenebilir

Ben **umudum. Bitiremediğiniz,** katle**demediğiniz** umut. Havaya **kaldırdığım yumruğum** korkutuyor seni. Haydi, durma atep et! Elin titriyor **değil** mi?.. **Şengül ablaları**, **Uğur** abileri katlederken de titriyor muydu? **Ama** ne **değişti?** Bitirebildin mi umudu, durdurabildin mi **geleceği? Görüyorsun karşındayım, karşındayız!..** Bu **gülüşüm,** bu **yumruğum boğacak sizi. Umut olup büyüyeceğim,** gelecek olup **dikileceğim karşınıza!..** **ZAMAN VARKEN TESLİM** OWN!

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CIBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17-518 68 57
Fax: 516 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 10.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF. İsviçre: 3 SF.
Hollanda: 3 FL. İngiltere £ 1
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
3 aylık 160.000 TL... 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM.
1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 1003 30420 951718

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax 51 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kımır Ap. No: 12 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı. Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 5/30 Tel-Fax: 185 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hacılar Sk. Şifa Han No: 4/1 Tel-Fax: 24 519
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 853. Sokak No: 27/501 Bilim İşhanı Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 375 25
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Ahiveytin Kardeşler Sk. Kat: 2 No: 261 Tel: 50 50 77
Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 21 78 63
Samsun: 19 Mayıs Mah. Tahmihane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 35 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel: 22 10 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 26 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Borataş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel: 251 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 2 Tel: 53 99 65
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/68 31 058
Atina: Agıınas Verazzerou No. 5 Kaningos Square-Athen
Frankfurt: Kasseler str. 1a 6000 Frankfurt 90 Tel: 49/69/77 89 00
İsviçre: Bertastrasse No: 10 8003 Zurich Tel-Fax: 01/4610058
Londra: 32 Park View Estate Collins Road London N 5 2UB Tel. 00 44/71/93 34 138
Paris: 38 Rue D'Hautville 75010 Paris/Fransa7 Tel: 00 33/1/47 70 05 90

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Hareketimize saldıranlar cepheleşmiştir! Şimdi daha kararlı olmak zorundayız 3-4
- İnfazlar yenilgileridir 5-7
- Demirel GAP şovu yaptı 8
- Uzlaşma ne kazandırdı, ne kaybettirdi? 9
- Silahlı mücadele mi uzlaşmaya hizmet mi? 10
- Kendimize güvenmeden başaramayız 11
- Yoksulluk ve sefalet gecekondu emekçilerinin kaderi olmayacak 12-13
- Mega sağlık projesi 14
- Mayıs ayı enflasyonu "umut" değil "bel" verdi 15
- Yönetici olmayı öğrenmeliyiz 16-17
- Emek sömürüsünde yeni bir adım: "İthal işçi" 18
- Kağıthane direniyor 19
- Daha ileri mücadele hattı 21
- Osmaniye belediye işçileri: "Hakkımızı alana kadar direneceğiz"... 2.
- Temmuz'93... Bir adım daha 2 2
- İLKSAN yolsuzluğuna tepkiler büyüyor 2 3
- Çiğdemli köyü heyelan altında... Alman hükümeti Türkiyeli devrimcilere saldırıyor 24
- Sıvas'ta zehirli hammadde halk sağlığını tehdit ediyor... Liselerde dayak ve disiplin cezası tehditleri... 25
- "Harekete... karşı işlenen hiçbir suçu affetmeyeceğiz" 26
- Sol darbeciliğe arka çıkmamalı, darbeciliği himaye etmemelidir 27
- Hadi Uluengin: Kül yutmaz gazeteci 28
- Yüreklerde diri oldular hep! 29
- Küba emperyalizmin bataklığına bir daha dönmeyecek... 30
- Kültür/Sanat 31

M.Ali BARAN

Devrim yürüyüşü

Hareketimize saldıranlar cepheleşmiştir! Şimdi daha kararlı olmak zorundayız!

1. sayfanın devamı

ideolojiyi oluşturma programını benimsemişlerdir. Geçen süreç, gelişmeler bu darbeci anlayışı hemen her şeyiyle açığa çıkartmıştır. Darbeciler tıpkı burjuvazi gibi, hareketi kurtarma adına yola çıktıklarını iddia etmelerine karşın, iddialarında samimi olmadıkları bu söylemleri demagojik bir şekilde insanlarımızı etkilemek için kullanmışlardır. Kendine güvensiz, ideolojisi olmayan, iddiaların yapay olduğu bir anlayışın, hatta bu anlayışı savunan kişiliklerin devrimci bir hareketin, devrimin, halkın esenliğini düşünmesi mümkün değildir. Bu tür kişilikleri motive eden, yön veren kendi çıkarlarıdır. Bu çıkarların sarsıldığı yerde dost, düşman kavramları süratle yer değiştirir. İlkeler, gelenekler, kurallar, dün savundukları hemen her şey yeni bir şekle bürünür. Darbeciler de böyle yapmıştır. Daha dün "Darbeden başka yolumuz yoktu, aksi halde bölünme olurdu, tasfiye olurdu" derken, bugün hareketimizi bölmek, parçalamak için dost-düşman ayrımı yapmadan, hemen herkesle işbirliği yapıp tüm Devrimci Sol kadrolarını düşman görmektedirler.

Emperyalizm ve oligarşiler de darbe yaparlar. Ama sınıfsal deneyimleri sonucu darbenin kendi çıkarlarına ne kadar süre uygun düşüp düşmediğini de programlarlar. Tekeller çıkarlarının sarsılacağını gördükleri noktada denetim dışı davranışları engellerler.

Bizim darbecileri de sınıfsal çıkarları yönlendirmektedir. Bu çıkarlar, küçük burjuvazinin ihtirası, bencilliği ve güç olma isteğidir. Bu çıkarlar etrafında birleşip, devrimci bir harekette darbe yapıp hareketi ele geçirme şansını elde edemeyince gasp ettikleriyle ayrı bir güç olmak, kaçmak, başka güçlere sığınmak seçeneklerinden başka da yapacakları bir şey yoktur. Tekeller demokrasi oyunu içerisinde denetimi uzun süre ellerinde tutabildiklerinden darbelerini bu çerçevede az çok istikrarlı bir şekilde sürdürebilmektedirler. Ama devrimci bir örgütte illa da yönetme sevdasından yola çıkmış küçük burjuvazinin bu tür dengeler kurması mümkün değildir.

Darbeciler kadrolarımızın darbeciliği mahkum etmesi sonucu hareket yönetimini ele geçirememiş ve demagojik yalana dayalı, güç oluşturmak için yapay olarak üretilen tüm iddialar çökmüştür. Bu sonuçtan sonra şaşkınlaşan darbeciler son şansları olarak gasp ettiklerini ne pahasına olursa olsun ellerinde tutarak ve hala aldatıp, çevrelerinde tuttukları birkaç kişiyle ayrılıp, kendi meşruiyetlerini sağlayarak, işledikleri ağır suçların karşılığını ödemek istememişlerdir.

Hareketimizin tarihi açıklık, dürüstlük, kadrolara güven politikalarıyla şekillenmiştir. Bu nedenle, tüm olan biteni düşmanın da duyduğu bir ortamda hemen tüm kadrolarımıza, taraftarlarımıza, halkımıza hareketimiz içerisindeki bu sorunu tüm çıplaklığı ile açmaktan çekinmedik. Bu tavır bizim doğru politikalarımıza olan inancımızdan, kadrolarımıza ve halkımıza olan güvenimizdendir. Kadrolarımız ve halkımız, hareketimizin 15 yıllık siyasi ve pratik mücadelesini bizzat kendi deneyleriyle değerlendirecek, tüm demagojik yaklaşımların ötesinde yalan ve gerçeği ayırt edecekti. Nitekim öyle de oldu.

Küçük burjuvazi inançsızdır, yüce idealler uğruna kararlılık gösteremez. O hep karmaşık, tereddütlü bir kafa yapısına sahiptir. Düzenle devrim arasında sürekli gidip gelir. Bunun için de devrimci ruhu ve ihaneti iç dinamizminde barındırır. Küçük burjuvazinin iç dinamizmindeki bu çelişkili yapı onu hemen hemen her konuda kararsızlıklara, belirsizliklere, inişli çıkışlı durumlara sürükler. Çok yüksek düzeydeki bir moralden büyük bir karamsarlığa düşüşü ve ihaneti sürpriz olmaz. Çünkü o asıl olarak, proletaryanın sınıf kininden, iktidar bilincinden, sabır ve olgunluğundan yoksundur. Darbeciye bu darbeyi yaptıran ve onu ihanete sürükleyen işte küçük burjuvazinin bu yapısıdır.

Darbecilerin hareketi ele geçiremediğini, ideolojik, politik, örgütsel ve kitlesel bir güç olmadıklarını, olma şanslarının da çok güç olduğunu oligarşi, oportünizm, emperyalizm herkes görüyordu. Düşmanlarımız ve dostlarımız için hiç ummadıkları bir anda kendi sınıfsal çıkarlarına zarar veren, engelleyen, her geçen gün biraz daha gelişen, hemen tüm sınıf düşmanları tarafından tehlikeli ilan edilen Devrimci Sol **"bölünüyor", "parçalanıyor"**du.

Kontrgerilla yıllardır hareketimizi bölmek, parçalamak ve güçten düşürmek için ideolojik, psikolojik, silahlı, silahsız hemen her türlü kontrgerilla taktiğini hareketimiz nezdinde tüm güçleriyle denemesine karşın olumlu bir sonuç alamamıştı. Keza hareketimizi bölmek ve güçsüz düşürmek için her 3-5 ayda bir hareketimizin bölündüğü söylentilerini yayarak, gelişimini engellemek için hemen her türlü taktiği deneyen ve Devrimci Sol karşıtı güç birlikleri yaratan bazı oportünist çevreler de bekledikleri koşulların geldiğine inanarak, aktif roller üstlendiler.

Kontrgerilla, darbecilerin de propagandasıyla ilk değerlendirmesini yanlış yaptı. Darbecilerin hareket yönetimini ele geçirdiğini, önderliği tasfiye ettiğini, silah, cephane, hareketin kasası vb. her türlü olanağın darbecilerin elinde olduğuna inanıp, eylem korkusuyla 6 Mart katliamını düzenleyerek geçici çıkarlar çerçevesinde bir taktik uyguladı. Ayrıca darbecilere bir armağan sunmak istiyordu. Darbecilik, uzun vadede yaşayamazdı. Bunun için şehitlere ve konuşamayan önderlere ihtiyaçları vardı. Oligarşi, bu katliamla darbecilere böyle bir armağan da vermiş oldu. Artık darbeciler kendilerine daha güvenli ve geri dönüşü çok daha zor bir yola girecek, varlıklarını sürdürebilmek için yeni manevralara başvurabileceklerdi. Ama oligarşinin bu armağanı da darbeciliğin biraz daha fazla mahkum olmasından başka bir şey ifade etmedi. **"Ben daha iyi yaparım"** diyerek hareket yönetimine soyunan, ihtirasın doruğa çıktığı bu ruh hali artık dengesizleşmiş ve mantıktan yoksundur. İhtirasın doğurduğu bu mantıksızlıkla, mücadelenin gerçeklerinden habersiz olma hali birleşince oligarşinin bir gün içerisinde bulup katletmesi –hem de tek bir kurşun sıkacak direniş göstermeden– fazla zor olmuyor.

Kontrgerilla yanıldığını kısa sürede gördü. Darbeciler yenilmiş, Devrimci Sol kadrolarınca mahkum edilmiş, etkisiz bir kesimdi. Devrimci Sol'u parçalayacak ideolojiden, politikalardan ve güçten yoksundular.

Oportünizm de hala pusuya yatmış sessizce izliyordu. Bu olaydan kazançlı çıkacağı koşulların oluşmasını bekliyordu.

Hareketimiz, **"darbecilik alt edilmiştir"** tespitini yapıp, tüm bölge ve alan sorumlularımızın, komitelerimizin, kadrolarımızın, komutanlarımızın, savaşçılarımızın darbeciliği mahkum eden ve önderliğe güvenlerini sunan deklarasyonlarını yayınladıktan ve de 1 No.lu kararının alınmasından sonra herkes darbeciliğin yenildiğini ve hareketimizin parçalanmadığını anladı ve gördü.

Yıllardır düşmanları için korkulu rüya, halkımız için umut, devrimciler için bir onur olan Devrimci Sol yine bölünmemişti.

Düşman bu fırsatı kaçırmak istemiyordu. Devrimci Sol'u bölemese dahi "Ne kadar çok zarar verirsem kârdır" diye düşünerek aleni bir şekilde darbecileri destekleme ve koruma görevini üstlendi. Burjuvazinin basını, TV kanalları darbeci propagandaya açıldı. İşkence tezgahlarında darbecilere övgüler dizildi. Herkesin darbeci olması öğütlendi.

Darbeciler hareketi ele geçirememenin, tecrit olmanın çaresizliğiyle ve de artık hareketimize verdikleri büyük zararların hesabının sorulacağı korkusuyla yeni arayışlara girdiler. Hemen her konuda yenilmişlerdi. Artık demagoji ve yalanlarla dolu kontrgerillanın altına rahatlıkla imzasını atabileceği bildiriler yayınlamak güç bile geliyordu. Her gün birbirini yadsıyan ve artık mizah özelliği kazanan yalanlarına kimse kanmıyordu.

Oligarşiye gerekli mesajı vermekte gecikmediler. Doğrudan burjuva basınına **"DEVLETİN VE DK'NIN DENETİMİ DIŞINA ÇIKANA KADAR EYLEM YAPMAYACAĞIZ..."** diyerek önderlik düşmanlıkları ve anti-propagandalarıyla başlayan, düşmanla zımni işbirliğini bu tür faks mesajlarıyla pekiştirerek, önderlik düşmanlığından doğrudan Devrimci Sol düşmanlığına yöneliyorlardı. Bu işbirliği ürünlerini vermekte gecikmedi. Kontrgerilla darbecilerin yayınlarının dağıtımını yer yer bizzat üstlendi. Darbeciler daha pervasız oynamaya başladılar. Kontrgerilla içerikli bildiri ve yazıların öncelikle burjuva basını olmak üzere dernek, büro, legal ev, ilgili-ilgisiz insan, oportünizm, herkese açık bir şekilde postalamaya başladılar. Hiçbir engelle karşılaşmıyorlardı. Polis darbecileri gördüğü yerde takip ederek korumaya alıyor ama dokunmuyordu.

Hareketimizin kadrolarının aldığı 3 Mart tarihli 1 No.lu kararla; darbecilerin verdikleri tüm zararlara rağmen hareketin geleceği için darbeci de olsalar, iddiaları kurgusal ve deli saçması da olsa bunların tartışılacağı da ayrıca belirtilmiştir.

Baştan belirttiğimiz gibi, darbecinin sorunu hareketin çıkarları olmadığından kadroların bu çağrısına ilgisiz kalarak harekete zarar vermeye devam etmişlerdir. Darbeciler kendi iddialarının özgürce tartışılacağı her türlü zemini reddetmişlerdir. Çünkü onlar sonuçta kadroların kendilerini mahkum edeceğini bildikleri gibi, işledikleri ağır suçların cezasız kalmayacağını da bilmektedirler. Bunun için ayrılmak, kaçmak veya başkalarına sığınmak can güvenliklerinin sigortası olacaktır.

1 No.lu karar, hareketimize hala zarar vermeye devam eden, hareketin kararlarına uymayan herkese karşı yaptırım ve ceza uygulanmasını da içermektedir.

Hareketimiz yeniden toparlanmış, devrim yürüyüşüne devam ettiğini tüm dünyaya ilan etmiştir. Oportünizmin yıllardır büyük bir arzuyla beklediği Devrimci Sol'un parçalanması ve güçsüzleşmesi gerçekleşmemiştir. Bu nedenle oportünizm, artık aktif olarak devreye girip, darbecileri korumak, desteklemek ve onları meşrulaştırmak görevlerini üstlendi. Büyük bir hız ve **'beceri'** göstererek bir araya gelip hareketimize karşı darbecileri destekleyen kararlar alıp, ültimatomlar yayınladılar. Darbecilerin hiçbir güçlerinin olmadığını biliyorlardı, darbeci olduklarını da teyit ediyorlardı. Fakat onlar bölünmüş bir Devrimci Sol arzusunda olduklarından **"Devrimci Sol'un DK kanadı", "Bedriciler kanadı", "İki Devrimci Sol var..."** gibi ifadelerle oligarşinin ve darbecilerin dayatmaya ve kabul ettirmeye çalıştığı Devrimci Sol bölündü propagandasını büyük bir istekle yapmaya, maddi, ideolojik, psikolojik her türlü desteklerini sunmaya başladılar.

Darbeciliğin karşı-devrimci niteliğini, hareketimize verdikleri zararları, hareketimizin kadrolarının darbeyi mahkum edişini, ihanet olarak değerlendirişini kısaca hemen hiçbir şeyi görmek istemiyorlardı. Büyük bir sevinç içerisinde idiler. Darbecilerin, oligarşinin ve de kendilerini tüm tahribatlarına karşın hareketimizin bu süreçten daha dinamik, daha bilinçli bir güç ve kitlesellikle çıkması onları hareketimize karşı saldırıda ve darbeciliği desteklemekte daha gayretkeş yapmıştı.

Darbecilerin yoldaşlarımıza karşı kurdukları ölüm tuzaklarının bozulmasıyla bu kez de sicili kabarık, küçümsenmeyecek oranda devrimci kanını akıtanlar, kendi çıkarlarını **"sol içi çatışma"** maskesiyle gizleyerek karşımıza çıktılar. Doğal ki hareketimizin bölünüp, parçalanması, 15 yıl boyunca oligarşinin hareketimize verdiği zarardan daha çok zararın verilmesi, devrimci harekete darbecilik gibi bir pisliğin bulaştırılması, hareketimizin maddi varlığı, arşivi ve silahlarının gasp edilerek savaşımızın, partimizin ve örgütlenmemizin engellenmesi onları sevindiriyordu. Bunun için de darbecileri daha çok desteklemeliydiler. Devrimci Sol'u tasfiye etmek, parçalamak ve yok etmek hemen hemen birçok siyasal yapının ortak düşüydü.

Darbeciler çaresiz ve zavallıydı. Düşmana açık mesajlar verip, pratik tavırlarıyla da bunu güçlendirdikten sonra,

oportünizmi de Devrimci Sol karşıtı cepheye dahil ettiklerinde daha güçlü olacaklarını düşündüler. Birer sığınmacı gibi, yıllardır hareketimizi parçalamak için her türlü çabayı sarf eden oportünizme hareketin sırlarını taşıdılar, yardım dilendiler, güvenlik istediler. Oportünizm için bulunmaz bir fırsat doğmuştu. Böylece yıllardır rekabet ettikleri ama bir türlü etkisiz kılıp gelişmesini engelleyemedikleri Devrimci Sol'u parçalayıp, güçten düşürecek, bir yandan da sol içi çatışma demagojisiyle kendi kirli geçmişlerini aklamış olacaklardı. Her bir oportünist grup adeta Devrimci Sol'un iç sorunlarını çözecek bir uzman savcı ve yargıç gibiydi. Ahlaksız darbeci için örgüt kişiliği, örgütsel bağımsızlık, örgüt ahlakı diye bir şey söz konusu olamazdı. Devrimci Sol'un yok olması için her yolu mübah sayıyorlardı. Ahlakı ve ideolojisi olmayanlar darbe yapıyor, başaramayınca sadece ve sadece can kaygısı ile düşmanla anlaşıyor, oportünizme sığınmaktan çekinmiyordu. Oportünistler de onları koruyacaklarına dair söz veriyor, kurulan tuzakları ve yoldaşlarımıza yönelik öldürme teşebbüslerini gizliyor, Devrimci Sol'un yayınlarını almama, güç ve eylem birliği yapmama ve tüm ilişkileri kesmeye varan ortak kararları belki de tüm siyasi yaşamları boyunca olmadıkları bir hızla alıyorlardı. Onları birleştiren neydi? Bu Devrimci Sol düşmanlığının köklerinde neler vardı?

Oportünizm öylesine bir misyon yüklenmişti ki, utanmasalar Devrimci Sol'un kendilerine danışmadan hiçbir karar alamayacağını ilan edeceklerdi. Kendilerinin bile hala izah edemediği halka ve devrimcilere karşı özeleştiri bile yapmadığı, hiç çekinmeden, en küçük bir üzüntü duymadan onlarca devrimcinin kanını akıtanlar bütün bu çirkinliklerini unutturmaya çalışıyorlardı. Halkı, devrimcileri kör ve ahmak görüyorlardı.

Darbecilikle başlayan Devrimci Sol'u tasfiye operasyonu asıl olarak emperyalizm ve oligarşinin ideolojik, psikolojik ve fiziki saldırılarının ve de M-L'i ısrarla savunmamız, silahlı mücadele bayrağını yükseltmemiz sonucu gündeme sokulmuş bir kontrgerilla-CIA operasyonudur. Örgütümüz birçok oportünist grup yüksek sesle ifade etmese de, düşmanın imha etme ve tüm ağır saldırılarına, kendilerinin tüm olumsuz değerlendirmelerine rağmen hemen her gün pratiğiyle tersini kanıtlayarak gelişmiştir. Türkiye devrim tarihinde şimdiye kadar yaşanmamış bir biçimde savaşma ve direnme kararlılığı göstermiştir. Dünyada hemen hemen birçok örgütün silah bırakıp, emperyalizmle uzlaşma içerisine girdiği, davalarına ihanet ettikleri koşullarda Devrimci Sol, emperyalizme karşı silahlı mücadeleyi başlatmıştır. Hemen hiçbir örgütün emperyalizme dokunmak istemediği, **"Sen bana dokunma, ben de sana dokunmayayım"** şeklinde oportünist bir çizgi izlediği koşullarda hareketimiz emperyalizme darbeler vurmuştur. Öyle ki, emperyalizmin Irak halkı nezdinde tüm dünya halklarına gözdağı vermek ve sindirmek için başlattığı emperyalist savaşa karşı Türkiye solunda istisnasız tüm siyasi yapıların **"it dalaşı"** deyip, emperyalizmle sessizce anlaştığı koşullarda tüm bedelleri göze alarak emperyalizme darbeler vurmuş, dünya halklarına, tüm dünya devrimcilerine, anti-emperyalistlere emperyalizm gerçeği yeniden gösterilmiştir. Bundan dolayıdır ki, CIA'nın ve tüm emperyalist güvenlik örgütlerinin dosyalarına **"en tehlikeli örgüt"** diye fişlenmiştir.

Reformist-ihanet rüzgarlarının hemen tüm dünyayı sardığı ve revaçta olduğu koşullarda Devrimci Sol, reformizmin varacağı sonucu doğru tahlil ederek, M-L'nin saflığını korumuştur. Bu nedenledir ki, reformizmin sol adına olumlu ne varsa yıkıp ülkelerini ve tüm değerlerini emperyalistlere satmalarından sonra sosyalizm yıkıldı propagandalarının yarattığı ideolojik ve moral tahribattan etkilenmeden çıkarak orak-çekiçli bayrağını silahlı mücadeleyle taçlandırarak sosyalizmin yaşayacağını ve halkların tek kurtuluşunun bu yol olduğunu göstermiştir.

Devrim tarihinde ilk defa devrimci adaletle halk düşmanlarından, işkencecilerden, emperyalist ajanlardan hesap sorularak, halka güven verilmiş, halka karşı işlenmiş ve işlenecek hiçbir suçun cezasız kalmayacağı gösterilmiştir.

Bu öylesine etkili bir mücadeledir ki, oligarşinin generalleri, işkencecileri, kontrgerilla kurmayları, devlet yetkilileri kendilerini gettolara hapsetmeye, estetik ameliyat yaptırmaya başlamıştır. Halka kendi gücü ve düşmanın zayıflığı gösterilmiştir.

Devrimci Sol'un herkese, her şeye, tüm zorluklara rağmen doğru bildiği yolda devam ettiği ve edeceği gerçeğini bilen emperyalizm ve oligarşi tüm güçlerini Devrimci Sol'u yok etmek için seferber etti. Burjuva demokrasicilik oyunu içindeki kendi yasa ve kurallarını dahi hiçe sayarak hareketimize karşı bir imha savaşı başlattı. Öyle ki silahlı-silahsız, sempatizan, savaşçı, önder ayrımı yapmadan her Devrimci Sol'cu görüldüğü yerde katledilmeye başlandı. Katliamlarla birlikte moral bozukluğuna uğrayacağımız, bir daha toparlanamayacağımız, silahlı mücadeleyi terk edeceğimiz şeklindeki düşmanın, oportünizmin düşünceleri kısa sürede yok oldu. Oligarşinin yoldaşlarımıza karşı giriştiği her katliam operasyonu, bir direniş destanına dönüşmüş, emperyalizm ve oligarşiye karşı savaş şiarlarımız ülkenin dört bir yanına yayılmıştır. Savaşımız karşı savaşı, karşı savaş, savaşın yayılarak gelişmesini ve direniş destanlarını doğurmuştur. Savaşımız, emperyalizm ve oligarşiye vurduğumuz darbeler, ülkemizin devrimci tarihinde ilk defa yaşanan bu tür destansı kahramanlık ve direniş örnekleri hareketimizi, halkımızın hatta oportünizmin büyük kesiminin umut beslediği, her geçen gün gelişen, geleceği olan bir hareket konumuna yükseltmiştir. Savaş birçok dengeyi bozarak, yeni güçler yaratıp, bunları yeniden saflaştırarak kendi gerçeğiyle yürüyordu. Oligarşinin tüm imha operasyonları ideolojik ve psikolojik saldırıları sonuçsuz kalmıştı. Gerçekten sonuçsuz kalabilmiş miydi?

Savaşımız kentlerde ve kırlarda gerilla savaşı ve diğer mücadele biçimleriyle gelişip yaygınlaşarak sürmektedir. Hareketimiz **"Parti Arifesindeyiz"** açıklamasını yapmaya hazırlanırken 13 Eylül darbesinin olması tesadüfi değildir. Henüz parti bile olmayan Devrimci Sol'un düşmanları ve de sözde dostları için bu denli tehlikeli olması, partili olduktan sonra tehlikenin boyutlarının daha yükselmesi demekti. Partili olmamız, güçlenmemiz, savaşı yayıp geliştirmemiz, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, Devrimci Halk Kurtuluş Ordusu'yla zafere doğru daha emin adımlarla yürümemiz, emperyalizm ve oligarşiden daha çok içimizdeki düşmanı korkutmuştur. Parti, ordu ve cephe örgütlenmesiyle daha da güçlenmiş, önderliği ve kadrolarıyla bütünleşmiş, daha disiplinli, daha kararlı ve savaşın yükselerek sürdüğü koşullar küçük burjuvazinin hareket yönetimini ele geçirmenin koşullarını bulamayacağı, kendi ihtiraslarını tatmin edemeyeceği, savaş gerçeğinden kaçamayacağı koşullar olacaktı. Dahası hareketin yetkilerine sığınarak hareketi sömüremeyecek, konumlarına sığınarak her türlü pisliği yapamayacaklardı.

Darbe, kontrgerillanın ideolojik, psikolojik propagandası sonucu oluşan ve hangi biçimde ortaya çıkarsa çıksın başlangıcıyla, sonuçlarıyla hemen her şeyiyle tastamam bir kontrgerilla hareketidir. Önderlik eleştirisiyle başlayan propagandada ve darbe, masum iddialar görünümünde geliştirilerek önderlik düşmanlığına, kadroların önderliği sahiplenmesiyle Devrimci Sol düşmanlığına dönüşerek, Devrimci Sol'u parçalama ve yok etme mücadelesine dönüşmüştür. Bunu başaracak güçleri olmadığından da düşman ve oportünizm cephesiyle birleşmişlerdir.

Devrimci Sol'un tarihinde kadrolarından ve halkından saklı, kadrolarının onayını almayan, halkın pratikte benimsemediği herhangi bir tavır ve davranışı olmamıştır, olmayacaktır da. Biz halkımızla devrim yapacağız. Sosyalizmi onlarla inşa edeceğiz. Bunun için de halkımızın hareketimizi, önderliğiyle politikalarıyla, taktikleriyle, her şeyiyle tanımasını istiyoruz. Halkımız yalnız zafer günlerinde değil, yenilgi ve zor koşullarımızda da bizimle birlikte olacaksa, hareketle aralarına aşılmaz duvarlar öremeyiz. Darbecilerin her şeyimizi kirletmeye çalışmasıyla yok olacağımızı ve halkımızın artık bir daha bize güvenmeyeceğini sanan küçük burjuva aydınca düşünce ve davranıştan kurtulamamış olanlar bir kez daha yanıldılar. Oligarşinin, oportünizmin, emperyalizmin tüm propagandalarına karşın halkımız gerçeği yakalamış, örgütünü sahiplenmiş, daha büyük bir coşkuyla savaşımıza katılım sağlamıştır. Küçük burjuva aydın hastalıklarından kurtulamayanlar ve oportünistler kendi küçük dünyalarıyla ve şabloncu kafalarıyla bu şekilde düşünmekte haklıdırlar. Çünkü hiçbir ülkenin devrimci gelişimleri birbirini takip etmez ve taklit edilemez. Biz bu ülkenin devrimcileriyiz. Halkımızı tanıyoruz. Onlardan öğreniyor ve öğretiyoruz. Halkla birlikteyiz. Ama onlar halka yabancıdır. Bu nedenledir ki, ne bizi ne de var olan gelişmeleri hiçbir zaman devrimci bir tarzda tahlil edemeyeceklerdir. Sürekli yanlış yapma, hareketimize karşı olma tavırlarını sürdüreceklerdir.

Düşmanın saldırılarının ne anlama geldiğini ve savaş gerçeğini biliyoruz. Şimdiye kadar tüm kayıplarına rağmen kararlılıkla savaşı sürdürdük ve yalnız Devrimci Sol'a değil, tüm Türkiye sol hareketine, hatta tüm dünya devrimcilerine M-L'nin saflığını koruma, koşullar ne olursa olsun savaşma kararlılığını gösterme, kuşatıldığımız anda direniş destanları yaratma geleneklerini taşıdık. Bizim gibi geri bıraktırılmış yeni-sömürge ülkelerde halk savaşı stratejisinin şehirde ve kırda, silahlı ve silahsız mücadele biçimleriyle bütünlük halinde sürdürülebileceğini –dışımızdaki hemen herkesin farklı iddialarına rağmen– kanıtladık. Devrimci Sol bugün düşmanlarının ve dost görünenlerin kuşatmasına rağmen, Türkiye sol hareketinde dost ve düşman tarafından ciddiye alınan, gelişmesi ilgi ile izlenen en güçlü harekettir. Bu güç şimdiye kadar düşmanın hiçbir kuşatmasında ve saldırısında yok olmamış ve teslim olmamıştır.

Oportünizm darbeyi destekleyerek onlar meşrulaştırarak asıl olarak kendin kirletmektedir. Darbeciliği meşrulaştırmak aynı zamanda sol hareketler içerisinde böyle bir olumsuz geleneğin –sözde ne denirse densin– başlatılmasına yeşil ışık yakmak demektir. Ve bu gelenek giderek kendilerini vuran bir silaha dönüşebilir. Oportünizm kısa vadede çıkarları için darbeciliği desteklemekte fayda umabilir. Ama uzun vadede hiçbir şey kazanamayacağını, tersine ilerde hesabını veremeyeceği sorumluluklar altına gireceğini şimdiden halkımız ve tarih önünde söylemek zorundayız.

Bizi tanıyan herkes bilir ki, Devrimci Sol başkalarının politikaları ve kararlarıyla hareket etmez, düşüncelerini değiştirmez. Tarihimiz herkese, her şeye rağmen, doğru bildiklerimizle yolumuzda yürümek olmuştur. Oportünizm de bu gerçeği bilmektedir. Buna rağmen darbeciliğe destek için bizimle her türlü ilişkiyi kesecek kararlar almasının hiçbir sonuç yaratamayacağını da çok iyi bilmesi gerekir. Kaldı ki, oportünizmle hemen hiçbir güç ve eylem birliğimiz sağlanamamaktadır. Sürekli olarak oportünistler kendilerine güvensizlikleri nedeniyle bize karşı birbirleriyle güç birliği yapmışlardır.

Kadrolarımızın tüm halkımıza ilan edilmiş darbeciliği mahkum eden kararlarına rağmen,

-Darbecilerin hiçbir ideolojisi, ideolojik ayrılığı olmadığı bilindiği halde onları meşru gören,

-Darbecilerin hareketimize verdiği zararlar ve ağır suçlardan dolayı hareketimizin adalet işleyişine karışan,

-Devrimci Sol'u bölünmüş göstermeye çalışan,

-Darbeciliği meşru görerek onlarla ilişki sürdüren

herkes sözde ne derse desin darbeciliği meşrulaştırmak, hareketimizi bölmek ve zarar vermek istiyor demektir. Dahası bu tür anlayışta olanlar darbeciliği destekleme tavırlarını zorunluluklar dışında hemen hiçbir alanda gerçekleşmeyen güç ve eylem birliğini engelleyici tavırlara dönüştürdüğünde ve bunu istikrarlı hale getirdiklerinde bu anlayış sahipleriyle hemen hiçbir ilişkimiz olmayacaktır.

Darbeciliği destekleyen, onları meşrulaştırmaya çalışan, devrimci adalet işleyişimize müdahale etmeye kalkan bütün sol yapılar gelinen aşamada yalnız bize değil, kendilerine ve tüm sol harekete zarar vermektedirler. Savaşımızı engellemeye çalışan, örgütümüzü parçalamak isteyen, hemen hemen tüm kadrolarımızın mahkum ettiği ve lanetlediği darbeci adi gasp çetesini desteklemeyin. Bu yol, bu tavır dostluk değildir. Şimdiye kadar Devrimci Sol'un dostluğundan hiç kimse zarar görmemiştir.

Bütün açık gerçeklere ve bilinen tarihimize rağmen darbeciliği destekleyerek hareketimizi güçten düşürüp, savaşımız engellemeyi düşünüyorsanız bu büyük bir yanılgı olacaktır.

Tüm bunlara rağmen darbeciliği desteklemekte ve kollamaktaki ısrarınız karşısında darbeciliği mahkum etmek bizim, korumak şerefi sizin olsun demekten başka bir şey elimizden gelmiyor.

İnfazlar yenilgileridir

Daha şimdiden gözlerinizi kan bürüdü. Şengül ve Uğur'u neden katlettiğinizi bile açıklayamazken, işlediğiniz cinayetlerinizi yeni katliamlarla örtbas etme telaşıyla apar topar ev basıyorsunuz. İşte Ankara'da otomatik silahlarla taradığınız koltuklar... ODTÜ'lü öğrenciler bugün, o koltukların üzerinde olmadıkları için hala nefes alıp verebiliyorlar Katliamın sorumluları susarak, işledikleri cinayetlerin üzerini ortmeye çalışarak Şengül ve Uğur'u unutturabileceklerini sanmasınlar. Bir ay değil, bir yıl geçse de Uğur ve Şengül'ü unutturamayacaksınız! Buna gücünüz yetmeyecek. Bugün on binler hesap sorarken, yarın milyonlar hesap soracaklar, o zaman arkasına sığınabileceğiniz hiçbir şey bulamayacaksınız. Sırtınızı sıvaslayan bakanlar, yasalarını emrinize sunan yargıçlar, elinize silah tutuşturup ceplerinize harçlık koyanlar, amigolarınız... Hiçbiri ama hiçbiri olmayacak yanınızda. "Şengül ve Uğur'u gebertti" diye böbürlenemeyeceksiniz. On binlerce göz üzerinizde olacak. Yolda, sokakta, durakta, evde, rahat olamayacaksınız. Hep soracağız "Şengül ve Uğur Ned;" Katledildiler?" diyeceğiz. Siz kaçacak yer aradıkça karşınıza dikileceğiz. "Suçları Neydi?" diyeceğiz. Bugün hesap soran seslere her gün yenileri eklenecek. Yüzler binlere, binler, on binlere, milyonlar ses verecek. Oturduğunuz evin, alışveriş yaptığınız bakkalın duvarlarında Şengül ve Uğur'un resimlerini göreceksiniz. Katlettiğiniz devrimcilerin resimlerini göreceksiniz. Öfkeyle gözlerinizin içine bakacaklar. Ve "Kalleşler" diye haykıracaklar. Duvarlar üzerinize yürüyecek. "Kalleşler!" diye haykıracak derslikler, gecekondulular, fabrikalar, "Bizi de Vurun!" diye vürüveçekler üzerinize. DÖKTÜĞÜNÜZ KANDA BOĞULACAKSINIZ!

Ülkenin dört bir yanında Uğur ve Şengül'e sahip çıkan, devletin infaz ve katliam politikalarını protesto eden Devrimci Sol Güçler etkinliklerini geçtiğimiz hafta da çeşitli eylemliliklerle sürdürdüler.

İSTANBUL

Uğur Yaşar Kılıç Anfisi'nde Söyleşi: Bu yıl üçüncüsü gerçekleştirilen İstanbul Üniversitesi Avcılar Kampusü Bahar Şenliği, çerçevesinde öğrenciler tarafından düzenlenen söyleşi, sergi vb. etkinliklerle yargısız infazlar protesto edildi. Mühendislik Fakültesi Öğrenci Bilim Kültür Kulübü tarafından 25 Nisan Salı günü Uğur Yaşar Kılıç Anfisi'nde düzenlenen ve yargısız infazları konu alan söyleşiye Halkın Hukuk Bürosu, Marmara ÖZGÜR-DER ve İHD'den birer konuşmacı davet edildi.

Katledilen Uğur ve Şengül'ün demokratik üniversite mücadelesi veren insanlar olduğunu belirten konuşmacılar gerçekleştirilen katliamlarla devrimci mücadelenin bastırılmak istendiğini dile getirdiler. Yaşama hakkının Anayasayasıyla düzenlenmesine rağmen tümüyle devletin insiyatifinde olduğu vurgulanan söyleşide "Mücadelenin gelişmesiyle beraber ilk önce yoğun işkenceler, gözaltılar ve sonra gözaltında kaybetmeler, ölüm-yaşam ikilemiyle ihanete zorlama ve son olarak yerinde infazlar gündeme geldi." denildi.

Son katliamların artık sıradan bir karakol polisinin bile bunlara katıldığını gösterdiğini belirten konuşmacılar infazların karşısında set olabilmek için anti-faşist, anti-emperyalist tüm kesimleri, eylem birliğine çağırdılar.

ADANA

Çukurova Üniversitesi'nde Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldıran'ın katledilmelerini protesto amacıyla Uğur ve Şengül'ün fotoğraflarının bulunduğu afiş ve dövizler asıldı. Devrimci Gençlik dergisinin çıkardığı özel sayılar dağıtıldı.

İbo Osman Caddesi üzerinde bulunan Ziraat Bankası Devrimci Sol Güçler tarafından molotoflandı.

22 Mayıs günü öğle saatlerinde Karaisalı Caddesi'nin E-5 karayolu girişine Devrimci Sol Güçler tarafından bomba süsü verilmiş "Yargısız İnfazların Hesabını Sorduk Soracağız" yazılı bir pankart asıldı. Yine aynı akşam Ziraat Bankası'nın Cemalpaşa Şubesi de molotoflanarak tahrip edildi.

23 Mayıs akşamı E-5 karayolu üzerindeki Makina Kimya Endüstrisi (MKE) irtibat bürosuna ve Halk Bankası'nın Barkal Şubesi'ne molotof kokteyli atıldı.

25 Mayıs günü Çukurova Üniversitesi'nde Grup Nisan Güneşi, Uğur ve Şengül'ün anısına bir dinleti verdi. Eğitim Fakültesi'nde yapılan dinleti sırasında Uğur ve Şengül'ün demokratik üniversite mücadeleci içinde yer aldıkları anlatılarak, herkesin yargısız infazlara karşı duyarlı olması gerektiği belirtildi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı dinletide hep birlikte türküler söylendi, şiirler okundu ve halaylar çekildi.

Dinletinin ardından TÖDEF'li ve Devrimci Proleter Gençlik'ten öğrenciler Uğur ve Şengül'ün katledilmelerini kınamak için bir forum düzenlediler. Forum sırasında kantine Uğur ve Şengül'ün posterleri, yargısız infazları kınayan TÖDEF ve DPG imzalı dövizlerasıldı. TÖDEF'li ve DPG'li öğrenciler adına konuşma yapıldı. Forum, devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla sona erdi.

ANKARA-Devrimci Sol Güçler yaptıkları piknikle Uğur ve Şengül'ü andılar. Umudun onlarla, yüzlerle çoğaldığını ve tükenmeyeceğini bir kez daha gösterdiler.

GAZİANTEP

Devrimci Sol Güçler tarafından 18 Mayıs'ta, şehrin Yukarıbayır, Düztepe, Nuripazarbaşı, Cengiz Topel ve Ünaldı mahallelerinde 30 Nisan'da katledilen Uğur Yaşar Kılıç, Şengül Yıldıran ve 23 Nisan'da Dersim'de katledilen 12 Devrimci Sol gerillası ile ilgili yazılamalar yapıldı.

SIVAS

TÖDEF'li öğrenciler, 26 Mayıs günü Cumhuriyet Üniversitesi Tıp Fakültesi kantininde, öğrencilerin en kalabalık olduğu öğle tatili sırasında üzerlerine Şengül ve Uğur'un resimlerinin yer aldığı tişörtleri giyerek ve başlarına hedef işareti bulunan kızıl bantlar takarak katliamı protesto ettiler. Kantinde bulunan kitleye Şengül ve Uğur'la ilgili bir de metin okuyan TÖDEF'li öğrenciler, "Yargısız İnfazlara Son", "Haklıyız Kazanacağız" sloganları ve alkışlarla eylerne son verdiler.

TOKAT

20 Mayıs'ta Devrimci Sol Güçler'in ülke genelinde yaptığı bir günlük açlık grevine Tokat'taki Devrimci Sol Güçler de SHP il binasındaki açlık greviyle destek verdiler. Açlık grevi, tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Daha sonra katliamları kınayan bir basın açıklaması okundu. Özgür Halk ve Özgürlük Dünyası okurları da açlık grevine katılım sağladılar. Partizan okurları ise Devrimci Sol Güçler'e "tavırları" olduğu gerekçesiyle açlık grevi çağrısına karşılık vermediler.

Açlık grevi sırasında SHP İl Başkanı Ali Menekşe ve SHP milletvekili Güler İleri il binasına uğradılar. Güler İleri önce, katliamlara karşı gelebilmek için SHP'ye oy verilmesi gerektiğini söyledi. Ancak açlık grevinde bulunanların SHP'nin de koalisyon ortağı olarak bu katliamlarda payı olduğunu belirtmeleri üzerine binayı terk etmek zorunda kaldı. Daha sonra söylenen türküler ve marşlarla açlık grevi sona erdi.

KONYA

Uğur ve Şengül'ün katledilmeleri hakkında Selçuk Üniversitesi'nde geniş bir öğrenci kitlesi bilgilendirildi. Resimlerinin olduğu kostler dağıtılarak imza toplandı. Devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerle sohbet edildi.

Merkez'de duyarlı çevreler ve kurumlar, katliamlar konusunda bilgilendirildi. Katliama duyarsız kalmama bilinciyle hareket eden demokrat çevrelerle birlikte gazete ilanı verilerek tepkiler dile getirildi. Ereğli'de 19 Mayıs'ta CHP tarafından düzenlenen gecede okunan bildiriyle katliam protesto edildi. Ayrıca geceye katılan sanatçı Sadık Gürbüz de yaptığı kısa bir konuşmayla yargısız infazları protesto etti.

TRABZON

20 Mayıs günü KTÜ'nün bölüm duvarları Dev-Genç imzalı "Yargısız İnfazlara Son", "Katliamların Hesabını Soracağız", "Yargısız İnfazların Hesabını Soracağız." yazılamalarıyla donatıldı.

ESKİŞEHİR

TÖDEF, 21 Mayıs günü Anadolu Üniversitesi'nin birçok fakültesini "Devlet Terörüne Son", "Yaşasın Demokratik Üniversite Mücadelemiz", "Uğur'lar Şengül'ler Ölmez", "Uğur'u Şengül'ü Mücadelemizde Yaşatacağız", "Katliamları Unutmadık, Unutturmayacağız", "Uğur'ları Şengül'leri Katledebilirsiniz Ama Umudu Asla" pullamaları ile donattı.

Pullamaların ardından kantini basan polis AÜÖD'lü bir öğrenciyi gözaltına aldı. Öğrencinin slogan atması ve arabaya binmek istememesi üzerine, polisler takviye güç çağırdılar. Bir anda okul siyasi şube polisleriyle doldu. Gözaltına alınan öğrenci, bir gün sonra çıkarıldığı mahkeme tarafından serbest bırakıldı.

MERZİFON

Merzifon Halkevi üyeleri, infazları protesto etmek ve açlık grevi eylemine destek vermek için 19 Mayıs günü açlık grevine başladı. Sendikalar, EĞİT-SEN, GENEL-İŞ, DSP

TRABZON-TYÖ-DER'li öğrenciler yaptıkları açlık greviyle yargısız infazları protesto ettiler.

ve CHP'li yetkililer ve Merzifon halkı açlık grevindeki Halkevi üyelerine destek ziyaretinde bulundular ve yaptıkları konuşmalarla infazları kınadıklarını belirttiler. Ayrıca Merzifon Halkevi üyeleri ve Mücadele gazetesi okurları, infazlarla ilgili geniş bir kamuoyu oluşturulması için imza kampanyası başlattılar.

DİYARBAKIR

20 Mayıs günü SAĞLIK-SEN Diyarbakır Şubesi'nde infazları protesto için açlık grevi yapıldı. Açlık grevine SAĞLIK-SEN'lilerin yanı sıra, TÖDEF'liler ve Kültür ve Santta Tavır dergisi çalışanları da katıldılar. Koma Berfin de dinletileri ile destek verdi. Ayrıca, EĞİT-SEN, TÜM SAĞLIK-SEN, DEP yöneticileri ve İHD gibi çeşitli kitle örgütleri açlık grevini ziyaret ettiler.

Diyarbakır'da 14 kişiden oluşan bir aydın ve sanatçılar grubu bir basın açıklaması yayınlayarak katliamlara karşı seyirci kalmayacaklarını belirtti. Şair A. Hicri İzgören, Tiyatrocu Cuma Boynukara, Emin Yalçın Kaya, Vasfiye Sancar, Mehmet Polat, Vural Tanlekiy, Arkeolog Nevin Soyukaya, Müzikolog Sadık Ziypay, Müzisyen Mehmet Ekinci, Dilek Alparslan, Sevim Okal, Şahin Elhakan, Koma Berfin adına Nabil Yalem ve Tavır dergisi temsilcisi Talat Ersoy yaptıkları ortak açıklamada tüm aydın ve sanatçılara seslenerek "İnsan onurunu ve yaşamını hiçe sayanlara, SUSMAYACAĞIZ, SEYİRCİ KALMAYACAĞIZ" dediler.

MALATYA

Kültür ve Sanatta Tavır dergisi Malatya bürosunda 24 Mayıs günü yargısız infazları teşhir eden ve mücadelenin gerekliliğini ortaya koyan bir seminer düzenlendi. Seminer tüm devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Seminere ülke somutunda yaşanan savaş ve bu savaşta oligarşinin kural tanımazlığı belirtilerek, oligarşinin kendi yasalarına uyma zorunluluğunun bulunmadığı vurgulandı.

Polisin Ayşe, Uğur ve Şengül örneklerinde olduğu gibi bir suçlu ilan etmesi için "ölü ele geçirmesi"nin yeterli olduğu anlatıldı. Ayrıca Ergül Uzundiz'in açıklamaları okunarak, insanlar bu yönde bilgilendirildi.

13 Mayıs tarihinde de Devrimci Gençlik dergisinin "Umudu Katledemezsiniz" başlıklı özel sayıları Malatya halkına ulaştırıldı.

24 Mayıs günü , Devrimci Sol Güçler tarafından Sönmezay Ortaokulu bahçesine üzerinde Şengül ve Uğur'un resimlerinin olduğu "Yargısız İnfazlara Son" yazılı bir pankart asıldı.

Malatya SHP il örgütünün yargısız infazlar konusundaki yaklaşımlarını öğrenmek üzere 20 Mayıs'ta il örgütüne giden Malatya büromuzun muhabirleri, SHP'li yöneticilerin katliamları destekleyen bir bakış açısıyla karşılaştılar. Muhabirimizin konuyla ilgili olarak görüştükleri SHP Malatya İl Örgütü Sekreteri Nuri Kalkan, Uğur ve Şengül için "Gençler de biraz ri hat dursun. Devlete karşı gelirse'elbe

Karikatürlerde Yargısız İnfaz SIRA SENDE

İnfazları teşhir eden çeşitli karikatürler, Ortaköy Kültür Merkezi'nde 27 Mayıs'ta sergilenmeye başladı.

"Uğur'ları, Şengül'leri Tüketemezsiniz" diyen üniversiteli, memur, işçi ve gecekondu halkının yanında şimdi çizerler de var.

Karikatüristler çeşitli gazete ve mizah dergilerinde yayınlanan eserlerini sergileyerek, "İnfazlara Karşıyız" diyen seslere kendi seslerini de kattılar.

Sergi, Mücadele Gazetesi, Özgür Gündem Gazetesi, Kültür ve Sanatta Tavır Dergisi, Gerçek Dergisi ile Leman, Tewlo ve Pişmiş Kelle mizah dergilerinde yayınlanmış 52 karikatürden oluşuyor.

Ortaköy Kültür Merkezi'ndeki Marmara ÖZGÜR-DER'in de katkı da bulunduğu sergi gün boyu izlenebilecek.

Karikatüristler yaptıkları basın açıklamasında "Eğer şimdi karşılarına çıkarsak, sıranın bize gelmesini engelleyebiliriz. Evet, biz çizgilerimizle karşılarındayız, lanetliyoruz onları ve "İŞTE BURADAYIZ" diyoruz." sözleriyle tüm emekçi kesimleri sergilerini izlemeye çağırdılar.

Ayrıca "Karikatürlerde Yargısız İnfaz/SIRA SENDE" sergisi aynı zaman dilimi içerisinde çeşitli illerde, üniversitelerde, demokratik kitle örgütlerinde de izlenebilecek.

Politikada Bu Hafta

Sessiz kalmak onları bir kez daha öldürmektir

Tuncer BAĞDATLIOĞLU

Bazen anlatamadıklarımızı dimağımızın bir köşesinde unutulmaya yüz tutmuş bir kavramla, bir deyimle anlatmak daha kolaydır.

Tuba, işte böyle bir ağacın adıdır. Kutsal kitapta adı geçen kökleri yukarıda yaprakları aşağıda bir ağacın adıdır Tuba. Türkiye'de adına demokrasi denilen oyunun mantığı da kutsal kitaptaki Tuba ağacı gibi hep ters dönüyor, ama hiçkimse çıkıp da bu işte bir terslik var demiyor.

Bizde, bütün kurum ve kuruluşlarıyla birlikte Tuba ağacı gibi ortaya hilkat garibesi bir demokrasi çıkanıyorlar.

Demokrasicilik oyunu denilen üçüncü sınıf aktörlerin oynadığı bu oyunun metninde ne yazarsa yazsın bugün hiçbir gizliliğe ihtiyaç duyulmayacak şekilde bunları ezip geçen şey kontrgerilla hukukudur, infaz hukukudur.

Her infaz sonrası demokrasicilik oyununun ezberi ve tiplemesi zayıf oyuncularının sahne arkasındaki süflörün fısıldadığı "Hak hukuk içinde kalınıyor" "bağımsız yargı organları" "yasalar ne gerektiriyorsa o yaptırılıyor" sözlerini tekrarlamalarının seyirci için artık hiçbir hükmü ve inandırıcılığı kalmamıştır.

Artık orada oyunun gereklerini bile yerine getirmeyen ölüm mangalarının elindeki silahlarla seyircilerden alkış isteyen terörü vardır. Artık orada silahların hayrına nefes alan ve zor bela yaşayan bir avuç azınlığın pervasız terörü vardır. Ve bu terör ne süflörün tekrarları ne de sözoyunları ve demagojilerle maskelenebilecek gibi değildir.

Gelinen aşamada devletin şiddeti ayrımsız herkese yöneliyor. İktidara muhalif olmak yetiyor. İşçi kıyımına karşı direnen işçide, sendikal haklarını kullanmak isteyen memur da, demokratik üniversite diyen öğrenci gençlik de, evini aşını, savunan yoksul gecekondu halkı da bu terörün boy hedefi haline geliyor. Böyle olunca devletin terörünün çapı büyütülmeye çalışılıyor. Hedef tahtasının 12'sinde devrimciler varsa diğer dairelerinde de toplumun diğer kesimleri vardır. Ve her geçen gün hedef tahtasının daireleri suya atılan taşın küçükten, büyüğe halkalar çizmesine benzer bir şekilde genişlemektedir. İki İYÖ-DER'li öğrenci Uğur ve Şengül'ün katledilmeleri bu halkaların bugün ulaştığı boyutu ve tehditi anlatmaktadır.

Bu tehlike tüm toplumu tehdit etmektedir. Güpegündüz şehir merkezlerinde yargısız, sorgusuz, sualsiz katledilen bu insanlar ülkemizin umudu, insanlığın ve onuru olmaya devam ediyorlar. İktidarlar için ise çürümenin ve kokuşmanın bir adıdırlar. Son günlerde üst üste yaşanan birkaç olay bile sözünü ettiğimiz infaz politikasının bugün ulaştığı boyutu ele vermektedir.

13 Mayıs günü Ankara'da da bir infaz provası yaşandı. ODTÜ'lü iki öğrencinin evine operasyon düzenleyen polis kapıyı kırarak içeri girdi. Komşularının anlatımına göre evde kimsenin bulunmamasına rağmen salonda bulunan üçlü koltuğu yaylım ateşine tuttu.

Yine benzeri bir olay 25 Mayıs günü İstanbul'da yaşandı. Topkapı'dan Bahçelievler'e özel otomobiliyle giderken kontrol yapan polis ekibinin açtığı ateş sonucu Irak uyruklu Resul Celal yaralandı. Gazeteler olayı "Polisin şakası yok" başlıklarıyla verdi. Polisin isteklerine boyun eğmek gerekiyordu, yoksa şakası yoktu., çeker vururdu. Yani polisin infaz hakkı kendisini yargı yerine geçirmesi burjuva basının sayfalarında boy gösteriyordu. Polisin infaz hakkı vardı, istediğini vurabilirdi. Ve önüne çıkılmazsa da hiç acımasız vuruyordu. Senaryo hazırdı, "Dur ihtarına uymadı", "Teslim ol çağırısına silahla karşılık verdi" İşte demokrasicilik oyununda infaz sahneleri böyle sergileniyor. Faşizmin infazları, katliamları, gözaltında kayıpları demokrasicilik oyunu içinde kendisine böyle yer buluyor. Demokrasicilik oyununda infazlar da, katliamlar da hukuk içinde kalınarak yapılıyor ve savunuluyor. Faşizm halka yargısız infazlarla, katliamlarla istediğini yaptırmak istiyor. Mesele teslim olmamakta, susmamakta, boyun eğmemekte; teslim olmazsak, susmazsak, boyun eğmezsek faşizm bu oyunu daha fazla sürdürecek cesareti bulamayacaktır. Oyun bozulacak faşizm çirkinlikleriyle baş başa kalacaktır. İşte Şengül ve Uğur'lar için elele verip yaptıklarımız ve yapmakta olduklarımız. İnfaz mangaları susuyor, yaptıklarını savunamıyorlar! Biraz daha kenetlenelim, biraz daha cesaretle üzerine gidelim. O zaman saklandıkları inlerinden yeni Şengül'leri ve Uğur'ları katletmek için zor çıkacaklar.

Faşizm korku, yılgınlık, suskunluk ve boyun eğme üzerinde ayakta duruyor. Yalan ve demagojiyle besleniyor. Cesaretimizle, baş eğmememizle, gerçekleri haykırmamızla, faşizmin karşısına örgütlü güçlerimizle çıktığımızda, faşizmin ayakları zayflayacak, beslendiği kaynak biraz daha kuruyacaktır.

öldürecektir." dedi.

ANKARA

Devrimci Sol Güçler, Karagöl'de düzenledikleri piknikte, umudun onlarla, yüzlerle çoğaldığını ve hiçbir zaman tükenmeyeceğini bir kez daha gösterdiler. 23 Mayıs günü atan her yürekte, söylenen her türküde, atılan her sloganda ve çekilen halaylarda Uğur ve Şengül'ün sosyalizme olan inançları, onurlu kavgaları vardı. 200 kişinin katıldığı piknikte Devrimci Sol Güçler imzalı "Şengül ve Uğur'un Hesabı Sorulacak", "Uğur'ları, Şengül'leri Katlettiniz Ama Umudu Asla", vb. yazılı pankartlar piknik alanını süsledi. Şehitler için yapılan saygı duruşunda kalkan yumruklar, düşen her şehidin hesabını sormak için sıkılıydı. "Umudu Katledemezsiniz" pikniğinin kampanyanın bir parçası olarak düzenlendiğini belirten bir konuşmacı "Oligarşi şunu bilmelidir; Umut sokaklarda, fabrikalardadır. Umut kırlarda, dağlardadır. Umut ellerde orakçekilçi kızıl bayrak sallayan Devrimci Sol savaşçılarıdır. Umut önderliğimizde devrime yürüyen halkımızdır. Biz halkız, halkı yok edemezsiniz." dedi.

Halaylarla, Grup Ekin dinletisiyle süren piknikte AHS, Uğur ve Şengül'ün katledildiği anı canlandıran oyunuyla herkesi duygulandırdı. Öfkeyi biledi. AYÖ-DER'liler de dövizleriyle, kavga arkadaşlarını unutmayacaklarını, demokratik üniversite mücadelesindeki kararlılıklarını bir kez daha dile getirdiler.

21 Mayıs Cuma günü Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldıran'ın katledilmesiyle ilgili Keçiören Atapark'ta Devrimci Sol Güçler korsan gösteri yaptı. Mahallede özgürlük ateşi yakıldı. Devrimci Sol Güçler gösteri sırasında mahalle halkına yönelik bir de konuşma yaptılar. Ayrıca gösteri sırasında "Uğur'lar Şengül'ler Ölmez. Umudu Katledemezsiniz, Çünkü

DİYARBAKIR-SAĞLIK-SEN şubesi yaptıkları basın açıklamasıyla herkesi yargısız infazlara karşı çıkmaya çağırdı.

Biz Halkız" yazılı Devrimci Sol Güçler imzalı bir parkart açtılar.

"Yargısız İnfazlara Son", "Uğur'lar Şengül'ler Ölümsüzdür" gibi, şehitlere ve önderliğe bağlılığı ifade eden sloganlar atılıp, kuşlamalarla eylem bitirildi.

22 Mayıs günü Keçiören CHP'de, katliamın tanığı Ergül Uzundiz'in videoya çekilmiş konuşması izlettirildi. Ayrıca izleyenlere katliamların nedenleri ve katliamların önüne set çekmek gerektiği anlatıldı.

Yine aynı bölgede "Suçları neydi açıklayın" kartları yaygın bir şekilde imzaya açıldı. Uğur ve Şengül'ün katledilmesini protesto eden Piyango Tepe Halk-Der imzalı afişlemeler yapıldı.

22 Mayıs 1993 günü de Ankaralı İşçi Gazetesi yaptığı bir günlük açlık greviyle bu kampanyada yerini aldı.

ÇANAKKALE

Çanakkale E Tipi Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklar da katliamları kınamak için yaptıkları basın açıklamasında "Uğur'lar, Şengül'ler içimizden birileriydi. Yarın sıranın bize gelmesini istemiyorsak, insanım diyen herkes, Türkiye ve K. Kürdistan'da yaşanan devlet terörüne, yargısız infazlara karşı duyarlı olmalıdır." dediler.

TUNCELİ

Uğur ve Şengül'ün anısına, Pertek'te DLMK tarafından 20 Mayıs günü bir protesto gezisi düzenlendi. Ballıdut Köyü'nde düzenlenen geziye Dersim ve Elazığ DLMK'dan da temsilciler katıldı. Öğrenciler köye türküler ve marşlar eşliğinde yürüdüler. Gezinin başlangıcında devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundular ve yaptıkları konuşmalarla, Uğur ve Şengül'ün katliamının ve tüm katliamların düzene olan kirlerini biledğini belirttiler. Bir öğrenci de konuşmasını "Uğur ve Şengül gelecek güzel günleri bilerek, mücadelenin zorluklarını göğüsleyerek omuz verdiler kavgamıza. Uğur ve Şengül'ün mücadelesi yolumuzu aydınlatacak. Umudu tüketemezler. Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz" sözleriyle bitirdi.

Yemekten sonra türküler eşliğinde halaylar çekildi. Pertek halkının 23 Nisan'da şehit düşen 12 Devrimci Sol gerillasına hitaben yazdığı "Em Çepa Şoreşger'in namirin" (Biz Devrimci Sol'uz Ölmeyiz) ağıtı dağlarda yankılandı. Gezi yine söylenen türküler eşliğinde çekilen halaylarla son buldu.

ARTVİN

8 Mayıs günü İHD'nin girişimiyle demokrasi, insan hakları ve hukuk konulu bir panel düzenlendi. On yıldır ilk defa Artvin'de demokratik bir faaliyet olması panele özel bir anlam yükledi.

Nevzat Helvacı, Akın Birdal, Emin Özgür ve EĞİT-SEN'li Rifat Kargı ile Tevfik Ataç panele konuşmacı olarak katıldılar. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlayan panelde konu olarak işkence, yargısız infazlar, CMUK ve faili meçhul cinayetler işlendi. Çeşitli meslek gruplarından emekçiler sorunlarını ortaya koydular.

Panelde söz alan izleyicilerden Yılmaz Şen, Çiftehavuzlar ve Nişantaşı gibi katliamlara değinerek, adaletsizliklerin hesabının meydanlarda sorulması gerektiğini ifade etti. Gerçek adaletin halkın adaleti olduğunu söyleyen Yılmaz Şen, "Haklıyız Kazanacağız" sloganıyla sözlerini bitirdi.

KÜTAHYA

DUYÖ-DER (Dumlupınar Üniversitesi Öğrenci Derneği) üyesi öğrencilerin önderliğinde devrimci-demokrat öğrencilerin ve DKÖ'lerin katılımıyla 19 Mayıs günü bir telgraf eylemi gerçekleştirildi. Yaklaşık 70 imzalı telgraflar Adalet Bakanlığı'na gönderilirken basın açıklaması yapan DUYÖ-DER'li öğrenciler, yargısız infazları kınayarak, bugün sessiz kalıdıklarında sıranın kendilerine de geleceğini belirttiler ve insanım diye herkesi duyarlı olmaya çağırdılar.

Ayrıca Şengül ve Uğur'un katledilmelerini protesto etmek ve Kütahya'da bulunan DKÖ'leri duyarlı kılmak için tek tek dolaşan DUYÖ-DER'li öğrenciler, topladıkları imzalarla ortak bir gazete ilanı verdiler.

RÖPORTAJLAR

ÇHD Adana Şube Başkanı Avukat Fahri Doğan

Adana ÖZGÜR-DER Sekreteri Suzan Arslanboğan

Nur Sürer (Sanatçı)

Av. Fahri Doğan: "Tavır almamak desteklemektir"

"Yargısız infazlar sadece devrimci harekatteki önderlikere karşı yapılmıyor artık. Devlet en tabandaki insanlara, işçilerin, emekçilerin, öğrenci gençliğin üzerine silahla saldırıyor. "Ben sizin önderlerinizi öldürdüğüm gibi mücadeleye katılan herkesi de öldürürüm." diyerek gözdağı vermeye çalışıyor. Oysa insanların her zaman sağ yakalanma olanağı var. Bunun örneklerini Adana'da, İstanbul ve Ankara'da da görüyoruz. Adana'da Esma Polat, Güven Keskin ve Sıddık Özçelik silahları dahi yokken savcı nezaretinde, emniyet müdürünün şovuyla katledildiler. 12 Temmuz, 16-17 Nisan operasyonlarında devlet çoğu zaman katlettiği insanların kimliğini dahi bilmiyordu. Direkt infaz etmeye gidiyordu. Önce savcılar infazlara katılıyordu, artık bakanlar da katılmaya başladı. Son olarak yaşanan Şengül ve Uğur'un katledilmesi devletin yüzünü açıkça gösterdi. Bu infazda da görüyoruz ki, infazlar her yere, herkese uzanabiliyor. Bugünden çok geç kalmadan insanların buna karşı sesini daha gür çıkarması lazım. Çok açıktır ki, susmak onaylamaktır. Tavır almamak zimmen desteklemektir. Bugün başkasına yapılan, yarın bana da yapılabilir. Devrimci olmanın, demokrat olmanın, insan olmanın, hukukçu olmanın gereklerini yerine getirip tepki göstermek, katledilen insanlara sahip çıkmak lazım."

Suzan Arslanboğan: "Halk kimin suçlu olduğunu çok iyi biliyor"

"Devletin yargısız infazları gerçekleştirmedeki amacı belli. Yükselen mücadeleyi bastırmayı hedefliyor ve bu konuda her yola başvurmaktan da çekinmiyor. Artık, demokratik platformdaki insanları da açıkça katlederek halka gözdağı vermeye çalışıyor.

İstanbul'da İYÖ-DER'li Şengül ve Uğur'un katledilmesi de bunu gösteriyor. Katlettiği insanları örgüt üyesi, suçlu gibi göstermeye çalışıyor. Ama boşuna. Halk kimin suçlu olduğunu çok iyi biliyor.

Bu konuda sorumluluk duyan devrimciler sesini yükseltip, eylemlilikler gerçekleştiriyorlar. Devrimcilerin her koşulda bu sorunlara sahip çıkması ve bir şeyler yapması gerekirken, sol, nedense devrimci harekatteki darbe olayına enerjisini harcıyor, akıllarınca ders veriyor.

Biz yargısız infazlar konusunda üzerimize düşen her şeyi yapmaya hazırız ve yapacağız da. Şimdilik 1 günlük sembolik açlık grevi yaptık. Ve bu konuda Adana'da tüm çevrelere çağrı da yaptık. Ancak açlık grevi sadece ÖZGÜR-DER, SAĞLIK-SEN ve TÖDEF'li öğrencilerin katılımıyla sınırlı kaldı. Bunun dışında açlık grevine fiili bir destek olmadı."

Nur Sürer: "Artık uyanalım istiyorum"

İnfazların 60 milyonda çok az insanı ilgilendirdiğini düşünüyorum. Mesela ben Şengül ve Uğur'la ilgili olarak üç gün uyuyamadım. Bu ülkede yaşayan bir vatandaş olarak yemek yiyemedim. Oğlumu gözel sevemedim. Çünkü Şengül'ün annesini düşündüm. Yani bu ülkede bu acıyı, insanın sırtından bilemediğim bir anda çok sivri bir bıçağın ucunu yemiş gibi bir olay. Bunu bir sürü insanın, milyonların duymasını isterim. Duyan kesim belli, sanatçı. Onların da sayıları belli. Öğrenciler, en güzel yanı gençliğin bunu kavraması.

Ben sanıyorum ki, ip falan almak istemiyorlar ya da darağacı kurmak istemiyorlar. Evlere gidip gençleri oldukları yerde, kahve içerken, tartışırken, yakın biçimde, şakağından filan vurup öldürmeyi planlıyorlar.

Yani artık uyanalım istiyorum. Bu enflasyonun çok ötesinde bir şey, karın doyurmanın çok ötesinde, çok insanı bir şey. İnsanların bu tür bir eylerne dönüştürmeleri, buna sahip çıkmaları gerekiyor. Sanıyorum ondan sonra her şey kendiliğinden çözülecek, öncelikle bu tür eylemlerin içinde olmalıyız.

Demirel GAP govuyaptı

"Ülkemizin her köşesinde demokrasi olacak"
"Herkes hür olacak"
"Huzur, güven, refah mutlaka olacak"
"Benim vatandaşım, benim ülkem"
"Gelin yeni bir devir açalım..."

23 Mayıs Pazar günkü TV ekranlarında böyle sesleniyordu Demirel. Demirel'le birlikte 45 günlüğüne Başbakan İnönü, bakanları, milletvekilleriyle Urfa'ya "çıkarma" yapmıştı.

"İşçisine", "memuruna", "köylüsüne" verecek parayı bulamayan Demirel, boylesi bir temel atma töreninde yine birkaç milyar masraftan kaçacak değildi. Elbette Demirel'in törenine harcanan milyarlar halkımızın cebinden çıkıyordu.

Demirel'in daha kalabalık izlenmesi için Urfa'daki devlet bürokrasisi hummalı bir çalışmaya girdi. İl Milli Eğitim Müdürü öğretmen ve öğrencilerin törene gelmesini zorunlu kıldı. Vali hizmette kusur etmemek için "tedbirlerini" almıştı. Bununla da kalmamış Demirel ve İnönü'ye birer Kürk "hediye "etmeyi de ihmal etmemişti.

Eski koruması ve şimdiki Turban müdürü, İnci Babayla birlikte Ankara'daki Cumhurbaşkanlığı şeçiminde olduğu gibi Urfa şehir merkezini bayrak ve pankartlarla süsledler.

Yörenin tek holdingi durumunda olan sıkıntısı çektirdiği bakanların Mercedes Mercedes'ini Cavit Çağlar'ın farla yetişip rek hizmet kusurlarını kapatmaktan geri kalmıyordu.

Özdiker Holding Demirel'in gezisine sadece Mercedes tahsis etmekle kalır mıydı. Kaz gelecek yerden tavuğu esirgemedi. Urfa'da bulunan Demirel ve beraberindekilerin üzerine 2 ton gülsuyu serpildi. Özdiker Holding, Demirel ve devlet erkanına olan saygısını gösteriyor, iyi bir ev sahipliği örneği sergiliyordu. Adı geçen holding bu hizmetiyle böylece 22 trilyonluk İskenderun-Habur inşaat ihalesini hak etmede önemli bir hamle yapmış oluyordu. Kapitalizmin kâr yasası Urfa'da da işliyor, ağırlığını hissettiriyordu.

Demirel Urfa'da çok "rahattı" bu kez. Cumhurbaşkanı seçildikten sonra Kürdistan'a yaptığı bu ilk gezide, tek star oyuncuydu. İpteki tek cambazdı. "GAP benimdi, senindi" tartışmasını yapacak bir Özal da yoktu artık. Tekrardan cilalanıp piyasaya sürülen Demirel'e kalan ise kendisini pazarlamaydı. 30 yılın "deneyimyle" o da bunu yapıyor, göz boyamaya devam ediyordu.

"Bu kadar vatandaş bu sıcakta bizi izlemeye gelmiştir." derken de rolünü en iyi şekilde becerememenin telaşı içindeydi. Oysa aynı anda halk değil, bol bol özel tim, jandarma yansıyordu TV ekranlarına. Meraktan gelen topluluk içinde fazla yer tutmayan halk ise Kürt realitesinin "kahraman"ını uzak tepelerde izlemeyi, devlet güçleriyle fazla haşır neşir olmamayı tercih ediyordu. Zaten daha yakına gelseler birkaç çember "güvenlik" kordonunu aşacak durumda değillerdi. Adeta Demirel halktan korunuyordu. "Herkese ekmek var. Fukaralık kalkıyor" nakaratını tekrarladığında, tam karşısındaki 5 aydır maaşlarını alamayan GAP'ın içinde yer alan Akpınar işçilerinin pankartı Demirel'in yalanını yüzüne vuruyordu.

Demirel huzurdan bahsediyordu, bu kez de goçlerle yerinden yurdundan edilmiş köylüler karşısında duruyordu.

DEMİREL GAP GERÇEĞİNİ İSTEDİĞİ GİBİ ANLATIYOR

Demirel GAP'ı gereğinden çok fazla abartarak ne büyük işler başardıklarını göklere çıkararak anlatıyordu. Ekonomik, sosyal, siyasal sorunların çözüleceği sihirli bir proje olarak yutturmaya çalışıyor, GAP'la Kürt halkının gözünü boyamak için rolden role girip çıkıyordu. Anlatılanın gerçekle bir ilgisi yoktu. Kaldı ki Kürdistan halkı daha önce de aynı masallarla aldatılmıştı. Keban da Kürt halkının kaderini değiştirecekti. Keban barajından İstanbul, İran yararlandı. Keban binlerce km öteye elektrik taşıdı ama Kürt halkı bundan yararlanamadı. Keban ve sonradan devreye giren Karakaya Barajları'nın çevresine yakın mesafedeki köy ve kasabalara elektriği verişi çok sonra oldu.

Kürt halkının ağzı Keban ve Karakaya projelerinden sonra yanmıştır bir kez. GAP projesinin bitirilmesinden sonra, bundan esas olarak Türkiye burjuvazisinin yararlanacağını, buradan da kendisine damlalar düşeceğini çok iyi biliyor.

Kaldı ki, GAP'a başlanırken hedeflenenlerin çok gerisinde kalındığı da sır değildir. 1976'da başlanan GAP projesinin 30 yılda yani 2006 yılında bitirilmesi gerekecekti. Ancak bugünden bakıldığında şimdilik hedeflenenden 10 yılı aşkın bir gecikme söz konusudur. Ve bugün 6 ili kapsamında bulunduran GAP projesinin ne zaman bitirileceği konusunda Demirel de dahil kimse bir şey söyleyemiyor. GAP'ın bitirilmesiyle 11 milyon insana iş bulunacaktı. Sulamayla birlikte bölgenin tarımsal durumu değişecek, verimlilik katlanarak artacaktı. Buğdayda ekim alanlarının azalmasına karşın üretimde 1 milyon 400 bin ton artış olacak, pamukta üretim doruğa tırmanacak, pancar üretimi 5 yeni fabrikayı gerektirecek şekilde % 30 bir artış gösterecekti. Pirinç üretimi de % 100'lük artışla bolluk sağlayacaktı. Tabii ki Kürdistan'ı "çok yönlü" olarak kalkındıracaktı. Bunları daha da uzatmak olasıdır. Bugün GAP bünyesindeki Karakaya Barajı ve hidroelektrik santralı ile Atatürk Barajı ve hidroelektrik santralı bitmiş durumdadır. Geriye kalan tüm projeler inşa halindedir ve geleceği meçhuldür. Büyük laflar edilmektedir, ama projenin nasıl ve ne zaman sonuçlanacağından hiç söz edilmemektedir.

Yukarıda da değindiğimiz gibi Demirel ekonomik bir yatırım olan GAP'ın bitirilmesiyle halkın suya kavuşacağını, dolayısıyla kalkınacağını, fukaralıktan kurtulacağını belirtiyor. Gerçeklerin dili böyle değildir. GAP'ın bitmesiyle Kürt halkının sorunları çözülmeyecektir. GAP'a daha çok Türkiye burjuvazisinin ağzı sulanıyor. GAP'ı kendi kalkınması için bir basamak olarak görüyor. Keban'dan beklediklerinin fazlasını GAP'tan bekliyor.

Kaldı ki ekonomik bir yatırım olan GAP'ın doğuracağı sorunlara çözüm konusunda en ufak bir adım atılmamıştır.

Bugün GAP'la birlikte yöredeki şehirlerde nüfus giderek artmaya başlamıştır.

Demirel bunu her zaman yapar. Hele konu GAP olunca öylesine "titiz", öylesine "müşfik"tir ki, burjuvazi bu konuda ondan iyisini bulamıyor.

Demirel'in konuştuğu Urfa özelinde sorunu alırsak; buradaki mahallelerin yaklaşık yarısı gecekondulardan oluşmaktadır. Hızlı bir gecekondulaşma sürüyor. Diyarbakır ve diğer illerde de durum farklı değildir. Urfa şehir merkezinin % 60'ı imarsızdır. Çarpık kentleşme söz konusu olup altyapıdan yoksundur. İşsizlik giderek artan bir grafik izliyor.

Her şeyi suya bağlayan Demirel, suya hasret halkın bu olanağa kavuştuğunda bu suyu nasıl kullanacağı konusunda bilgisinin olmadığını da biliyor. GAP bölgesinde sulu tarımla ilgili çiftçiye yönelik eğitim, teknik bilgi ve tecrübe aktarımı konusunda herhangi bir çaba söz konusu değildir.

Yine sulu tarıma geçildikten sonraki yıllarda, sulu tarımın getireceği ek sorunlara karşı da herhangi bir tedbir düşünülmemiştir. Bugün somut örneğini Çukurova'da görüyoruz. Adana'da, 40 yıl önce yanı sulama tarımı öncesi sıcaklık 32 derece ve havadaki nem oranı % 30 iken, bugün havadaki nem oranı % 90'dır. İlk sulanacak yer olan Urfa ve Harran'da düşük olan nem oranı sulu tarıma geçmekle birlikte yükselmeye yüz tutacaktır. Buna paralel olarak böcek ve haşere sorunu halkın ciddi bir sorunu haline gelecektir. Bu konudaki sorular ise yetkililerce hep geçiştirilmektedir.

Bugün Kürdistan'da sağlık sorunlarının yetersizliği ortadadır. Var olan sağlık sorunlarına yenilerinin, hem de artan bir şekilde eklenmesiyle sağlık sorunları korkunç boyutta artacaktır.

GAP'ın dahil olduğu illerde halkın geçim kaynaklarından hayvancılık önemli bir yer tutmasına karşın GAP'la birlikte giderek bir düşüş göstermiştir. GAP hayvancılığı geriletmiştir...

DEMİREL BURJUVAZİYİ YATIRIMA ÇAĞIRIYOR, AMA ÖNCE "GÜVENLİK"!

Demirel GAP'ı her derde deva kabul ederek burjuvaziyi Kürdistan'a yatırım yapmaya çağırıyor. Burjuvazi daha fazla kâr parolasıyla hareket ettiğinden, böyle durumlarda elini sıcak'sudan soğuk suya sokmadığından, riskli alanlara yatırım yapmak istemiyor. Bugün Kürdistan sermaye yatırımı açısından cazip görülmüyor. Her ne kadar daha önce kalkınmada öncelikli yöreler saptandıysa da, teşvik primleriyle yatırım cazip hale getirilmeye çalışıldıysa da, gelinen aşamada bu konuda herhangi bir ilerleme kaydedilmediği, bu tür çabalarla sorunun çözümünün boş birer hayal olduğu ortaya çıkıyor. Tersine yapılan yatırımlar da durmuş görünüyor. Nitekim tüm çabalara rağmen durumda öyle gözle görülür, elle tutulur bir değişim yoktur. Değişen iktidarların yaptığı demagojilerle, yalanlarla halkı kandırma biçimleridir.

GAP'ın temel ayaklarından biri ekonomikse, diğeri de siyasal yöndür.

Bugün Kürdistan'da gelişen ulusal ve devrimci mücadelenin önüne geçilmesi, dahası yok edilmesi hedeflenmektedir. Bugün her şeyin odağına "güvenlik" konulmuş ve işler kontrgerillaya havale edilmiştir. Kürdistan'da da tamamen kontrgerilla hukuku geçerlidir. Önce "güvenlik" sorna ekonomik kalkınma devletin Kürdistan'a dayattığı çözümdür. Kürdistan'a her zaman para tanka, topa, silaha, operasyonlara giderken, kimsenin ekonomiyi düşündüğü yoktur. Kürdistan'da her şey ulusal ve devrimci hareketi sindirme üzerine kurulmuştur. Ekonomi de GAP da bu hesaba dahildir. Bu koşullarda ekonomik kalkınmadan, GAP'ın getireceklerinden söz etmek de aldatmacadan öte gitmiyor. Demirel'in gezisinde söylediklerinin inandırıcılığı yoktur. Demirel'in Kürdistan turu tek taraflı ateşkes üzerine Kürt halkının yeniden gözünü boyama manevrasına dönüktür.

Uzlaşma ne kazandırdı, ne kaybettirdi?

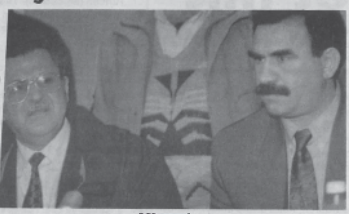

Bugün uzlaşma katliam, soykırım, ulusal onuru ayaklar altına alma ve tükeniş demektir.

PKK'nın tek taraflı ateşkes ilanından günümüze kadar yaşananlar, tanık olunanlar uzlaşmanın, faşizmin masasında çözüm aramanın geçerli yol olmayacağını bir kez daha gösterdiyse, PKK, "ateşkes"ten, "siyasi çözüm"den söz ederken devlet güçleri Kürt halkına karşı kirli savaşı sürdürmeye, tırmandırmaya devam ediyor.

Mücadelenin daha çok yükseltilmesi, silaha daha çok sarılınması gereken böylesi bir aşamada "uzlaşma" manevraları yapmak PKK'ya kaybettirecek, devlete ise "kazandıracaktır." Bugün böyle bir "manevranın" başka bir anlamı yoktur. Zaten devlet de buna böyle yaklaşarak, sorunu bu yanıyla "halletmeye" çalışıyor. Devletin gündeme getirdiği "taktikleri" sonuçta klasik, ama geçerli deyişle "ez, silahsızlandır, ehlileştir" politikasında düğümleniyor. Nitekim egemen sınıfları yıllardır en çok ürküten şey, sınıfsal ve ulusal mücadele oldu. Hele son dönemde sınıfsal ve ulusal mücadelenin silahlı zeminde gelişmesi, kitleselleşme, Kürt halkının giderek mücadelesinin boyutlanır olması oligarşiye hep korkulu anlar yaşattı. Yaşatmaya da devam ediyor.

Silahlı Mücadele Oligarşinin Korkulu Rüyasıdır

Oligarşi, yıllardır tüm gücünü mücadeleyi ezmek için seferber etmesine karşın bunda başarılı olamamıştı. Dünyada komünist partilerin isim değiştirip sosyalist ülkelerin geçici de olsa yenilgiler aldığı, devrimci mücadelelerin yer yer gerileyip, "uzlaşmaya" sarıldığı bir dönemde, ülkemizdeki silahlı mücadele her geçen gün boyutlanmaktaydı. Bu boyutlanma karşısında ise oligarşi bir yandan bir şey yapamamanın, engel olamamanın çaresizliğini yaşarken, diğer yandan da zulmünü, zorbalığını artırıyordu. İşte oligarşi yıllardır tüm çabalarına, faşist cuntalarına, kirli savaşlarına, imha politikalarına karşın elde edemediğini, bugün PKK'nın "ateşkes" politikalarıyla, "siyasi çözüm" yaklaşımlarıyla ortaya çıkan durumu değerlendirerek elde etmeye çalışmaktadır.

PKK'nın "ateşkes" ilanı ve "siyasi çözüm" adına silahlı mücadeleyi durdurması ve uzlaşma tavırları, bugünkü süreçte devlete yıllardır yapamadıklarını yapma fırsatını vermiştir. En başta devlet ulusal hareketi devreden çıkarabileceği ya da deyim yerindeyse "en az zararlı hale getirebileceğinin" hesabını yaparak bu süreçte oldukça rahatlamıştır. Bu hesaba göre devlet yıllardır kendisini yıpratan, moral ve güç kaybına yol açan, halk kitleleri nezdinde devleti tartışılır hale getiren Kürdistan'daki mücadelenin devreden çıkarılması hesapları ile yeni adımlar atacak ve otoritesini tekrar pekiştirecektir. Devletin bu hesabının faturası için tek yol, silahlı mücadelenin daha güçlü bir biçimde sürdürülmesidir.

Ulusal hareketin **Kürdistan'daki boşluğunu** devlet **çeşitli biçimlerde doldurma manevralarına girmeye çalışacaktır. Ulusal** hareket bugiin **Kürt halkının geri yanlarına hitap ederek gerçekleşmesi mümkün olmayan beklentiler yaratmakta ve Kürt halkını umutsuzluğa sevk etmektedir.** Nitekim **bugün devlet silahlı mücadeleye karşı** her tiir **politikayı sürdürmekte, silahlı mücadeleyi söndürebileceği** bog **umutlarına kapılmaktadır. Ama unutulmamalıdır** ki, M-L hareket **yaşananlardan dersler çıkaracak ve devlete bu zaferi tattırmayacaktır.** Yine **savaşmayan, olmayacak** beklentilere **giren,** girecek **olan** bir **hareketin geleceği olmayacağı** gibi, tarihsel **sorumlulukları** da **düşünülmeyecek kadar ağırdır.**

"Ateşkes"ten sonra devlet en başta silahlı mücadelenin çıkmaz olduğunu işleyecek ve buna örnek olarak da, PKK'nın son 9 yıllık mücadelesini gösterecektir. Öncelikle halk kitlelerinde umutsuzluk yayma, devletin yıkılamayacağı imajını pekiştirme bu dönemde devletin psikolojik savaşının ana noktalarını teşkil edecektir. Kaldı ki, PKK'nın ateşkes ilanı sonrası devlet güçlülük gösterileri yapmaya devam etmiş, saldırılarını artırmış ve savunmasız kalan, kurtuluş umutları içine sokulan Kürt halkını saldırılarıyla, terörüyle bunaltarak teslim almaya çalışmaktadır. Ulusal mücadelenin sürdüğü dönemde alabildiğine teşhir olan, yüzlerindeki maskeleri düşürülen devlet eli kanlı katilleri, bugün Kürt halkının karşısına kuzu postu içindeki kurt olarak çıkmaya başlamış ve Kürt halkına devletin büyüklüğünü anlatır olmuştur.

Başbakan, İçişleri Bakanı, Bölge Valisi, hemen tüm yetkililer uzlaşma çağrılarının ardından zil takıp oynar hale gelmiştir. Uzlaşma çağrılarıyla devlete zafer tattırılmış ve İçişleri Bakanı Sezgin'e "Eşkıyayla pazarlık mı, geisinler teslim olsunlar" dedirtmiştir.

Bilinmelidir ki, sınıflar mücadelesi, savaşlar, iç savaşlar hiçbir zaman iyi niyetle yürümez, yürümüyor da. Hele iktidar sorunu olan bir hareketin iktidar hedefinden vazgeçmesi ise, deyim yerindeyse tam bir felakete yol açar. Örnekleri de var. Egemen sınıflar savaşlarda inisiyatifi ele geçirdiler mi, devrimci-yurtsever güçleri ezmeden bırakmazlar. İki karşıt sınıfın (burjuvazi ve proletarya) çıkarları hiçbir zaman uzlaşma zemininde aranamaz. Bu sınıflardan biri diğerini mutlaka alt edecektir. Yunan iç savaşında komünist partinin tüm "iyi niyetine" rağmen, sonuçta tasfiye edilen Komünist Partisi olmuştur. Ve sırf bu nedenle Yunan halkı ağır bedeller ödemiştir. İran'da gericilerle yapılan uzlaşma, iktidarın yitirilmesini ve ağır bedeller ödenen bir savaşın kaybedilmesini, binlerce insanın yitirilmesini ve bunun sonucunda mücadelesini en yıllarca geriye gitmesini getirmiştir.

Ateşkes Yumuşama Değil, Daha Fazla Terör Getiriyor

Türkiye ve Kürdistan'da yaşananlar da bu gerçeğin dışında ele alınamaz. Ağır bedeller ödenerek bugüne gelinmiş ve mücadelede hayli yol alınmıştır. Halk nezdinde mücadele umut ve gelecek olmuştur. Kürt halkının ayağa kalktığı, ulusal hareketin mevziler kazandığı, devlet otoritesinin zaafa uğradığı bir kesitte, uzlaşma masalarında çözüm aramanın ağır bedelleri olacaktır. Ve devlet bu bedelleri hiç kuşkusuz ödetecektir. Zira yıllardır devlet ilk defa böylesine önemli bir nokta yakalamıştır. Bugün uzlaşma çağrıları Kürt halkında gerçekleşmeyecek umutlar yaratmış ve bu durum özellikle işlenir olmuştur. Bu durum Kürt halkının elini kolunu bağlayan en temel etken olmuştur. Devlet saldırılarıyla bunu derinleştirecek ve Kürt halkını umutsuzluğa, giderek de teslim almaya itecek politikalar geliştiriyor, geliştirecektir.

O nedenle kimsenin "Biz ateşkes ilan ettik, devlet uymuyor" diye yakınmaya hakkı yoktur. Sorulm once; devlet niye ateşkese uysun? Daha dune kadar PKK devleti sömürgeci, faşist vb. olarak görmüyor muydu? PKK daha dune kadar "Bağımsız Kürdistan" deyip sömürgeci devleti yıkmayı düşünmüyor muydu? "Sömürgeci TC" deyip ona karşı savaşmıyor muydu? O halde bugün değişen nedir? Neden savaş bırakılıp uzlaşma aranıyor?

Yine daha dune kadar Kürt kimliğini yok sayan, Kürt halkına katliamlar reva gören, Kürt halkını ezmeye çalışan bu devlet değil miydi? Oligarşinin değişmesi için neden ne olabilir? Devlet faşist ise, bugün bu niteliği de değişmediğine göre, elbette oligarşi kirli savaşına devam edecektir. Aslında değişen ulusal hareketin kendisi olmuştur. Yoksa devletin değişmesi için ortada bir neden yok. Dün olduğu gibi bugün de devlet oligarşinin çıkarları için vardır.

İşte uzlaşma politikaları, öylesine güvensiz ve güçsüz bir ruh hali yaratmıştır ki, her şey iktidarlardan istenir, oligarşinin insafına bırakılır olmuştur. Evet, bugün ulusal hareket kıblesini devletten yana dönmüş ve onun atacağı adımları beklemeye başlamıştır. Tabii devlet adım atıyor, atmıyor değil. Devletin attığı adımlar kirli savaş adımlarıdır. Kürt halkını sindirme, umutsuzluk yaratarak kendisini dayatmaktır. Kaldı ki, devlet bu durumda, katliam politikalarını gizleme ve Kürt halkını "kazanma" adına reform niteliğinde bırakım adımlar da atabilir. Olayın bu boyutundan çok devlet, PKK'daki gerileyişi ve uzlaşma yanını görerek PKK'yı geriletmek ve istediği noktaya getirmek istemektedir.

Özellikle siyasi iktidar yitirdiği prestijini, çıkmazını PKK sorununu "aşarak" tekrar kazanmak için bugün adım atmaktadır. Ve kabul etmek gerekir ki, bu durum devlet için doping olmuş, siyasi iktidar büyük bir moral kazanmıştır. Yıpranan koalisyon için bu durum taze kan olmuştur da diyebiliriz.

PKK'nın ateşkes çağrıları, uzlaşma çağrıları Türkiye'de ve Kürdistan'da "yumuşama"yı değil, tersine devletin terörünün boyutlanmasını getirecektir. PKK' dan sonra devlet M-L hareketi ezmek, tasfiye etmek, silahlı mücadeleyi "bitirmek" amacıyla terörünü artırarak boyutlandıracaktır. Kürdistan'da umutsuzluğu, yılgınlığı derinleştirmek amacıyla kirli savaşını yeni koşullarına göre sürdürecektir. Devlet bugün kazandığı moralle, psikolojik atmosferle sonuç almak isteyecek ve tüm kozlarını oynayacaktır. Unutulmamalıdır ki, savaşta güç olunduğu, bir irade olarak ortaya çıkıldığı ölçüde yeni mevziler kazanılabilir. Ve ileri adımlar atılabilir. Bu savaşın bir yasasıdır. Aksi durumda ise bir güç olamaz, gerilemeye başlarsınız.

Bugün oligarşiye "Bakın biz iyi niyetliyiz" deyip ondan da iyi niyet beklemek tam anlamıyla siyasi saflık ve körlüktür. O zaman devletin varlık nedeni nedir? Karşımızda faşist bir devlet olduğu açıkken, ona iyi niyet mesajları sunmak çözüm değildir.

Evet, PKK'nın faşizmin masasında çözüm araması, uzlaşma politikaları tek kelimeyle devlete yarayacak, devletin otoritesini pekiştirmesine yol açacaktır.

Ulusal hareketin Kürdistan'daki boşluğunu devlet çeşitli biçimlerde doldurma manevralarına girmeye çalışacaktır. Ulusal hareket bugün Kürt halkının geri yanlarına hitap ederek gerçekleşmesi mümkün olmayan beklentiler yaratmakta ve Kürt halkını umutsuzluğa sevk etmektedir. Nitekim bugün devlet silahlı mücadeleye karşı her tür politikayı sürdürmekte, silahlı mücadeleyi söndürebileceği boş umutlarına kapılmaktadır.

Ama unutulmamalıdır ki, M-L hareket yaşananlardan dersler çıkaracak ve devlete bu zaferi tattırmayacaktır. Yine savaşmayan, olmayacak beklentilere giren, girecek olan bir hareketin geleceği olmayacağı gibi, tarihsel sorumlulukları da düşünülmeyecek kadar ağırdır.

Silahlı mücadele mi uzlaşmaya hizmet mi?

Ulusal hareket 1993 yılını "atılım yılı" ilan etmiştir. Ama kısa süre sonra atılım önce kısa süreli sonra da süresiz "ateşkes"e çevrildi. Karardan yüz seksen derece geri dönüldü. Bu süreçle birlikte "savaş", "halk savaşı", "ayaklanma" sözcükleri giderek kayboldu. "Barışımız ciddiye alınmalıdır", "Gerilla barışın güvencesidir", "Barış adımımız devletçe ihlal ediliyor", "Barışa devlet kurşunu", "Ateşkes tek yanlı olmamalı, devlet de uymalı" gibi sözler kamuoyunda tartışılır oldu. Yeni süreç, yeni kavramlar, yeni tartışmalar, yeni siyasal belirlemeler ve sonuçlar getirdi. Ulusal hareket her işini bir yana bıraktı. Uzlaşma yönünde attığı adımın ne büyük taktik adım olduğunu, bunun doğruluğunu halka "kavratmaya" çalıştı. Önceleri Kürdistan'ın bağımsızlığı her şeydi. Bunun için silahlı mücadeleden başka bir yol yoktu. Bunun dışında söz söyleyen aforoz ediliyor, hain damgası yiyordu.. Artık bu stratejik anlayışından vazgeçilmiş ve reformist tercihlere yönelinmiş görülüyor. Federasyon deniliyor, devletle masaya otururuz deniliyor. Bu kez halkı bu yönde motive ediyor. Bu kez bağımsızlık diyenler, silahlı mücadele diyenler mahkum edilmeye çalışılıyor.

Kısacası ulusal hareket kurtuluşun halk savaşıyla gerçekleşeceği stratejik düşüncesiyle ortaya çıkmıştı. 1984 atılımıyla da bu stratejik tespitine uygun hareket etmiş, bunun sonucu olarak gelişip güçlenmişti.

Ancak ulusal hareket için bugün aynı şeyleri söylemek mümkün değildir. Artık ulusal hareket silahları Kürt halkının kurtuluşu için değil, reformcu tercihine yönelik olarak diplomatik manevralar için kullanma noktasına gelmiştir.

Burjuvazinin masasında "çözüm" aranmaya başlandığında silahlar da, gerilla da buna hizmet eder hale gelir. Bundan sonra ulusal hareketin gündeme getireceği olası eylemliliklere bakıp "İşte PKK silahları bırakmadı, o bir taktikti" demek fazla gerçekçi olmayacaktır. Artık ulusal hareketi eylemlerine bakıp değerlendirmek eksik olacaktır.

Önümüzde bir FKÖ deneyimi vardır. (Özellikle El-Fetih anlaşılmalıdır) FKÖ'nün bugün de silahları vardır, silahlı gücü vardır. Ama FKÖ silahlarını, Filistin halkının kurtuluşuna giden yolda kullanmayı çoktan terk etmiştir. Kurtuluşa giden yolda silahları işlevsizdir, silahlı mücadeleyi kurtuluş için temel alan bir stratejiye sahip olunmadı mı doğal olarak da böyle olacaktır.

FKÖ silahlarını diplomasinin hizmetine vermiştir. Ne zaman ki, İsrail'le masaya oturmaya çalışsa, sınırdaki vurkaç eylemlerine hız veriyor. Görüşmeler başladığında (masaya oturulduğunda) ise silahları susuyor. Yani silahların buradaki asıl işlevi İsrail'i masaya oturmaya zorlamaktır. Yoksa silahlı mücadele Filistin'in kurtuluşu için stratejik bir öneme sahip olmaktan çıkmıştır. Aynı şekilde FKÖ uluslararası diplomaside de sorunlarla karşılaştığında, yalnız bırakıldığını hissettiğinde yine silahlara sarılabiliyor. Ama o kadar.

Masaya oturtma girişimlerinin sonuç vermesiye silahlı mücadeleyi üst boyutta sürdüren, hatta ulusal sarayı, otel eylemini gündeme getiren ve uluslararası sansasyon yaratan FMLN deneyi de bunun örneğidir. Kafadaki asıl amaç uzlaşma olunca, gerisi onun sağlanması için gereklerin yerine getirilmesi olacaktır. Kalanı işin görünürdeki yanıdır.

Nitekim ateşkes sürecinde ulusal hareketin Bingöl'deki "uyarı" eyleminden sonra verilen mesajda bu doğrultunun dışında değildir. Devlet bunu kendisi için katliama yönelme bahanesine dönüştürse de, ulusal hareketin temel çizgisinde uzlaşma politikasında değişme olmamıştır. Bu taktik bir atağın ötesinde başka bir anlam taşımıyor. Silahlar diplomasiye masaya oturmaya hizmet edecek taktik bir araç olarak kullanıldıktan sonra sonuç değişmeyecektir.✪

Dersim şehitlerinden Abidin Yıldız ve Eylem Yıldız anıldı

"Onlar bizlerin umududur"

Elazığ (Mücadele)- 23 Mayıs 1993 günü Hozat'tan, Çemişkezek'ten ve civar köylerden anma için Taçkirek Köyü'ne gelen halk, köye "Devrimci Sol Gerilaları Ölümsüzdür. Devrimci Sol Güçler" imzalı pankart ve sloganlarla girdiler. Abidin ve Eylem'in aileleri gelen misafirlerini sevgiyle karşılayıp en iyi şekilde ağırladılar.

Şehitlere bağlılıklarını her fırsatta anlatan halk, gerillaları anlata anlata bitiremiyordu. Köylüler onlarla yaşadıkları anılarını anlatıp, "Onlar bizlerin umududur" diyorlardı. Gerilla ve halk öylesine bütünleşmiş ki, bir aile oluvermişler. "Akşam olduğunda yemek hazırlayıp onları bekler oluyoruz, belki gelirler diyoruz" diyen köylülerden, "Ben Devrimci Sol gerillarının yoldaşıyım" diyen analara kadar herkes "Onlar bizlerin büyük küçük her türlü sorunlarımıza eğiliyorlar" diyerek Devrimci Sol gerillalarının halkla nasıl bütünleştiklerini, umut olduklarını en iyi şekilde ifade ediyorlardı. Evet "Orak-çekiçli-yıldızlı bayrağımızı Dersim'in dört bir yanında dalgalandıracağız" sözünü veren ve kendilerinden biri olan Devrimci Sol gerillalarını, kendi gerillalarını anlatıyorlardı büyük bir gururla.

Gerillalarına olduğu kadar şehitlerine de aynı sahiplenme ruhuyla sahip çıkan halk, bir an önce şehitlerini ziyaret etme coşkularını taşıyordu ve sıra mezara gidip anmaya gelmişti. Özenle oluşturulan kortej gözlerdeki sevinci ve heyecanı ama aynı zamanda düşmana olan kini ve nefreti yansıtıyordu.

Hep bir ağızdan "Abidin, Eylem Yaşıyor. Devrimci Sol Savaşıyor", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür". "Haklıyız Kazanacağız", "Biji Çepa Şoreşker", "Yaşasın Pertek Direnişimiz", "On İkiler Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları haykırılıyordu. Yürüyüşte açılan Devrimci Sol bayrağı bu coşkuyu doruk noktasına çıkarıyordu.

"Ben Devrimci Sol gerillalarının yoldaşıyım" diyen Dersimli analar, evlatlarını mezarları başında andılar. Devrimciler Erzincan'da da Selvi Uzun'un mezarındaydılar (altta).

Mezar başına varan kitle tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla mezar başındaki anmaya başladı. "Akın Var Güneşe Akın..." şiiri yine sloganlarla devam edip sessiziliği yırtıyordu. Mezar başında yapılan konuşmalar ve türküler eşliğinde çekilen halaylarla anma devam ediyor. "Ha gerilla, gerilla, halkların umudu gerilla, halkların umudu Devrimci Sol" marşıyla en güzel tabloyu yaratıyordu.

Anma mezar başına on iki şehidi temsil eden mum yakılarak bitirildi.

Gece Devrimci Sol gerilları tarafından Abidin ve Eylem'in mezarına "Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür" yazılı pankart bırakıldı.

Hafta boyunca ve anma günü Hozat'ta ve birçok köyde Dersim direnişini anlatan Mücadele'nin özel sayısı (Yaklaşık 5 bin adet) dağıtıldı. ✪

Tunceli SAĞLIK-SEN'de sürgün

Tunceli (Mücadele)- Tunceli Sağlık-Sen üyesi Hüsniye Aydın sürgün edildi. Sürgün ile ilgili görüştüğümüz Hüsniye Aydın şunları söyledi:

"9 Mayıs 1993 günü kendi kardeşim olan Devrimci Sol gerillası Haydar Aydın'ı anmaya gittiğimde gözaltına alındım. Gözaltında beni sürgünle tehdit ettiler. 'Seni burada bırakmayacağız' dediler.

"25 Mayıs 1993 tarihinde Yozgat-Yerköy'e sürgünüm geldi. Bu olay tamamen keyfidir, bu keyfi uygulamalara boyun eğmeyeceğiz, sürgünler bizi yıldıramaz." ✪

■ ■ ■

Yağmur Dersim'de hayatı felce uğrattı

Tunceli (Mücadele)- 23 Mayıs günü sabah saatlerinde başlayan sağanak şeklindeki yağmur ve dolu hayatı felce uğrattı. Merkezde yağmur suları, bazı dükkanları, işyerlerini çalışamaz hale getirdi. Her yer su birikintileri ile doldu. Cumhuriyet Mahallesi Trafo yanında bulunan köprü saat 12.00'de çökerek trafiği işlemez hale getirdi. Kuyruk oluşturan arabalar saat 5.00-5.30'da doldurulan köprüden geçmeye başladılar. Ayrıca bazı okulların kantinleri sular altında kaldı. Evlerde maddi hasar meydana geldi. Evleri hasar gören insanlara kendi yakın çevrelerinden destek veriliyor. Şu ana kadar valilikten veya Kızılay'dan herhangi bir girişim olmadı. 2 saat süren yağıştan sonra esnaf ve belediye işçileri sokakları temizlediler. Ayrıca Elazığ Köprüsü'nün ayaklarının altındaki toprağın kaydığı söyleniyor.✪

■ ■ ■

Ağrı Valiliği'nden İnciler

Ağrı Doğubeyazıt'ta Kürdistan'daki faili meçhul cinayetleri protesto etmek için 1.10.1992 ve 8.2.1993 tarihlerinde esnafın gerçekleştirdiği kepenk kapatma eylemlerinden sonra, Ağrı Valisi İsmet Metin harekete geçti.

24.8.1992 tarih ve 606 sayılı genelgeyle aynı fiilin tekrarlanması valilikçe yasaklandı. Yasağa uymayanlar hakkında 5442 sayılı İl İdaresi Kanunu'nun 66. maddesi ve TCK'nın 526. maddesi gereği yasal işlem yapılacaktır. Bu genelge ilan yoluyla Ağrı halkına duyuruluyor.

Genelgenin ilan edilmesinden sonra, Doğubeyazıt ilçesinde beş kez kepenk kapatma eylemi gerçekleştirildi. Bunun üzerine, Doğubeyazıt Cumhuriyet Savcılığı'na çağrılan esnafın ifadeleri alındı ve dosyalar Asliye Sulh Ceza Hakimliği'ne sevk edildi. Buradan da Ankara Yargıtay 2. Ceza Dairesi'ne gönderildi. Ankara Yargıtay 2. Ceza Dairesi ise cezaları onayladı. Ceza ise 310.000 TL para cezası. Doğubeyazıt'ta genelge tarihinden itibaren beş kez kepenk kapatma eylemi yapıldığı ve esnafın sayısının 2500 olduğu düşünülürse, olayın maddi boyutu anlaşılacaktır.

Doğubeyazıt esnafı yasal yollara başvuracaklarını belirterek, mevcut uygulamanın insan haklarına açık bir saldırı olduğu belirtti. TC devletinin imza attığı insan hakları bildirgelerini hiçe saydığını ve Kürdistan halkına düşman gözüyle baktığını, ayrıca Vali İsmet Metin'in davranışının keyfi olduğunu ve TC yasalarını zorlayarak kendini ispat etmeye çalıştığını söylüyorlar.

Esnaf bu uygulamanın değiştirilmesi gerektiğini, böyle bir şeyin hiçbir ülkede görülmediğini belirtiyor.✪

Kendimize güvenmeden başaramayız

Kendine güven duyarak iş yapmak, özgücüne güvenmek, bir devrimcide olmazsa olmaz bir niteliğin ifadesidir. Kendine güven olmadan tutarlı bir devrimci kişilik ve sağlam bir karakterden söz edebilmek mümkün değildir. Devrimci saflardaki gücün kaynağında kendine güven, özgüven vardır. Kendine güven duygusundan yoksun, yönetilmeye alışmış ve mevcut durumu kabullenen insanlarla devrimci mücadelede bir milim dahi ilerlenemez. Devrimcilik insan kazanma sanatıdır. Kendisine güveni olmayan birinin başkasına güven kazandırması ve onu dönüşturüp yetiştirmesi düşünülemez. Kendine güvenin önemi burada da kendini gösterir.

Kendine güven konusunda, küçük burjuvazi sınıfsal yapısına uygun özelliklere sahiptir. Bizim gibi yeni sömürge ülkelerde küçük burjuvazi yaygındır. Ülkemiz ise adeta küçük burjuvalar ülkesidir. Ve buna bağlı olarak küçük burjuvazinin ideolojik ve siyasal etkinliği de oldukça yoğundur. Bu yönüyle devrimci saflarda kararsızlığın, kendine güvensizliğin taşıyıcısı kaynak burjuvazidir. Küçük burjuvazi ara bir sınıftır. Ne proleterdir, ne burjuva. Dolayısıyla, ne proletaryanın dünyayı değiştirebilme yeteneğine, temelinde bilimsel sağlamlıktan ve haklılıktan gelen bilinç ve örgütlülüğe, ne burjuvazinin ekonomik ve siyasal gücüne sahiptir. Bu özelliği onu sürekli her konuda ikircikli ve kararsız bir tavır içerisine sokar. İkircikli ve kararsız yapısı nedeniyle kendine güveni gelişmemiştir. Kendi dışındaki güçlere bel bağlayan, kendi ayakları üzerinde duramayan, hep birilerinden destek bekleyen bir özelliği vardır. İşte devrimci hareket hala bunun sıkıntısının çekmektedir. Darbenin temelinde küçük burjuvazının kendine güvensizliği kararsızlığı ve yalpalayan tutumu vardır. Ve devrimci saflar burjuvaziden ayıklanmadan ya da daha doğru deyişle devrimci hareketin mekanizmaları kendisine güvenen, sağlam kadrolara teslim edilmeden benzer olayların yaşanmasına yol açacak potansiyel sınırlı da olsa varlığını sürdürecektir. Bu açıdan da, kendine güvenen insanların çoğalması, devrimci hareketin güvencesi olacaktır.

Bilinç Kendine Güvendir

Bilinç kişide kendine güven duygusunun gelişiminde önemli bir rol oynar. Bilinçli insan, doğanın ve toplumun gelişme yasalarını bilen, bunu değiştirmenin bilgisine sahip olan insandır; bilinçli insan, bilmekten kaynaklanan bir güce sahiptir. Bilinç cesarettir, mücadelede yol gösteren güçtür, şaşmaz bir kılavuzdur.

Bilinç kendine güvenin şekillenişinde önemli bir role sahiptir. Ama salt pratikle bütünleşmeyen, masa başı bilgisine dayanan bilinç bunu sağlayamaz. Özellikle soruna devrimci mücadele açısından yaklaşıldığında, bilinç ve kendine güven ilişkisinde salt pratikten kopuk bilgiye dayanan bilinç, insanın kendine güveni için yeterli değildir.

Yaşamdan beslenmeyen, salt entellektüel bilgiye dayanan bilinçle, her ne kadar belli şeyler bilinse ve kavransa da, eğer kişi, düşüncelerini, bilincini somut yaşamla birleştirmiyorsa, bizzat mücadeleye katılıp, düşüncelerini yaşam içerisinde somutlamıyorsa, o kişide kendine güvenin gelişmesi mümkün değildir. Kendine güvenen tutarlı bir devrimci kişiliğe ve sağlam bir devrimci niteliğe ulaşmanın yolu, yaşamın kendisi, toplumsal pratik ve özdeneyimdir.

Gelecekteki toplumun kurucuları olan devrimciler ve devrimci hareket içinde güven unsuru, olmazsa olmaz bir zorunluluktur. Kendine güven, özgüven ve bunların mayası devrimci harekete ve halka güven devrimciler için her şeydir. Bu güvenin temelinde sınıfsal dostluk bulunur. Birlikte savaşan insanların devrimci dostluğu birbirini tanıma, bilinçlenme, eleştiri-özeleştiri temelinde gelişerek güçlenir ve daha sağlam temeller üzerine oturur.

Çevremizde bolca gördüğümüz küçük burjuva aydınların durumu aslında tam da buna denk düşüyor. Küçük burjuva aydınlar her şeyi bilirler. Entelektüel bir birikime sahiptirler. Ve var olan birikimleriyle toplumun ve tarihin gelişme yönünü gösterebilirler. Ancak, var olan bilgileri yaşamdan kopuk, entelektüel bilgi olduğu, yaşam tarzlarıyla düşünceleri birbirinden tamamen zıt olduğu, bizzat mücade[illegible] düşünceleriyle yaşam tarzlarını bütünleştiremedikleri için, bilgileri olsa da inançları yoktur. Bilgilerini mücadeleyi ilerletmede kullanamazlar. Mücadeleye inanmazlar; inançsızlık kendine güvensizliği de beraberinde getirir. Kendilerine güvenleri yoktur, birey olmaktan kurtulamadıktan ve örgütlü mücadeleye katılmadıktan sonra da kendilerine güvenleri gelişmez. Bu nedenle de sürekli kendi dışlarındaki güçlere bel bağlarlar. Kendilerini sadece bir şeyleri söylemekle, yazmakla yükümlü görürler.

Kendine Güven Kolektivizmi Yaratır

Özgüven, kendine güven, toplumsal ilişkilerin bütünüdür. Sevgi, saygıya dayalı yardımlaşma ve dayanışmayla birlikte kolektivizmin yaratıldığı her yerde özgüvene sahip insanlar da ortaya çıkar. Böyle olunca kendine güven, halka ve devrimci davaya bağlılık ve güvenle örülür. Böylesi ilişkiler yaratılmadığı yerde ne kendine güvenli insanlar bulunacaktır ne de başkalarını dönüştürecek güce ve kararlılığa sahip devrimciler. Kolektivizmin en iyi uygulandığı yerlerde en iyi verim alınır. Kolektivizm özgüveni geliştirir, özgüven yaratıcılığı artırır ve zenginleştirir.

Yani belirttiğimiz gibi, özgüvenin ilk şartının bilinç olduğu burada çok daha net olarak ortaya çıkmaktadır. Bu bilinç olgusu ise ancak devrimci ilişkiler içinde gerçekleşebilir.

Bugünden yarına, gelecekteki toplumun kurucuları olan devrimciler ve devrimci hareket içinde güven unsuru, olmazsa olmaz bir zorunluluktur. Kendine güven, özgüven ve bunların mayası devrimci harekete ve halka güven devrimciler için her şeydir. Bu güvenin temelinde sınıfsal dostluk bulunur. Yani gerçek güven özünde sınıfsal güvendir.

Birlikte savaşan insanların devrimci dostluğu ve arkadaşlığı birbirini tanıma, bilinçlenme, eleştiri-özeleştiri temelinde gelişerek her geçen gün daha da güçlenir ve daha sağlam temeller üzerine oturur.

Mücadele insanları birleştirir ve disipline eder. Sevinçleri birlikte paylaşma, güçlükleri ve sorunları birlikte yenme, devrimci değerleri birlikte benimseme devrimci hareketi birlikte sahiplenme insanları birbirine yaklaştırır. Ve kişilerde güven duygusunu geliştirir. Hiç tartışmasız kolektif direnişlerde başarının yüksek oluşu, bu motivasyonla doğrudan ilgilidir. Zaten faşizm de kolektif direnişleri bölmeye, parçalamaya, küçültmeye, yalnızlaştırmaya, kişiselleştirmeye çalışır. Henüz kapitalist ilişkiler içinde olmamız, devrimci hareket içinde çeşitli emekçi sınıflardan gelen insanların barınmasına neden olur. Bunlar proletaryadan olduğu gibi küçük burjuvazi, vs ara sınıflardan gelebilir. Dahası kapitalist [illegible] etkileri bu insanların [illegible] (sınıf ayrımı yapmaksızın) bulunur.

İşte mücadele içindeki insanlar da ait oldukları (içinden geldikleri) bu sınıfların birçok eğilimlerini devrimci saflara taşırlar. Devrimci saflara zarar veren bu eğilimler ve zaafların atılması yanı proleterleşme ve çelikleşme, uzun ve sabırlı bir [illegible]

insanlarımızın çoğunun küçük burjuva sınıfsal kökenli olmasının doğal sonucu kararsızlık, kendine güvensizlik gibi zaaflı özellikler taşınmaktadır. Şu veya bu ölçüde var olan bu zaafların zaman zaman dışa vurumu mücadelemize zararlar vermiştir. Ve bundan dolayı, bunlarla mücadele ayrı bir öneme sahiptir.

Edilgenlik, geride kalma eğilimi, kendine güvensizliğin en tipik görünümlerinden birisidir. Her türlü ilişkide, özellikle görev ve sorumluluk almada istekli olmama; çeşitli gerekçelerle yapamayacağını, başaramayacağını belirtme, aldığı görevlerde ise daha iyiyi, daha mükemmeli bulma çabasına girişmeme vb. şeklinde özetlenebilir.

İlişkilerde rahat ve açık olmamak... Bu kendine güvensizliğin çok görülen diğer bir biçimidir. Yanlış anlaşılacağım korkusu, yetersizlik duygusuyla biriken bu olgu, ilişkilerde gerekli sıcaklık ve doğal evrimle ortadan kaldırılabilir. Düşünce ve duyguların açıkça savunulamaması şeklinde de kendini gösteren bu zaaf, teorik eğitimde yazı hazırlarken de, tartışmalarda da ortaya çıkar. Sürekli yanlış yapmaktan korkup, yanlış anlaşılmaktan çekinip duran insanda bu durum kendini çarpık bir biçimde –taklitçiliği üreterek– dışa vurur.

Kendisine güvensizliğin bir biçimi de, kişinin kendince doğru bulduğu yoldaşlarının bazı davranışlarını kopya etme, çabasıdır. Devrimci mücadele içinde elbette örnek yaşamları ve tavırlarıyla kendimize örnek alacağımız yoldaşlarımız olacaktır. Ama bu onların davranış ve tavırlarının devrimci özünü değil, biçime ilişkin yanlarını alıp kendi eleştiri süzgecimizden geçirmeden tıpatıp kendimize uyarlama biçiminde yapılınca, ortaya suni bir taklitçilikten başka bir şey çıkmaz. Bu da kendi bağımsız siyasi gelişimimizi, olumsuz yönde etkileyerek yaratıcı yeteneklerimizin körelmesine neden olur. Aynı kaynaktan beslenen bir diğer davranış biçimi de, teorik siyasi üretimde kendi düşüncemizin, bilimsel faaliyetlerimizin ürünü olan fikirleri üretme yerine, çeşitli yazarların ya da kişilerin görüşlerini kendi görüşümüz gibi savunmaktır. Bu durum çoğu kez bilinçsizce yapılır. Zira kendi düşüncelerine güvenmeyen kişi, sonuçta okuduğu yayınlardan etkilenerek aynı şeyi kendi düşünüyormuşçasına bir ruh haline girer, doğaldır ki, kendine güvensizliğin bu biçimi de politika üretme göreviyle her an baş başa olan devrimci kadroların gelişimini olumsuz yönde etkiler.

Kendine güvensizliğin çok tipik bir biçimi de devrimci ilişkilerde sorumluluktan kaçma eğilimi, zorluklarda sorumluluğu üstündeki, yanındaki, altındaki insanlara ya da objektif koşullara yıkma şeklinde za[illegible]çiminde [illegible] acımasız olunamaz, çözümlerden sürekli kaçılır ve liberallik, istikrarsızlık egemen olmaya başlar.

Tartışmalarda alttan alan, ara yol bulmaya çalışan ve böylece uzlaşmacılığa sürüklenen kendine güvensiz birey, süreç içinde farkında olmaksızın liberalizme, sağcılığa kaymaktan kurtulamaz. Bu [illegible] genellikle laf çevirme, [illegible] vurarak sorunu esnetme, durumu kurtarma çabasıyla birlikte görülür. Aynı kaynaklı ama tersi biçimi ise yanlışları bile bile savunma, mantık üretme, gereksiz inatçılıktır. Düşüncesinin objektif olarak çürütüldüğünü gören kişi ve kendini savunma güdüsüyle ilkel bir şekilde yanlışa sarılma, sonuçta çıkmazı, açmazları ve kişilik zedelenmelerini yaratır ki, bu daha da kötüdür.

Siyasi ideolojiye ve çizgiye güvensizlik eğilimi olarak görülen objektivistliğin özünde de kendine güvensizlik yatar.

Yine zafer ve yenilgi anlarında kolay savrulmalar, kolay coşmalar, kolay karamsarlık, başarısızlıkları daha fazla bir azimle etme yerine, karamsarlığa dönüştürme de kendine güvensizliğin tipik davranış biçimleridir.

Kendine güvensizliğin en temel yansıması, ideolojisine, halka ve örgütüne, yoldaşlarına güvensizliktir. Bu daima kuşkuculuk üretir.

Bunların yanı sıra, biçimsel keskinlik ya da tersi, gayri memnunluk çok çıplak görünümlerdir.

Kısaca, kendine güvensizliği, bu düzen üretir. Kendine güvensizliği aşmanın ve buna karşı durmanın tek yolu örgütlü, siyasi pratik ve devrimci atılganlıktır. Gerek kişisel olarak, gerekse siyasi çizgi olarak biraz daha devrimci fedakarlık, çaba ve bilinç süreç içinde bu zaafların atılmasını sağlamaya yetecektir. Zira belirttiğimiz gibi, devrimci yoldaşlık ilişkileri kendine ve halka güvenin yaşayacağı en bereketli, en elverişli topraklardır. ✪

yorum... yorum... yorum...

Yerimiz emekçi halkın yanıdır

Halkın hiçbir yaşam ve barınma güvencesinin olmadığını söylemek fazla bir şey ifade etmiyor. Çünkü son günlerde bunun somut, çarpıcı örnekleri yaşanıyor. Ümraniye'de Hekimbaşı çöplüğündeki patlamanın ardından, yeni bir Hekimbaşı da Yakacık'ta yaratılıyor. Peş peşe kondular yıkılıyor, halk yağmur, soğuk demeden sokağa atılıyor. Çadırlarda yaşamaya mahkum ediliyor. Emekçi halkın kendinden ve devrimcilerden başka dostu yoktur. Halkın başına gelen her türlü belada, her yıkımda, katliamda, faciada halk bunu tekrar yaşayarak bizzat kavrıyor. Oligarşi halka yoksulluk ve sefalet içinde, hiçbir can güvencesinin olmadığı bir yaşamı reva görüyor. Devrimciler ise halkın can kaygısı taşımayacağı bir toplumun, özgür bir geleceğin mücadelesini veriyorlar. Devrimcilerin yeri her zaman için halkının yanıdır. Devrimciler halkın çocuklarıdırlar. Halkla iç içedirler. Halkın sorunu bunun için doğrudan bizim sorunumuzdur. Bu nedenle çöplük altında kalan onlarca insanın, grizu patlamalarında katledilen yüzlerce emekçinin, sokağa atılan, evi başına yıkılan emekçilerin acısını bizden daha derin kimse hissetmiyor. Bugün Kirpilik'te insanların omuzdaşı olabilmeli, çöpün altında kalanların acılarıyla yanıp tutuşanlara elimizi uzatabilmeliyiz. Onları kendi kaderleriyle baş başa bırakan devlete karşı sahiplenen bizleriz. Dün Kozlu'da, Yeniçeltek'te, Zonguldak'ta, emekçi halkın yanındaydık ve dayanışmanın güzel örneklerini gösterdik. Bugün ise aynı sorumlulukla hareket etme ve bu geleneği devam ettirme görevi omuzlarımızdadır. Halka başka türlü güven vermek mümkün değildir. Zor günlerinde bizleri yanında görmeye alışmış olan halk, hep bizleri arıyor.

Ümraniye çöplüğündeki katliamdan sonra Küçükarmutlu, Gazi, Kirpilik, Sultançiftliği, Sarıgazi emekçileri orada olabilmeli, sorunları birlikte omuzlayıp, sorumlularından birlikte hesap sorabilmelidir. Böylesi bir geleneğimiz var ve bu geleneği sürdürüyoruz. Kirpilik'e iki gün üst üste yıkım ekipleri gittiğinde, oligarşi halka karşı alabildiğine pervasızlaştığında ve saldırıya geçtiğinde karşısında örgütlü gecekondu emekçilerini görebilmelidir. Biz gücümüzü kolektif kullanabildikçe, İstanbul'un bir yerinden yükselen sesi 10-15 yere taşıdıkça oligarşi bizimle başa çıkamaz.

Son örneklerden yola çıkarak düşünürsek, mücadelemizde eksik bıraktığımız yerleri daha iyi gözlemleyebiliriz. İnfazlara, katliamlara, karşı hemen her alanda ses çıkartabildik, şehitlerimize sahip çıktık, onları mücadelemizde rehber edindik, ama bu tek başına yeterli mi? Bizler bir yandan 1 Mayıs için çalışma yürütürken, diğer yandan Ümraniye'deki halkın yanında, Kirpilik'teki halkın direnişinde de olabilmeliyiz. Devrimcilere kucak açan halkın sorunlarını çözmek için sıkı sıkı sarılmalıyız.

Daha iki yıllık gerilla mücadelesine rağmen, Dersim İbrahim Erdoğan Kır Birlikleri'nin halkın sorunlarına karşı duyarlı yaklaşımlarıyla yarattıkları sıcak ve dost ilişkiler önemli bir örnektir. Yarattığımız gelenek kır birliklerinin çalışmalarında meyvelerini vermiştir. Halk bugün gerillayı tanıyor, gerillaya güveniyor. "Bizim en büyük ormanımız halktır", bu ormanda devrimcilere her zaman yer vardır. Ancak burada yaşamasını bilmek gerekiyor.

Kirpilik'te yıkım olduğu zaman gazetemizin telefonları sabah 08.00'den itibaren çalmaya başladı. Telefonda Kirpilik halkı bizi yanında görmek istediğini dile getiriyordu. Evleri yıkıldığında, katledildiklerinde emekçi halkın gözü devrimcileri arıyor. Bu gerçekliği göstermek için "Bütün burjuva basın burada, sizi aramızda görmek istiyoruz, nerede kaldınız" sözleri kadar yalın bir ifade olamaz. Biz halkın en yakınıyız, dostuyuz ve her zaman en yakınında olduğumuzu yaptıklarımızla ortaya koymalıyız. ✪

Yoksulluk ve sefalet gecel

Ümraniye Hekimbaşı çöplüğünde tedbirsizlik ve ihmal sonucu metan gazı patladı. Çevresinde yer alan gecekondulular patlama sonucu çöp altında kaldı, yaklaşık 40 kişi yaşamını yitirdi...

12 Mayıs'ta Halkalı'nın Kirpilik Mahallesi'nde bulunan 86 gecekondu yerle bir edildi, yüzlerce insana başlarını sokacak bir iki göz gecekondu bile çok görüldü...

Küçükarmutlu'da 18 ev için İSKİ yıkım kararı aldı. Halk okullarının kapanmasından sonra gerçekleşecek yıkımın gerilimini şimdiden yaşıyor...

18 Mayıs'ta Üsküdar Nakkaştepe'de Milli Savunma Bakanlığı'na ait olduğu söylenen arazideki gecekondularda yıkım, güvenliğin yetersiz görülmesi nedeniyle ertelendi. Yaşananlar son bir aylık süre içinde oligarşinin halkın yaşama hakkına, barınma sorununa yaklaşımı ve gösterdiği ilginin(!) örnekleridir.

Ülkemizin en güzel yerlerini holdinglere peşkeş çekenler, gözlerini kırpmadan emekçi halkın kondularını yıktırdılar.

Ümraniye Hekimbaşı Çöplüğü'nde 12 Ceset Hala Çıkarılmadı

Patlamanın üzerinden bir aydan fazla bir süre geçmesine rağmen çöp altında kalan 12 insanın cesedi hala çıkarılmadı. Büyük bir patlamayla emekçileri yutan çöp faciasının ardından yetkililer buraya koştular. Tam bir pişkinlikle neden oldukları katliamın ardından timsah gözyaşları dökerek, 'doğal afet'e kurban olan insanların ailelerine başsağlığı dilediler. Aradan neredeyse iki ay geçti, Ümraniye Kazımkarabekir Mahallesi'nde evleri yıkılan insanlar hala Kızılay'ın verdiği çadırlarda yaşıyor ve her an bu çadırların kendilerinden alınacağı günü bekliyorlar.. Kaymakamla görüşmeye giden halka bölge kaymakamı "Erzincan'dan buraya koşarak geldiniz, bize mi danışıp geldiniz" diyecek kadar vurdumduymaz bir tavır sergiliyor. Bir yanda halka şirin gözükmek için politikacılar, hükümet yetkilileri demeç üzerine demeç verip halka nasıl sahip çıktıklarını göstermeye kalkıyorlar, diğer yandan devletin bölgedeki en yetkili temsilcisi devletin halka bakışını gerçek yanıyla gösteriyor. Tantanası koparılan milyonlarca lira para yardımını ise halkın gördüğü yok, değil para yardımı, henüz ev yapacakları bir yer dahi göstermiş değiller. İkiyüzlüler ve halka saygısızlar.

Hekimbaşı çöplüğünde incelemelerde bulunan İTÜ Zemin Mekaniği Ana Bilim Dalı Deprem Araştırma Merkezi Başkanı Prof. Dr. Remzi Ülker cesetlerin çıkarılması için yapılan çalışmaların durdurulduğunu söyledi. "Her an zemin kayması ve çökme olabilir. Gerekli önlemler alınmadan çalışmalara devam edemeyiz." diyen Ülker'e soruyoruz. Yıllardır çöplerle birlikte yaşayan emekçi halkın sağlık problemleri karşısında bu duyarlılığınız neredeydi? Böylesi bir patlamanın olacağı önceden tahmin edilmesine rağmen patlama meydana gelene, 40'a yakın insanımız canından olana kadar neden hiçbir bilim adamı ve araştırmacı buradaki halkın sorunlarına önayak olmadı?

Dün Hekimbaşı çöplüğünde birikn Ümraniye, Beykoz, Üsküdar, Kadıköy bölgelerinin çöpleri, şimdi de Anadolu yakasının çöplerinin atıldığı Yakacık'a boşaltılıyor. Tüm kamuoyunun gözü önünde yeni bir Hekimbaşı yaratılıyor. Ümraniye çöplüğüne 380 metre mesafedeki cezaevi yapımı devam ediyor. Anlaşıldığı kadarıyla yapılan cezaevi buraya konulacak tutuklu ve hükümlüleri kısa yoldan çürütmeyi hedefliyor. Devletin gözünde halkın bir değeri yok, tutuklu ve hükümlülerin ise hiç yok. Kazımkarabekir Mahallesi'nde yaşayan halkın yüzde 90'ında görülen parazit ve üst solunum yolu enfeksiyonu yaygınlaşarak ciddi sorunlar yaratıyor. Çöpler var oldukça, bu ciddi sorunlar daha çoğalarak yaygınlaşacak ve halkın sağlığını ve yaşamını daha fazla tehdit edecek

Kirpilik'te Devletin Alicengiz Oyunu

Ümraniye çöplüğündeki patlamayı takip eden günlerde İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Nurettin Sözen İstanbul'da 5000 gecekondunun yıkımı için yeni bir protokol imzaladı. Ve ardından ilk yıkım Kirpilik'te gerçekleşti. 86 evin yıkıldığı Kirpilik Mahallesi'nin hikayesi 1971'lere uzanıyor. '71'lerde emekçi halk buraya yerleşmeye başlıyor Halk belli bir miktar para karşılığı buradaki toprakları satın alarak yerleşiyor. 1979'larda buradaki evler istimlak ediliyor. 1985'ten bu yana ise yeni ev yapılmamış. Halka, ellerinde tapuları ve bina vergisi makbuzları olmasına bakılmaksızın hazine arazisi olduğu ve Başbakanlık Toplu Konut İdaresi'nce toplu konut yaptırılacağı söyleniyor. Ve yıllardır burada barınan halka yıkım dayatılıyor.

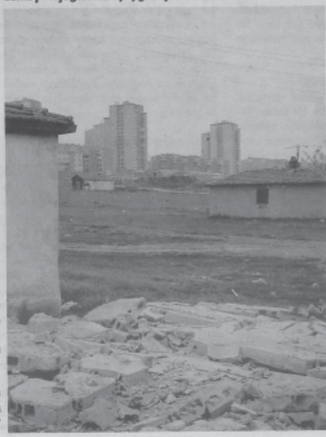

Yıkım öncesi Kirpilik halkı Avukat Amber Çiftçi'ye vekalet vererek gerçekleştirilecek yıkımın yasadışı olduğuna dair dava açtırmak ve satın aldıkları arazilerinin gasp edilmesini engellemek istiyorlar. Avukat Amber Çiftçi halka 'bu davayı yüzde yüz kazanırız" teminatı verdikten sonra, önce 500'er bin lira topluyor ve bir hafta sonra bunun mahkeme masrafları için yeterli olmadığını söyleyerek 500'er bin lira daha istiyor. Çiftçi ile mahalleye keşfe gelen bilir kişilere de 300'er bin lira veren halk, bir süre sonra avukatlarının bu davaya bakamayacağını öğreniyor. Bilinmeyen(!) nedenlerle Avukat Çiftçi "Ben bu davaya bakamam" diyor ve çekiliyor. Yapılan duruşmalara ise mahkeme tarafından ölmüş insanlar çağrılıyor ve dava bir süre sonra düşüyor. Yıkımın

ondu emekçilerinin kaderi olmayacak

olduğu gün görevliler tarafından olayı izlemeye gelen hemen tüm gazetecilerin telefonları alınıyor, olayı yansıtmamaları için uyarılıyorlar. Yıkımda görevli bir yarbay "Burada peygamberin türbesi olsa dahi yıkarım" diye pervasızca meydan okuyor.

Bugün Kirpilik'te yıkımların olduğu yerler de dahil büyük bir arazi ALARKO, SOYAK, Sadri Şener, Yardımcı, AKFEN, ALTEK ve ESTEN tarafından paylaşılarak Kirpilik'ten Altınşehir'e kadar 40 bin konutun yapımına başlanmış bulunuyor. ALARKO'nun Kirpilik'teki inşaatlarının şantiye şefi Cavit Ekmen ALARKO'nun burada 60 dönüm arsa satın aldığını ve buralara 468 konut dikeceğini söylüyor. Ayrıca SOYAK'ın 980, Sadri Şener'in 4353 konut için çalışmaları sürüyor. Yöre halkı yapılacak konutların her birinin 1 milyara yakın fiyatlarda satılacağını ve sonuçta holdinglerin ve şirketlerin bu topraklardan trilyonlarca para kazanacağını söylüyorlar. Avukatın neden davaya bakamayacağı, yıkıma gelen yarbayın neden bu kadar pervasız olduğu böylece aydınlanıyor. Ayrıca şantiye şefi Cavit Ekmen bir başka yere daha dikkat çekiyor. Yıkım öncesi yıkılacak evler için kaymakamlığa para verdiklerini söylüyor, ancak miktarı açıklamıyor.

Yıkım gerçekleştikten sonra ise belediye taşınma ücreti olarak halka 1 milyon lira veriyor. Bunu da büyük bir çoğunluk kabul etmiyor. Öte yandan Kirpilikteki gecekondulukların muhtarlıkla bulunan ikametgah defterleri de 1981'den bu yana kayıp, mahalle muhtarı bu olayı 'ne yapayım kardeşim kayboldu işte' diye açıklıyor. Yöre halkı 1971'den bu yana Kirpilik'te oturduğu halde 1981'den bu yana kayıtlı gözüküyor.

Açıkça Kirpilik'te halkın karşılığında para vererek yerleştiği tapulu evleri holdinglere peşkeş çekildikten sonra başına

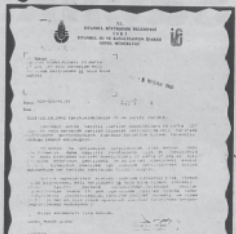

Armutlu'da evlerin yıkımı için 5 Nisan 1993'te İSKİ'nin çıkardığı yazı.

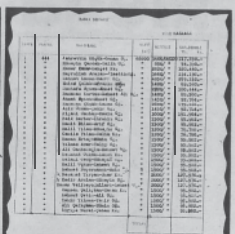

Kirpilik'te evlerin vergileri alınırken bina bedelleri Emlak Bankası'na bloke edilmişti

yıkılıyor. Yapılacak toplu konutlardan ise şu an çadırlarda yaşayan emekçi halkın yararlanamayacağı bir yana, rüyasında bile göremeyeceği ortada.

Küçükarmutlu'da Yıkım İçin Okulların Kapanması Bekleniyor

Sözen'in yıktırmayı planladığı gecekondaların bir kısmını da Küçükarmutlu konduları oluşturuyor. Uçaksavar yapılacak, Milli Savunma Bakanlığı'na ait arazi, İTÜ'ye ait, Belediye arsası... derken Armutlu'ya defalarca yıkım kararı gönderildi. Son olarak ise 5 Nisan 1993'te İSKİ su deposu ve lojman binası yapımı için kullanılması düşünülen arsa üzerindeki evlerin yıkılmasına ilişkin bir karar çıkartarak Armutlu'daki emekçilere gönderdi.

Belirtilen arsa üzerindeki evlerin yıkımına ilişkin hazırlanan yazıda "... Ayrıca başkalarının arazisi üzerinde ruhsatsız bina yapmak yasak olduğundan, ekli haritadaki 16 nolu bina kısmen idaremiz adına kayıtlı personele tecavüzdür. Tecavüzün okullar kapatıldıktan sonra 15 gün içerisinde Haziran sonuna kadar kaldırılması, kaldırılmadığı takdirde emniyet kuvveti ve yıkıma ekibi ile her an için yıkım işleminin idaremiz tarafından gerçekleştirileceği hususunda; " denilerek yıkım kararı belirtiliyor. Yıkılması için belirlenen 18 ev oligarşi için belki bir başlangıç olacak. Yıllardır başaramadığı Armutlu'yu yıkma, emekçileri evlerinden atma planını bu kez gerçekleştirmek istiyorlar.

Halkın Evini Yıkan Belediye Zengine Teleferik Yapıyor

Kirpilik'te sokağa attıkları emekçilere ancak 1 milyon lira sus payı veren, Ümraniye'de eşleri, çocukları çöpün altında kalarak can veren insanların ellerinden çadırlarını almaya çalışan belediyenin son günlerde önemli bir hizmeti daha göze çarpıyor. Belediye tarafından Maçka-Taşkışla arasında teleferik yaptırıldı ve İstanbul'un kalburüstü kesimine bir hizmet daha sunuldu. Halkın evleri başlarına yıkılır ve halka en küçük bir hizmet çok görülürken, 350 metrelik yol üzerine kurulan teleferik milyarlarca liraya mal oldu. Belediye Hilton'a insan taşıyan bu taşıma aracına, onca gecekondu mahallesi çamur deryası içindeyken bunca parayı dökmekte hiç de tereddüt etmedi.

Ormanlar Yakılıyor, Yerine Siteler Dikiliyor, Orman Müdürlüğü'nden Ses Yok

İstanbul'da onlarca kez 'yeşil arazi', 'park yeri' denilerek emekçilerin evlerinin yıkıldığına tanık olduk. Hala da oluyoruz. Ama özel ormanlar üzerinde kaçak yüksekten villalarıyla şirketler, holdinger trilyonlarca parayı kasalarına dolduruyor. Hiçbir yetkili makamdan ses yok.

Acar İnşaat Beykoz Soğuksu mevkiinde bulunan özel ormanda site yaptırmak için izin alıyor. Yasalarca yüzde 6'sı yapılaşmaya açık olan ormanın yüzde 50'sinden fazlası bugün Acar İnşaat'ın siteleriyle dolduruldu. Acar Kent'te site yapımı devam ederken tamamlanan 700 villa satışa sunuldu. Villaları ortalama 3 milyar liradan satan Acar İnşaat yetkilisi hukuksal hiçbir problemlerinin olmadığını söylüyorlar.

Acar İnşaat'ın ardından Bayındır İnşaat Şirketi de Beykoz Kirazlı Çiftliği mevkiindeki Kirazlı Özel Orman'ında site yapımı için çalışmalara başladı. İnşaat yapımı için yol çalışmaları sürüyor. Yeşilliklerimiz, ormanlarımız yine holdinglerin kasalarını doldurmak üzere kurban edilecek, yine devlet bunlarla değil, bir göz gecekondusunda yaşamını sürdüren emekçilere bindirecek.

Küçükarmutlu'ya polis bu kez ev yapmak için geldi

"Bizi kurşunlayanlara ev yaptırmayız"

"Akşam vaktiydi. Saat 20.00 sıralarında polislerin 'direniş tepesi'ne ev yaptığını öğrendik. Buna izin veremezdik. İnsanlara haber verip oraya gitmeyi düşündük. Buna gerek kalmamıştı, haber kulaktan kulağa yayılmış, insanlar tepeye toplanmıştı bile."

20 Mayıs günü Küçükarmutlu'da özürlü bir kişiye ait olan ve maddi olanaksızlıklardan dolayı üzerine ev yapılamayan araziye polisin ev yapacağı haberi geldi. Bir anda Armutlu'yu saran bu haberin ardından, direniş tepesine toplanan insanlar gerçekten de burada polislerin kalıp tahtaları koyarak ev inşaatına başladıklarını gördüler. Evin sahibi özürlü bir bayan öne çıkarak "Bu yer benim, kimseye yaptırtmam, hele hele polise asla" diyerek çıkıştı.

Önce kadınların, arkasından da erkeklerin toplandığı evin etrafından bir kadın seslendi: "Dün üzenimize kurşun sıktınız, kanla suladığımız topraklara ne hakla yerleşirsiniz." Arkasından bir diğeri sanki eksik kalan lafı tamamlarmışçasına "Buraya ev yaptığımız için bütün dünya kamuoyuna bizi terörist diye lanse ettiniz, şimdi buraya siz ev yapmaya kalkışıyorsunuz" dedi. Polis şaşırmıştı. Rahatlıkla yerleşeceğini sanıyordu. Geldikleri günden bugüne, böylesine bir karşı çıkışı görmemişlerdi.

Küçükarmutlu halkı Hüsnü İşeri'yi bu tepede kurşunlayan, Sevcan'ı panzerin altında ezen polislerle birlikte yaşamak istemiyordu. Bu nedenle haberi duyar duymaz kabaran öfkeleriyle çıktıkları tepede bir yandan inşaat için atılan kalıp tahtalarını söküyor, diğer yandan da polislere bağırıp çağırıyorlardı: "Ne yüzle geldiniz, defalarca evimizi başımıza yıktınız, defalarca bizi işkencelerden geçirdiniz, hangi yüzle ev yapıyorsunuz." İki sivil polis silahlarını göstererek "Sizi kim gönderdi? Siz gidin kocalarınız gelsin!" diyerek çıkıştıkları halkı "çağırın bizimkileri" (çevik kuvveti kastederek) diye tehdit etti. Tehditler "Evlerinize bomba koyarız" şeklinde devam etti. Halk tehditlere kulak asmadı.

"Bombalarsınız, onu da yaparsınız, biz sizi tanıyoruz, çağırın, çevik de çağırın, hiçbirinizden korkumuz yok." Halkın arasından yükselen bu ve buna benzer sözlerin karşısında şaşıran polisler "Ben daha iki senelik polisim", daha önceki polis saldırılarını kastederek "Biz o zaman yoktuk" şeklinde lafı gevelemeye başladılar.

Yalan söylüyorlardı. Daha bir ay üzerinden geçmemişti. Sevcan Çocuk Parkı'nın ve Hüsnü İşeri Fidanlığı'nın tabelalarına tahammül edememiş, onları dahi sökmüşlerdi. Ama halkın kararlı tavrı ve öfkesi karşısından yalandan başka sarılacak şeyleri yoktu. Bir süre sonra yanlarına gelen birkaç çevik kuvvet polisiyle birlikte geri çekilmek zorunda kaldılar.

Halk şehitler vererek kazandıkları toprakların üzerine eli kanlı katillerin yerleşmesine izin vermedi. Polislerin inşaatını yıktıktan sonra evlerine döndüler. Bir süre sonra polisler yeni bir yalanla halkla 'konuşmaya' geldiler. Ev yapmak istedikleri yerin sahibi olduğunu bilmediklerini, kendilerinin de polis olmadığını söyleyerek özür dilediler. Ama eli devrimci kanına bulaşmış katillerin özrü kabul edilemezdi ve öyle de oldu. Armutlu emekçileri eli kanlı polisleri affetmedi ve affetmeyeceğini gösterdi.

Daha dün panzerleriyle Armutlu'yu işgal edenler, şimdi ev yapmaya çalışıyorlar.

'MEGA' proje hipbir şeyi çözmeyecek. Sağlığı tamamen paraya endeksleyen mantığıyla emekçi kitleler için sağlık işkencesini daha ağırlaştıracaktır. Bu nedenle sağlık örgütleriyle birlikte bugüne kadar kazanılmış haklara sahip çıkmak, sınırlı düzeydeki ücretsiz sağlık hizmetlerinin ortadan kaldırılmasına izin vermemek gerekiyor. Piyasa koşullarının insafına terk edilmek emekçi kitlelerin kaderi değildir.

Sağlıkta krizin yeni adı:

Mega sağlık projesi

Sağlık alanında mega projelerden söz eden iktidar, hastane kapılarında halkı sağlığından ediyor.

"Sağlık Politikasında Devrim"(!) Şaşkaşçılar bu iddialı manşetlerle Sağlık Bakanı Yıldırım Aktuna'ya yakışır bir beceri örneği gösteriyorlar. Bilindiği gibi Yıldırım Aktuna fırsatları değerlendirmede ve hiçbir reklam olanağını kaçırmamakta oldukça usta. Bu ustalıkta ortaya attığı projeye Aktuna aynen şu adı vermiş bulunuyor: MEGA Sağlık Projesi!

Cilalana cilalana piyasaya sürülen modern arabesk kahramanları gibi MEGA! 500 günü tüketen koalisyon hükümetinin sağlıktaki yeni balonu olduğu için MEGA!

Evet, sağlık politikalarındaki çarpıklık, halkın sağlık sorunlarını giderek altından kalkılamaz boyutlara getirirken, hükümet ve hükümetin "parlak" Sağlık Bakanı Yıldırım Aktuna için görüntüsüyle uğraşmaktan vazgeçemiyor. Halkın sağlığını Allah'a havale etmekten başka anlama gelmeyen bu proje, sözde sağlıkta ucuz ve kaliteli hizmet amacıyla ortaya sürülüyor.

12-16 Nisan tarihleri arasında yapılamayan İkinci Ulusal Sağlık Kongresi bu aldatmacayı yutmayan sağlık örgütlerinin protestosuyla, alkışa alışık bir şovmen olan Aktuna'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. 12 sağlık meslek örgütünün figüran olmayı reddederek karşı çıktıkları bu tasarı kime ne getiriyor? Daha doğrusu geniş emekçi kesimlerden neleri alıp götürecek?

Bu projenin birinci ayağını devlet hastanelerinin yani "yataklı sağlık hizmetlerinin verildiği" hastanelerin özelleştirilmesi oluşturuyor. '80'lerden sonra esmeye başlayan özelleştirme rüzgarı sonunda DYP-SHP hükümeti eliyle sağlıkta da "reçete" haline getirildi. KİT'lerin özelleştirilmesi tam bir fiyasko ile sonuçlandığı halde, hükümet hizmet sektörü içerisinde önemli bir yeri oluşturan sağlık hizmetlerine yönelmiş bulunuyor. Sağlık da devletçe kambur olarak görülüyor ve bir an önce kestirip atılması için yollar aranıyor. Şimdilik can simidi olan özelleştirmeye yapışılmış durumda.

Özelleştirme girişimlerinin halktan destek bulamayacağını bilen Aktuna gibi uyanıklar şu nakaratı tekrarlıyorlar: "Sağlık hizmetleri özelleşirse kalite artar. Özel sağlık kuruluşları arasında oluşacak rekabet fiyatları düşürür." Bu nakaratın basit bir demagoji olduğu ise yine Sağlık Bakanlığı'nın kredilerle desteklediği özel kliniklerin sağlık hizmetlerinden kolaylıkla anlaşılıyor. Bu özel klinik ve hastanelerin topluma sağlık hizmeti vermekten uzak olduğu, sorunun muhatabı toplum sağlığı uzmanlarınca defalarca ortaya kondu. En zahmetsiz sağlık problemlerini en pahalı şekilde çözerken, asıl sağlık sorunlarının hizmet yükünü devlet hastanelerinin, üniversite hastanelerinin üzerine yıkmaktan başka bir işe yaramıyor özel hastaneler. Fiyatların düşeceği iddiası ise elindeki reçetenin içinden ucuz ilaçları seçmeye çalışan insanlarla, parası olmadığı için rehin kalan insanlarla alay etmekten başka bir şey değil. Bugüne kadar Türkiye'de özel sektör rekabet için hangi mal ya da hizmetin fiyatını düşürmüştür sorusu Aktuna'nın yanıtını bekliyor. Kapitalist ekonominin akıl dışı serbest piyasasında bugün rekabet fiyat düşürmekle değil, medyalar aracılığıyla markaları halkın beynine kazımaya çalışan reklamlarla yürütülüyor. Geçici fiyat kırmalarının acısını daha fazlasıyla çıkarıyorlar. Hangi piyasaya teketler hakim değil ki, kapitalizmin rekabetçi döneminin yasaları işlesin. Bu sağlık sektörü için de, ilaç sektörü için de böyledir.

Projedeki ikinci önemli ayak sağlık hizmetlerinin finansmanını devletin genel bütçesi dışındaki kaynaklara, yani emekçi kesimlere yükleyen genel sağlık sigortasıdır. Yani devlet bundan böyle halktan topladığı vergileri devlet hastaneleri için harcamayıp, özel hastanelere teşvik kredisi olarak aktaracaktır. Genel Sağlık Sigortası için toplanacak sağlık primleri ile emekçi kesime ek bir vergi yüklemeyi de ihmal etmeyecektir. Her TC vatandaşı G.S.S kurumuna hükümetin belirleyeceği pirim miktarını ödeyecek, ödeyemezse hiçbir sağlık hizmetinden yararlanamayacaktır. G.S.S kurumu doğrudan hükümete bağlı olacak ve hiçbir zaman denetlenemeyecek kurumlar arasına katılacaktır, Hangi tedbiri alırlarsa alsınlar, hangi yasayı çıkarırlarsa çıkarsınlar, sonuçta kabak emekçi halkın başında patlıyor. Böylece ucuz ve kaliteli sağlık görünümü altında halka ek bir yük daha bindiriliyor.

60 milyon insanı kapsayacak böyle bir projeden söz eden iktidar, her zamanki gibi ayakları havada hikayeler anlatmaktadır. Pembe tablolar çizmekte, sınırlı reçeteler sunmaktadır. Hala ülkenin pek çok bölgesine temel sağlık hizmetlerini bile ulaştıramazken, en basit bir salgın hastalığın önü alınamazken, 60 milyonun sigorta kapsamı içerisine alınmasından söz etmek ve bu arada her şeyi serbest piyasanın vahşi ellerine bırakmak tek başına ayakları havada olmaktan öte, göstere göstere dolandırıcılıktır. Kimsenin böyle bir projenin hayata geçeceğine inanmadığı bir gerçektir. Şimdiye kadar "halk için sağlık" denilip de hangi iyileştirici ve gerçekten halkın sağlık sorununu çözücü proje uygulanmıştır. Örneği yoktur. Aslında gelen gideni aratıyor. Her gelen yeni proje deyip sağlık hizmetlerini tekelci burjuvazinin ellerine teslim etmekten başka bir şey yapmıyor. Bu piyasada başka türlü olması da beklenemez.

Ulusal sağlık politikası dokümanı ya da "MEGA Sağlık Projesi"nin getirdiği üçüncü önemli değişiklik aile hekimliğidir. Bu ise birinci basamak sağlık hizmetleri olan sağlık ocaklarının tasfiye edilerek dağıtılması ya da artık ücret ödenerek yararlanılabilen kurumlar haline getirilmesi demektir. Taslak yasalaşırsa vatandaş bugüne kadar ücretsiz yararlandığı sağlık ocaklarından bundan sonra ancak ücret ödeyerek yararlanabilecektir. Koalisyon hükümetinin yeşil karttan yola çıkarak geldiği yer sağlık ocaklarının paralı hale getirilmesi olacaktır. Her sağlık projesinde halkın karşısına para çıkarılıyor. Hiçbir şey vermeden sadece alınıyor.

Belediye işçilerinin grevi sırasında halkın sağlığı için "endişelenen" yetkililer, Ümraniye çöplüğünde yaşayan halkı kendi kaderiyle baş başa bıraktılar.

İktidarın sağlık politikasındaki sloganı açıkça şudur: Herkese parası kadar sağlık! Bu sloganın nasıl paketlenirse paketlensin getireceği şey, eşit ve yaygın bir sağlık hizmeti olmayacaktır. TTB Merkez Konseyi "MEGA" projenin sonuçlarını şu şekilde ortaya koymaktadır.

> *"Proje: Ekonomik-siyasi ve sağlık düzeyi bakımından dezavantajlı kesimlerin durumunu daha da güçleştirerek bu alandaki eşitsizlikleri artıracaktır.*
>
> *Sağlık piyasasını genişleterek ülkenin kaynaklarını, özellikle etkin olmayan teknoloji dışalımları yoluyla yurtdışına transferini hızlandıracaktır.*
>
> *Rekabete dayanan bir dinamik yoluyla sağlık hizmetlerinin gelişmesini öngördüğünden ülkenin kaynaklarını en verimli şekilde kullanamayacaktır.*
>
> *İnsanlık 2000'li yıllarla sağlıktaki etkisizlikleri önemli ölçüde azaltmayı hedeflerken, Türkiye 2000'li yıllara sağlık eşitsizlikleri daha da artmış olarak girecektir."*

Bu temel sonuçlarla birlikte, söz konusu proje sağlık çalışanlarını daha ağır bir yükün altına şokarken, aynı zamanda iş güvencesinden yoksun bırakmayı da hesaplamaktadır. Tasarının 66. maddesi "Sosyal sağlık işletmesi personeli idari hizmet sözleşmeleriyle SÖZLEŞMELİ olarak çalıştırılır." hükmüyle sağlık emekçilerini önce sözleşmeli personel statüsüne geçirmeyi, daha sonra da özelleştirme furyasından gibi tamamen keyfiyete bağlı olarak işten çıkartabilmeyi dayatmaktadır. Bu projenin diğer yanından da sağlık emekçisi kıyımı çıkıyor.

Görüldüğü gibi "MEGA" proje hiçbir şeyi çözmeyecek. Sağlığı tamamen paraya endeksleyen mantığıyla emekçi kitleler için sağlık işkencesini daha ağırlaştıracaktır. Bu nedenle sağlık örgütleriyle birlikte bugüne kadar kazanılmış haklara sahip çıkmak, sınırlı düzeydeki ücretsiz sağlık hizmetlerinin ortadan kaldırılmasına izin vermemek gerekiyor. Piyasa koşullarının insafına terk edilmek emekçi kitlelerin kaderi değildir.

Hiçbir yerde, hiçbir sorunda devrim yapma yeteneğinde olmayan oligarşinin ve onun hükümetlerinin sağlıkta da devrim yapamayacağı ortadadır. Koalisyon protokolü açıklandığında insan hakları konusundaki vaatleri "devrim gibi" manşetiyle vermesi örneğindeki gibi bu projenin de burjuva basının "devrim" olarak gösterilmesi çarpıcıdır. Türkiye'de bugün insan haklarının durumuyla sağlık hizmetlerinin durumundaki benzerliği ortaya koymaktadır. Aslında "devrim gibi" nitelemeleri ile geniş emekçi kitlelerin özlemini sömürmeye çalışanlar bu benzerliği bir kez daha ortaya koymuş oldular. Emekçi kitlelere düşen ise egemenlerin çözemediğini çözmek, 'gibi'siz bir "devrim" yapmaktır. Sağlık hizmetlerinin gerçek anlamda MEGA çözümü o zaman gündeme gelecektir.

Mayıs ayını % 30'ları aşan zamlarla uğurladık

Mayıs ayı enflasyonu "umut" değil "bel" verdi

Son günlerde ortalık toz duman... Siyaset sahnesinde gözler koltuklara dikildi. Demirel, nam-ı diğer "baba" Çankaya'ya uğurlandı; İnönü kırk beş günlüğüne de olsa, başbakanlık koltuğuna oturdu; Çiller, Sezgin, Dalan vb.leri de başbakan adayları olarak ortalıkta boy gösteriyorlar. Bir de yeni avantaları için el ovuşturan yağcılar... Bugünlerde bu ismi geçenlerin keyfine diyecek yok. Çankaya'nın aniden boşalması onları bayağı neşelendirdi. Hepsinin ağzı kulaklarına varıyor. Yanlarına aldıkları üç beş manşet ve köşe yazarı ise neşelerine neşe katıyor. Bunda anlaşılmaz bir şey yok da, şu sosyal demokratların sevincine "akıl sır ermiyor", hele de İnönü'nün. Demirel'in benden sonrası tufan diyerek Çankaya'ya yollanırken üstüne yıktığı zamların adeta zevkle gereğini yerine getirirken, "Yapmak zorundaydık" diyor. Ne denir, "şaşkın misafir ev sahibini ağırlar"mış...

Geçtiğimiz hafta içinde başta Tekel ürünleri, DDY tren ücretleri, THY hizmetleri ve kömür olmak üzere birçok mal ve hizmete % 30-33 arasında değişen oranlarda zam yapıldı. Zam operasyonu süt, demir-çelik ve alüminyumdaki "fiyat ayarlamaları" ile sürdü. KİT zamlarının ise sırada beklediği açıklandı. Koalisyon partileri, halka karşı olan ne varsa hepsinde gösterdikleri uyumu ve işbölümünü bir kez daha gösterdiler. Demirel'in Çankaya'ya çıkmadan gerçekleştirdiği zamlara, İnönü, diğer zamları da devreye sokarak devam etti.

Hani Enflasyonun Sırtını Yere Getirmiştiniz?..

Yeni başbakan adayı, halihazırda Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Çiller, geçtiğimiz Şubat ayı içinde, nihayet beklenen müjdeyi vermiş, enflasyonun sırtını yere getiremeseler de, ayağına çelme takmayı "başardıklarını" açıklamıştı. Çiller'in o zamanlar "eteklerinin zil çalması" bu yüzdendi. "Şubat ayı enflasyonu umut verdi: % 4, 12 aylık enflasyon oranı % 58'e düştü.", "Nihayet bir icraat enflasyon % 4". Bunlar 2.5-3 ay önceki gazete başlıklarından sadece bazılarıydı. Bugün dolar 10 bin TL'yi aştı. Mark yavaş ama istikrarlı yükselişini sürdürüyor. Altının ise her zamanki gibi keyfi yerinde. Bunlar karşısında bir türlü aradığı huzur ve rahatı bulamayan da, TL'den başkası değil. Halkın değil ama, spekülatörlerin, parası bol olanların, Kapalıçarşı'nın, döviz ticareti yapanların, reel kazancının hızla arttığı kesin.

Birilerinin Reel Kazancı Arttı Ama Kimin?

Enflasyona indirilen her darbe halkın alım gücünün artırılması anlamına gelir. Örneğin söylendiği gibi enflasyon %24 oranında gerilediği zaman halkın alım gücü aynı oranda artar. Yani cebimizdeki her yüz bin lira yüz yirmi dört bin lira olur. Daha doğrusu olması gerekir. Oysa ülkemizde böyle bir şey görülmüş değil. Enflasyon kimi zaman az kimi zaman çok ama "daima" "hamlesini ileri doğru" yaptı. Bu kural hiç şaşmadı. Şimdi de değişen bir şey yok. Enflasyona karşı oluşturulan bütün politikalar, sonuçta halkın cebindeki paranın biraz daha kemirilmesinin ötesinde bir sonuç yaratmadı. Böyle kemirilen para bir anda ortadan kaybolmadığına göre de bir yerlerden bir yerlere gitti. Peki gittiği yer emeğin ve alınterinin yanı değilse neresiydi?

Kapitalizmde birinin cebinden çıkan para mutlaka bir başkasının cebine girer. Kapitalizmin basit ama genel bir kuralıdır bu. Enflasyon da kapitalizmin bu "aktarma" araçlarından biridir. Onun eski görevi, kontrol altında kalmak kaydıyla yoksuldan alıp zengine vermektir. O yüzden enflasyon burjuvazi için "et ve tırnak" gibidir. Kontrol altındaki, ya da belirli sınırlar içinde tutulabilen bu enflasyon oranı, parası olmayanı "gücü oranında" ezer, ama parası olanın da parasına para katar. Para parayı çekince de, enflasyon burjuvazi için yeni yeni para kazanma araçlarından biri olur. Burjuvazinin, elindeki sermayesi, üretim araçları, malı mülkü ve kârı durduğu yerde değer kazanır, alım gücü artar. Öyle olduğunda da enflasyonla reel yani gerçek kazancı sağlayan kesim burjuvazi olur.

Birkaç ay önce iddia edildiği gibi enflasyon oranında bir düşüş görülseydi; enflasyon %24 oranında azalmış olsaydı; yukarıda sözünü ettiğimiz gerçeğin tersyüz olması ve bundan da halkın kazançlı çıkması gerekirdi. O zaman da, enflasyonu değil revelüasyonu yani, paranın değer kaybettiğini değil kazandığını görmüş olurduk. Peki, var mı bunu gören?..

Yıllanmış politikanın "yeni" taktiği

Vaatlerini gerçekleştirme konusunda bir adım öteye gidemeyeceğini anlayan iktidar, bu kez "kaçak güreş oyunlarını" piyasaya sürdü. Önce zamlar konusunda "kısa aralıklı azar azar zam" politikasını gündeme getirdi. Böylece zamları fazla göze batmayacak bir biçime büründürmeye çalıştı. Zamların bu haliyle dikkatlerden kaçacağını, üzerinde fazla durulmayacağını hesapladı. Ama bu "ince taktikleri" suya düştü. Ancak halkı aldatmada azimli olan iktidar, tabii ki çabucak "pes etmedi". Şimdi de benzer bir yöntemi her ay açıkladığı istatistiklerde kullanmaya başladı. Aslında bu yöntemin karmaşık bir yanı yoktu. Herkesin bildiği bir şey olmasına karşın istatistiklerin gücü ve gazete manşetleri etkili bir sonuç yaratabilirdi. Hemen DİE ve İTO endeksleri devreye sokuldu. Buna bir de göstermelik bir-iki ekonomik politik manevra eklenince, "yeni" taktiğin uygulama zemini hazırlanmış oldu.

Geçtiğimiz yaz aylarından beri enflasyona ilişkin aylık olarak açıklanan hemen tüm rakamlar adeta enflasyonun seyrinde elde edilen "başarılarla" doldu... Yaz aylarındaki mevsimsel özelliklerin avantajıyla başlayan bu oyun, en son geçtiğimiz Şubat ayında açıklanan istatistik sonuçlarıyla devam etti. Yıllık bazdaki hesaplamaların içinden çıkılmaz bir noktaya gelmesi sonucunda aylık veriler devreye sokuldu. Nasıl olsa kimse elde kalem kağıt, aylık verilerin yıllık ortalamalarını hesaplamayla uğraşmayacaktı. Yıllık rakamları aylara "böl, parçala", rakamları ufalt, sonra da"başarılarını" anlat. Bulunan formül buydu...

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin gündeme geldiği, başbakanlık yarışının başladığı, yerel seçimlerin yaklaştığı bir ortamda, yapılan sadece zamların biraz daha ertelenmesi ve en uygun fırsatın kollanmasıydı. Tabii daha sonra bunun acısının misli misli çıkartılması kaydıyla...

Demirel'in hediyesi: 10 küsur trilyonluk zam!

Demirel, Çankaya'ya çıkarken, yapılan zamlarla halka sadece yıl sonuna kadar olan dönem için 10.1 trilyonluk bir fatura bıraktı. Bu rakam sadece demir-çelik, şeker, çay, akaryakıt, tüpgaz ve kağıttaki zamlar göz önüne alındığında geçerli. Zamların bu kalemler dışındaki hiçbir mal ve hizmete yansımayacağını, yıl sonuna kadar başkaca hiçbir zammın yapılmayacağını varsayarsak, yıl sonuna kadar fazladan ödeyeceğimiz faturanın yekünü işte bu kadar.

DİE geçtiğimiz aylarda yayınladığı rakamlarda Şubat'tan Şubat'a 12 aylık enflasyon oranını %77.8'den %58.2'ye düşürmüştü. Çiller'in bir zamanlar yaptığı "enflasyon % 40'a inecek" tahminini tutturmak için o zamanlar elinden geleni yapmaya çalışan DİE, bütün olanaklarını kullanmasına rağmen enflasyonu kağıt üzerinde bu noktaya çekemese de epeyce aşağılara indirmeyi "iyi becermişti"... Oysa aynı Şubat ayında özel sektördeki zam oranları yaklaşık %6.8 düzeyindeydi. Şimdi ise bu oran % 7.5'e yaklaştı.

DİE'nin rakamları görüldüğü gibi ne zamları ne de iktidarın halkın cebinden gasp ettiği parayı engelleyebildi. Enflasyon rakamlarının olduğunun çok altında çıkmasının belirleyici nedenlerinden biri, KİT zamlarının bir süre için ertelenmesi, diğeri de istatistiklerde yapılan ayak oyunlarıdır. Kaldı ki, halkın deyimiyle "çarşı pazar enflasyonu"nda yani gerçek enflasyon oranlarında da bir düşme söz konusu değildir. Sadece özel sektör bazında yapılan zamlar bile DİE rakamlarının altını üstüne getirmeye yeter. Çünkü sadece bu etkenle bile aradaki rakamsal fark %1'dir. Aylık %1'lik enflasyon oranı ise toplam beş Avrupa ülkesinin aylık enflasyon oranına denk bir rakamdır.

❑ **Kapitalizmde kontrol altındaki ya da belirli sınırlar içinde tutulabilen bir enflasyon oranı, parası olmayanı "gücü oranında" ezerken, parası olanın da parasına para katar.**

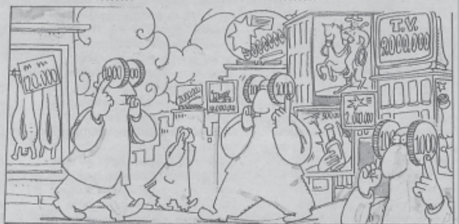

ZAMLARIN YIL SONUNA KADAR HALKA YÜKLEDİĞİ FATURA 10 TRİLYON 100 MİLYAR LİRA

❑ **Daha birkaç ay önce Çiller, "Enflasyon oranını % 40'lara indireceğiz" diyordu. Ancak sadece Mayıs ayı enflasyonu bile % 7.5'a ulaştı.**

Zamlanan ürünler	Halkın yıl sonuna kadar ödeyeceği fatura
Akaryakıt	5 trilyon 100 milyar TL
Çay	1 trilyon TL
Kağıt	1 trilyon 750 milyar TL
Şeker	1 trilyon 200 milyar TL
Demir-çelik	1 trilyon 50 milyar TL
Toplam	10 trilyon 100 milyar TL

Yöneticiolmay

"Pasımız silindi!"

Statükoculuğun esiri olmuş, yerinden oynamayan, rutin işlerle gününü gün eden, günlük işlerle oyalanan ve gelişmenin önünü tıkamış bir ruhsal şekillenme ve atılılığın aşılmasını ifade eden bu sözler, son dönemlerde sıkça duyduğumuz ve saflarımızdaki heyecanı, coşkuyu, atılımı, koşuşturmayı ve dinamizmi ifade ediyor.

Gerek Devrim Şehitlerini Anma Günlerinde, gerekse sonraki kampanyalarda, üst boyutlara sıçramış bu hareketlilik ve mücadele isteği, aynı zamanda darbeciliğe ve saflarımızda yarattığı tahribata saflarımızdan verilen bir yanıt oldu.

Darbeciliğin geniş kesimlerce öğrenilmesi üzerine, önce şaşkınlıkla başlayan dalgalanma, kısa sürede yerini öfke ve kapasiteleri aşan bir hareketliliğe bırakmıştı. Darbeciliğe karşı bir şeyler yapılmalı ve aldığımız yaralar tamir edilmeliydi. Bu ruh hali en alttaki insanımızdan, kadrolara kadar; hatta halktan insanlar da dahil, büyük bir canlanmayı ve harekete, önderliğe sahip çıkma bilincini ve kararlılığını ortaya çıkarmıştı. İnsanlarımız öfke doluydu. Kızgınlık had safhadaydı. Partimiz engelleniyor, savaşımımız arkadan hançerleniyordu. Bu öfke ve kızgınlığın ortaya çıkardığı dinamizm, dizginlerinden boşalmış bir hale dönüşmemiş, değerlerimizin, geleneklerimizin, ahlakımızın, hukukumuzun ve iç işleyişimizin gerektirdiği olgunlukla kendini ifade etmişti. Bu süreç, bu ruh hali içinde aşıldı.

Bu süreçte herkes performansının üzerinde çalışıyor, aynı anda birçok işi birden omuzluyordu. Öyle ki, düşmana ve darbecilere inat, "meydanın boş olmadığı" gösteriliyor, ayaklarımızı yere sağlam bastığımız pratikte ortaya konuluyordu. Yaşanan süreç her şeye rağmen olumluydu. Sanılanın da ötesinde bir dinamizmin saflarımızda var olduğu ortaya çıkmıştı. İnsanlarımız bir an önce darbeciliği tarihsel çöplüğüne göndermenin ateşiyle yanıp tutuşurken, devrimci hareketin bugüne kadar yarattığı mücadele geleneğini yaşatmanın, hatta daha ileri boyutlara sıçratmanın heyecanıyla mücadeleye daha sıkı sarıldılar. Bunun en güzel örneği Ferda Civelek, Hakkı Karahan, Veysel Beysüren'in en zor koşullarda gerçekleştirdikleri eylemdi. Onların vurduğu hedef tek başına düşmanın yüreği değil, aynı zamanda darbeciliğe karşı verilmiş en güzel yanıttı. Ki bu süreçte birçok savaşçı bu kararlılıkla öne atılmış, moral değerlerimizin yaşadığını, devrimci hareketin her şeye rağmen devrim mücadelesinde var olduğunu, devrim yürüyüşümüzün sürdüğünü göstermişti. Onların bu özverileri, kararlılıkları ve çabaları hiçbir zaman unutulamaz.

Aynı biçimde birçok insanımızın yanıp tutuştuğunu da biliyoruz. Hemen hemen herkes bu süreçte savaşa daha aktif katılma arzusuyla hareket etti. Her vesilede bunu ifade etti ve gösterdi. Hatta öylesine arzulu ve isteklidiler ki, yer yer isteklerin yerine gelmemesi karşısında darılmalar, üzüntüler yaşandı. Devrimci hareketten hiçbir şey istemiyorlardı. Sadece sıradan bir savaşçı, sıra neferi olmalarının en büyük istekleri olduğunu, her koşulda savaşabileceklerini, yeter ki koşulların sağlanması gerektiğini söylüyorlardı. Her bölgeden, alandan, her birimden yükselen bu sesler saflarımızda dünyanın en güzel mutluluğunu yaşatıyordu. Onca darbe, katliam, şehit ve darbeciliğin tahribatı insanlarımızı yıldırmamış, tam tersine ateşlemişti. İnsanlarımız daha fazla coşku ve heyecanla savaşa katılma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Gerek darbeciliğe karşı, gerekse düşmana karşı mücadele inanç, inat ve cesaretle sürdürüldükçe ve bunların yanında kampanyalarla sürekllik sağlandıkça, sadece saflarımızda değil, düzenle barışık olmayan, yüzlerce, binlerce dürüst, namuslu insan savaşma arzusuyla saflarımıza akmaya başladı. Eğer başka bir harekette böyle bir şey gerçekleşseydi, bu olumlu gelişmeyi bir kenara bırakalım, tamamen tükenişi oynarlar ya da mücadeleyi uzun süre tatil ederlerdi.

● **Saflarımızdaki savaşçı potansiyel, örnek yöneticiler, cesaretli kadrolarla beslendiği noktada atılımımız hızlanacaktır.**

Bu da şunu gösteriyor ki, ne kadar darbe yenirse yensin, sağlam bir gelenek ve bu geleneği bilince çıkarmış ve sürdürmede kararlı insan yaratılmışsa, bunların yanında mücadele kesintisiz bir süreç izliyorsa, devrimci hareket daha güçlü bir çekim alanı haline geliyor. Yoksa Dersim'de katledilen 12 gerillanın cenazelerine binlerin sahip çıkmasını açıklamak mümkün olmazdı. Öyle ki, katliam olmasına, insanlar öldürülmesine ve halka çeşitli baskılar yapılmasına karşın, halktaki üzüntü kısa sürmüş, yerini öfke, coşku ve mücadele etme ve savaşı sahiplenme almıştı. Korku ve sinme ise yok denecek derecede insanları etkilemişti. O bölgede ve genelde tüm ülkede bu savaşçıların yerini doldurma yarışı başladı. Hatta birçok insan savaşma arzusunu, bu duruma sarılarak bir kez daha belirtme ihtiyacı duydu. Kısaca söylemek gerekirse, saflarımız büyük bir savaşçı kaynağına sahiptir. Atılım yıllarındaki savaşın en somut sonuçları, bugün görülüyor. Yüzlerce insan devrimci hareketin kadro boşluklarını doldurmak için birbiriyle yarış halindedir. Bu potansiyel halka da yansımakta, aynı istekler onlardan da gelmektedir. Bu durum darbeciliğe karşı mücadele sürecinin belki de en olumlu yanıdır. Ve büyük bir kazançtır.

Savaşçı Var, Yönetici ve Komutan Yok

Bir savaşı, hem de en küçük bir çarpışmayı kurmaysız, komutansız ya da yöneticisiz düşünmek mümkün mü? İnsanlık örgütlü bir toplumu ifade eder. Örgütlü toplum ise bir hiyerarşiyi ve organizasyonu gerekli kılar. Bu organizasyon içersinde belirli insanlar belirli yerlerde yönetici, önder, örnek insan olarak yer alır. Ki böylelikle temsil ettiği sınıf, tabaka ve katmanı yönlendirir, harekete geçirir ve ilerletir.

Yaşadığımız bugünkü toplumda ise, sınıf mücadelesi sürdüren, burjuvaziyi alt etmek isteyen bir organizasyon gerekiyse, bu organizasyonu yönetecek insanlara da ihtiyaç sözkonusudur. Bunlara önder, yönetici, kadro ve daha başka adlar da versek bu gerçek değişmez. Hele ki, faşizm koşullarında ölüm kalım mücadelesi sürdüren, her demokratik isteğin dahi ölümle, işkenceyle karşılık bulduğu koşullarda sürdürülen mücadele tam anlamıyla savaşla ifadesini bulmaktadır. Savaştır, çünkü, iradeler, politikalar, taktikler, akla gelebilecek her adım silahla, şiddetin biçimleriyle kendini gösterir.

Mücadelenin savaş biçiminde keskin bir hale dönüşmesi, ister istemez bir kurmaylığı ve bu kurmaylığa bağlı, sıkı, disiplinli bir organizasyonu gerekli kılar. Bu da devrimci iradeyi düşmana kabul ettirecek bir yöneticiler ordusuna ihtiyaç olduğunu gösterir. Çünkü savaş, insanlarla yürür ve bu insanların politikaları, yöneticiliği savaşın kaderini belirler.

"Moskova Önlerinde" romanında yer alan savaşçıların kararlılığı, azmi ve savaşçılığı faşist orduları durdurmasına durdurmuştur, ancak bu Panfilov ve Memuş-Uli gibi komutanların yöneticiliği sayesinde gerçekleşmiştir. Özellikle Memuş-Uli'nin askere dönük moral, disiplin ve devrime bağlılık çabaları, Kızılordu askerlerini düşman karşısında yıkılmaz birer duvar haline getirmiştir. Eğer, Panfilov ya da Memuş-Uli gibi yöneticiler olmasaydı, faşist ordular Moskova'ya çoktan girmiş olurlardı.

Bunun yanında "Şafakta Kazandık Zaferi" romanındaki Şurabstov gibi yöneticiler söz konusu olmasaydı, o gericilik yıllarında mücadele durma noktasına gelir, Bolşevikler yılgınlık ve korku dönemini atlatamazlardı. Şurabstov öyle bir yöneticidir ki, gerektiğinde yoldaşlarına moral ve güven aşılamak için bizzat eylem içinde yer almış, bütün riskine rağmen bunun gerekli olduğuna inanmıştır.

Yöneticinin önemini bizler de iyi biliyoruz. İyi bir yöneticinin olduğu bir alanda veya birimde her şey düzenli ve disiplinlidir ve mücadelenin ivmesi sürekli artış gösterir. Öyle birim ve alanlar söz konusu olabilir ki, yığınla insanın olması hiçbir şey ifade etmez. İşler yerli yerine oturmamıştır, her şey savsaklanır ve rutin bir çalışma ile insanlar gününü gün eder. Ama öyle yerler de vardır ki, fazla insan olmamasına karşın, iyi bir yöneticinin kurmaylığında mücade en üst ivmede sürer ve işler beklenenin de üzerinde bir gelişme kaydeder.

İhtiyaç Yönetici Olmayı Gerekli Kılıyor

"Hiç insan yok ama yine de çok insan var. Çok insan var, çünkü işçi sınıfında ve toplumun gittikçe farklılaşan tabakalarında karşı çıkmak isteyen huzursuz kişilerin sayısı her yıl biraz daha artıyor. Aynı zamanda hiç insan yok, çünkü bütün güçleri, hatta daha önemsizlerini bile işe koşacak geniş, düzenli birlikte eylemleri örgütleyecek usta örgütçülerimiz yok." (Lenin)

Düşünmek gerekir. Herkes savaşçı olmak, savaşmak istiyor. Bu elbette çok önemlidir ve gerekir de zaten. Ancak böyle bir potansiyel var olduğunda, daha da önemli bir ihtiyaç çıkıyor ortaya. Bugün eksiği çekilen savaşçı bulmak, savaştıracak insanı bulmak değil, bu savaşı sürdürecek yöneticileri yaratmaktır. Birlikler, ekipler oluşturmak, alan ve birimleri yeniden kurmak değil, bunlar için yönetici komutan bulmaktır. Sorun gelip burada düğümleniyor.

Darbecilik sürecini ve bugün yaşadıklarımızı bir kez daha gözden geçirirsek, bu ihtiyacın kendini ne kadar dayattığı ortaya çıkacaktır. Birçok şeyin tahrip olduğu, birçok kadronun kaybedildiği ya da tutuklandığı bu süreçte, işler istenildiği gibi gitmez, sorunlar birbirini takip eder durur. Bir türlü işler düzene konulamaz. Konulamadığı için de mücadelenin, devrimci hareketin istekleri karşılanamaz ve süreç boşu boşuna akıp gider. Artık geç kalınmıştır. Düşman oldukça ilerlemiş ve önemli adımlar atmıştır. Biz ise yerimizde sayıyoruzdur. Oysa, bu süreçte savaşmış, mücadele etmiş, büyük özverilerde bulunmuşuzdur. Ama başarısızlıkla karşılaşmışızdır. Eğer sorunun kaynağını bulamazsak, karamsarlık, isteksizlik ve giderek

öğrenmeliyiz

Savaşımızı yükseltmek için daha çok yöneticiye ihtiyacımız var

● *Bugün eksiği çekilen savaşçı bulmak, savaştıracak insan bulmak değil, bu savaşı sürdürecek yöneticileri yaratmaktır. Birlikler, ekipler oluşturmak, alan ve birimleri yeniden kurmak değil bunlar için yönetici komutan bulmaktır. Onun için devrimci hareketin büyük adımlar atmaya ve büyük işler başarmaya ihtiyacı olduğu bu dönemde planlayan, örgütleyen, üreten yöneticiler ve kadrolar olmalı, bunun mücadelesini vermeliyiz*

kopuşlar söz konusu olur. Görünürde hiç kimsenin "suçu" yoktur. Ama "suç" bütündür ve politika üretecek, insanları çekip çevirecek yönetici veya yöneticiler olmaması, gerekli, zamanında müdahaleleri engellemiştir. Çünkü yönetici bütünü gören, düşmanı tanıyan, savaşın o bölgedeki kurmaylığını yapandır. Olmadığı noktada yerinde sayma her zaman geçerlidir.

Evet, herkes savaşçı olmak istiyor. Bu güzel istek, ama kendi gerçeğimizin ihtiyaçlarına bire bir denk düşmüyor. Herkes savaşçı olursa, savaşı kim yönetecektir? Kim işleri düzenleyecek, kim planlama yapacak, kim politika üretecektir? Kim birim, bölge ve alanlarda insanlarımızı mevzilendirip savaştıracaktır.

Savaşı var olanın ötesine taşımak ve büyütmek için savaşçı kadar yöneticilere de ihtiyaç vardır. Ve bu ihtiyaç karşılanmalıdır. Bunu karşılayacak olanlar da gökten zembille inmeyeceğine göre, içimizden çıkacaktır. Dolayısıyla savaşçı olma isteği, yönetici olma isteğiyle birlikte bilinçlerde yer alırsa bir anlam ifade etmektedir.

Bu noktadan hareketle, yeni Reca'lere, yeni Avni'lere ihtiyaç olduğu bilinmeli ve herkes bu savaşa yönetici olarak katılma arzusunu duymalıdır. Zor olan bu olsa da, herkes kendisini buna göre hazırlamalıdır.

Zor olan dedik: Çünkü, yönetici olmak, bir anda kazanılan bir özellik olmadığı gibi, çabayla, eğitimle, mücadeleyi daha iyi kavramayla, inançla, cesaretle ve büyük bir çabayla gerçekleşir. Bu da bir süreci ifade eder. Ki bu süreç, kişinin, bu konudaki çabasına bağlı olarak uzar ya da kısalır. Kimi zaman kısa sürede insanlar sivrilir ve yöneticilik niteliklerini kazanır, kimi zaman da bu vasıflara hiçbir zaman sahip olamaz. Hiçbir çaba göstermeden, yöneticiliğin gerektirdiği çalışma içine girmeden yönetici olunamayacağı gibi, "Ben hiçbir zaman yönetici olamam" da denemez. Bildiğimiz, tanıdığımız yöneticilerin, şehitlerimizin bazı özellikleri doğuştan kazandıkları bir nitelik olmadığına göre "ben yönetici olamam" türü yaklaşımlar kolay yolu seçmenin adımıdır. Örneğin bir Sabo, bir Niyazi, bir Sinan mücadele içinde öğrenmiştir, kendini geliştirmiş ve herkesçe kabul edilen bir yönetici olmuştur. Reca'ler, Avni'ler, Yalçın'lar, Fazıl'lar, İbrahim Erdoğan'lar ve daha niceleri aynı süreçleri, uzun ya da kısa geçmiş ve bugünkü niteliklerine ulaşmıştır.

Gerçekten istendiğinde başarılamayacak bir iş yoktur. Başarılamayacak bir şey de... Başarısızlık, kişinin kendinde, bu yönde gerekli çabayı göstermemesindedir.

Elbette bir savaşta yönetici kadar savaşçıya da ihtiyaç vardır. Ve herkes yönetici olamayacağına göre, savaşçı olmak da bir ihtiyaç olacaktır.

Buna karşın savaşçı ve yönetici kavramları birbirinden uzak ya da kopuk nitelemeler değildir. İyi bir yönetici, aynı zamanda iyi bir savaşçı; iyi bir savaşçı iyi bir yöneticidir. Dünya devrimci pratiğinin önderleri bunu kanıtlıyor. Che'nin devrimci yaşamının gelişmesi ise örnek teşkil edecek derecededir. Bir savaşçı olarak başladığı mücadeleyi, savaşçı olarak devam ettirirken, aynı zamanda bir komutan, bir yönetici olarak da savaşı yönetmiştir.

Her Alanda Yönetici Olmak

Yönetici denince genelde, savaşçı birimlerde yöneticilik anlaşılıyor. Oysa yönetici her alanda, her birimde ihtiyaçtır ve hiçbir zaman savaşın bizzat göbeğinde, sıcak çarpışmalar içinde olması da gerekmez.

Bugün birçok birim ve alan yönetici sıkıntısı çekmektedir. Bu alanların insanları ise, savaşçı olmak, bir an önce savaşa katılmak isteğiyle doludurlar. Var olduğu alanın mücadelesine sıkı sıkıya sarılmayıp, bütün düşüncesini savaşçı olmaya ayıran bir kişi bir şeyleri eksik bırakıyor, kendisini daha geliştirmek, yönetici olmak için çaba sarf etmiyor demektir. Savaşçı insan kendi alanında şekillenir ve ihtiyaçlar noktasında daha aktif alanlarda görev alır. Bulunduğu alan o anda onun asıl görevidir ve bu alanı nasıl en iyi hale getireceğim düşüncesiyle dolu olmak zorundadır.

Kendi alan ve biriminin gelişmesi ve büyümesi için kafa yoran, bunun için çalışan, emek veren kişi, aslında kendi alanının bir yöneticisi olmaya adaydır. Bu adaylık, bilinçli bir hale dönüşürse, gelişme süratli ve sağlıklı olur. Ki birim ve alanının mücadele içinde daha etkin hale gelmesi de sağlanır. Böylelikle, savaşa ivme kazandırarak ve daha yoğun bir şekilde savaşçı akışını sağlar. Kendisi tek başına savaşçı olmak isterken, yönetici olarak, birçok savaşçıyı mücadeleye kazandırarak da,daha fazla faydalı olur.

Yönetme Sanatını Öğrenmeliyiz

Bugün, insanlarımızın ideolojik, politik olarak olması gerekenden; savaşın ihtiyacından geri olduğunu söyleyebiliriz. Yönetme sanatını öğrenmek, her şeyden önce bunu ortadan kaldırmaktan geçiyor.

Savaş acımasız ve hızla geliştiğinden dolayı, insanlar bu hıza ayak uydurmak göreviyle karşı karşıya kalmaktadır. Bu da ister istemez, bir insanın tam anlamıyla gelişmesine olanak sağlamıyor. Hele bir de, sadece ve sadece savaşçı olma isteğinin yaygın olması, insanların ideolojik-politik olarak gelişmesinin önünde bir engel oluşturuyor. Belirli bir sürede, insanlar kendilerini savaşın içinde buluyorlar ve yapılacak işlerin çokluğu karşısında kendisini bir yönetici olarak geliştirecek süreci ve eğitimi yaşamıyorlar.

Ancak durum bu diye, gerçeğe teslim olmayı kabul edemeyiz. Ne olursa olsun, insanlarımız eğitilmeli, yönetici olmaya hazırlanmalıdır. Bunun temeli eğitimdir, kültürümüzü, değerlerimizi, ideolojik-politik çizgimizi benimsemektir.

Eğitim denince, genelde akla, klasik çalışmalar gelmektedir. Bu programların hiçbirini küçümsemek, yadsımak mümkün değil. Ancak kendi gerçeğimize denk düşecek programlar olmadığını söylemek gerekir. Hiçbir zaman tamamlanmayan, sürekli kendini tekrarlayan ve insanlara çok büyük yarar sağlamayan bir eğitim çalışması, sadece adı üstünde eğitim çalışmasıdır.

Oysa mücadele durmuyor. İhtiyaçlar günden güne artıyor ve insanların buna göre şekillenmesinin sürati artırılmıyor. Ki, çoğunlukla klasik programların dahi hayata geçirilmediğini düşünürsek, bir yöneticinin, bir devrimcinin yetişmesine engel olunuyor demektir. Eğitim pratiğe, yaşama, mücadeleye dönük olmalıdır.

Bugüne kadar birçok kez gerilla kültürünün yer etmesinden, bunun bilince çıkartılmasından söz ettik. Yönetici olmak, işte bu kültüre ve eğitime sahip olmaktan geçiyor. Savaşı hücrelerine kadar hisseden bilinçli bir kişi, iyi bir yönetici olmaya adaydır. Mücadelenin ihtiyaçlarını bilir, doğru politika ve taktikleri üretir. Insanlar için umut olmuş bir hareket için bir yöneticinin önemi ise sayılamayacak denli çok. Darbe sürecinde bunu yaşadık, gördük. Nerede iyi bir yönetici, komutan var olmuşsa, orada sağlıklı olarak darbeye ve darbecilere müdahale süreci yaşanmış, tahribatlar çok az etkili olmuştur.

Yönetici ihtiyacımız hızla giderilmediği takdirde, devrimci hareketin ülke genelindeki potansiyelini toparlayacak bir örgütlülük seviyesine ulaşmak mümkün değildir. Oysa bu hareket, "adam var, adam yok" ikilemini aşmalı, ülkenin dört bir yanındaki potansiyeli toparlayabilmelidir.

Evet, başarmalıyız! Ortaya çıkan boşlukları dolduracak yöneticileri yaratmalı ve mücadeleye kazandırmalıyız. Bunun yolu da, yönetici olmayı istemek ve çaba sarf etmekten geçiyor. Savaşçı olmayı başarıyoruz, yönetici olmayı da başarmalıyız. Özgüvene sahip bir örgüt gibi düşünüp hareket eden insanlara olan ihtiyaç, devrimci hareketin zorunlu ihtiyacıdır. Devrimci hareketin sorun olan değil, sorun çözen insanlara, kadrolara bugün her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardır. Devrimci mücadele ve darbeciliğin tahribatları bunun bizlere fazlasıyla dayatmış bulunuyor.

Devrimci hareketin büyük adımlar atmaya ihtiyacı vardır. Ve büyük işler başarmak zorundadır. Bu ise planlayan, örgütleyen, üreten, kendisi gibi yöneticiler geliştiren, çözümsüzlük, çaresizlik diye bir şey bilmeyen insanlar ve kadroları gerektirir. ✪

Emek sömürüsünde yeni bir adım: "İthal İşçi"

Halit Narin, hak arayan işçileri Asya ve Afrika'dan "ucuz işçi" getirmekle tehdit ediyor.
Yeni Amerika'lar keşfederek, günümüzün Kristof Kolomb'u olmaya soyunan Narin, 20. yüzyılda köle ticaretini başlatmak istiyor.

Babil Kralı Hammurabi'nin yasalarında, kölelik düzeni, özel mülkiyet ve insanın insan tarafından sömürülmesi yer alır. Hammurabi yasaları, yalnızca Mezopotamya'da değil, köleci dünyanın tümünde üretim ilişkilerinin özelliklerini belirlemişti. Yasa, tamamen köle sahiplerinin çıkarlarını korumaya yönelikti. Üretim araçlarından yoksun olan köleler, en ilkel haklardan da yoksundular. O gün bugündür değişen bir şey yok. Sadece Hammurabi yasalarının yerini kapitalizmin yasaları aldı.

Burjuvazinin Sömürü Aracı: Emek

Bugün ülkemizde, ücretler, işsizlik, işgüvencesi, artık değer, sömürü ve sömürü oranı, düzenin niteliği vb. gibi konulara işçilerin en duyarlı olduğu bir döneme girilmiştir. Zaten bu konularda da sermaye sınıfı demagojik bir kampanya sürdürerek, işçilerin "fazla ücret" istediği, işletmelerin "zarar" ettiği, "işçi çıkarmak" zorunda kalacakları, "kâr için" değil "millet menfaatine" çalıştıkları, vb. konularında her zamankinden daha fazla yaygara yapmaya başladılar.

Günden güne artan hayat pahalılığı karşısında zaten yetersiz olan ücretleri iyice eriyen ve her geçen gün yükselen enflasyonun altında ezilen, işgüvenliği olanaklarından yoksun bulunan, her an işten atılma tehlikesiyle karşı karşıya olan, daha iyi çalışma koşulları, iş güvenliği, daha iyi ücret ve iş güvencesi talepleriyle ortaya çıkan işçiler, tüm çabalara rağmen görüşmelerden olumlu bir sonuç elde edemeyince, birçok işkolunda grevler, direnişler söz konusu oldu. "Daha çok iş, daha az ücret" sloganıyla bayrak elde masaya oturan işverenler, bu görüşmelerden kendileri için başarı sayılabilecek bir sonuç çıkartamayınca anlaşmazlık noktasında diretiyorlar.

On binlerce işçinin greve gittiği, Ankara yollarına düştüğü, protesto gösterilerine katıldığı bugün, patronlar da yeni formül arayışları içerisine girerek, yeni yol ve yöntemler geliştiriyorlar. Buna karşılık, "Şimdi gülme sırası işverenlere geldi" diyerek patronların düşüncelerini ifade eden TİSK yöneticisi Halit Narin, DYP-SHP koalisyon hükümetinin ardından da, iktidara "sendikalaşmanın zararları" üzerine telkinlerde bulunuyor, "sendikalaştıkları andan itibaren insanlar demokratikleşme sürecinin dışına çıkıyorlar" diye buyurarak, demokratikleşmenin önündeki en büyük "engeli" belirtiyordu. "İşçi-işveren sendikacılığı demokratikleşme süreci ile bağdaşmıyor" diyen Halit Narin, bugün yine sahneye çıkarak patronların dilek ve düşüncelerini bu defa da "ithal işçi" isteği olarak ifade etti.

TİSK Patronluğundan Köle Ticaretine

İşçiye üç kuruş zammı çok görerek felaket tellallığı yapan Narin, Asya ve Afrika'dan "ucuz işçi" getirtmekle (satın almakla) tehdit ediyor. Yeni Amerika'lar keşfederek günümüzün Kristof Kolomb'u olmaya soyunan Narin, 20'nci yüzyılda köle tüccarlığını başlatmak istiyor.

Bu, işçi düşmanı, köleci mantıkla işsizler ordusunu dörde katlamanın, böylece açlık sınırını genişleterek kendilerinin belirleyeceği daha az ücrete razı etmenin koşullarını yaratmaya çalışıyorlar.

Bugün, Türkiye'de nesnel olarak sistemle boğaz boğaza gelme potansiyeli taşıyan güçlü bir işçi hareketinin nüveleri gelişiyor. İşte hükümetin ve burjuvazinin 12 Eylül öncesindeki gibi bir işçi hareketi eylemliliğinin önünü bugünden alabilmek için "köle" ithal etmeyi düşünecek kadar korktuğu gelişme de budur. Bu yüzden, işçi hareketini durdurmanın, oyalamanın, köleleştirmenin, yozlaştırmanın ve böylece hem sistem karşıtı bir rotaya girmesini önlemenin ve hem de kendi belirleyeceği ücret sistemi ve çalışma koşullarını benimsetmenin tercih edilebilir bir yolu olarak görüyor.

Oligarşi bugün yeniden derin bir bunalım içinde kıvranır duruma gelmiştir. DYP-SHP koalisyon hükümetinin oluşturduğu en uygun siyasal ve ekonomik "istikrar" reçetelerinin ardından, gelişen eylemlilikler, grevler karşısında "cicim aylarının" bitmekte olduğunun farkına varmışlardır. Oligarşi krizini aşma noktasında çaresizdir. Çünkü, ekonomi bütün reçeteleri tüketmiştir. Ekonominin durumu ve gidişatı konusunda genel bir çözümsüzlük ve bundan doğan genel bir karamsarlık egemendir. Gelir uçurumu olarak ifade edilen servet-sefalet kutuplaşmasının giderek derinleşmesi ve içinden çıkılamaz hale gelmesi, siyasal istikrarsızlığın ve başlamış bulunan yeni devrimci yükselişin maddi zemini olmuştur.

Bugün siyasal istikrarsızlık, yönetememe krizi, sermaye düzeni için iktisadi bunalımdan beslenen ve onu tamamlayan bir başka temel sorundur.

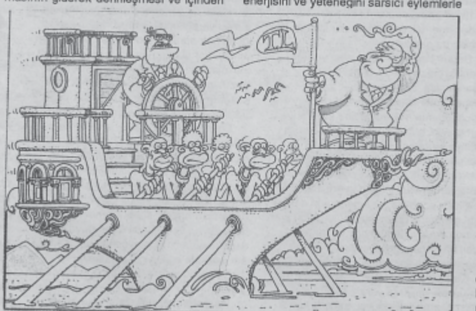

Son birkaç yıldır Türkiye'de yeni bir kitle eylemliliği dalgasının gelişmekte olduğunun ipuçlarını veren hareketlilik görülüyor. Yeniçeltek katliamının yol açtığı yaygın [illegible] Zonguldak eylemi, tütün işçilerinin ve üreticilerinin direnişi, eylemleri, Ankara'ya ölüm yürüyüşleri, grevler, sıklaşan işçi mitingleri, binlerce-on binlerce işçinin her geçen gün biraz daha gelişen direniş eylemleri, özellikle '89 Mart-Nisan işçi eylemliliğiyle kabarışa geçen hareketlilik bugün de devam ediyor.

Düzen, kirli yöntemleriyle ve provokasyonlarıyla ve onu izleyen "terör" demagojisiyle, belli bir kargaşa ve korkuya, bulanıklığa yol açıp, işçi sınıfının geri kesimlerinde belli bir çekingenlik ve tereddüt yaratmayı başarmış olsa da, işçi hareketini dizginlemeyi, hak arama eylemliliklerini engellemeyi başarması kolay olmayacaktır.

1 Mayıs işçi bayramının onca tehdit ve yasaklamalara, engellemelere rağmen işçi sınıfının bayramı olarak sahiplenilmesiyle meydanların on binlerce işçi tarafından doldurulması, oligarşinin son gelişmelere paralel olarak endişesini iyice artırmasına yetmiştir.

Bugün ortaya koydukları ve Halit Narin'in ağzıyla ifade ettikleri "çözüm", oligarşinin bu endişesinden kaynaklanmaktadır. Onlar, hiçbir ekonomik-demokratik hak istemeyecek, hiçbir haklı talebini dile getiremeyecek ithal işçi, yani her şeyiyle satın alınmış köle ithaliyle sorunun üstesinden gelmeye çabalamaktadırlar. Ancak bu çabaları, bu girişimleri boşa çıkacaktır.

İşçilerin, egemen sınıflara karşı mücadele gücünü, hak alma kararlılığını ortaya koyduğu ölçüde, taşıdığı mücadele enerjisini ve yeteneğini sarsıcı eylemlerle örneklediği ve çoğalttığı ölçüde, kendi geri kitlelerini olduğu kadar, toplumdaki tüm ezilen ve sömürülen emekçi sınıfları da etkilemeye başladığı ortaya çıkacaktır. Halklar bugün, her zamankinden daha fazla hak alma bilincine sahiptir.

Bugün işçi kitleleri bir hareketlilik içindedirler. Bu bakımdan, işçi hareketliliğine, olayların seyrini ve yönünü etkileyecek bir müdahaleyi başarmak inancı ve çabasıyla hareket edilmelidir. Kendiliğinden gelişmelerin önüne geçerek örgütlü, siyasal bir yönelişe çekmede müdahaleci olmak, sermaye sınıfının köleci zihniyetini parçalayıp atıcı etkin eylemlilikleri pratik anlamda örgütleyebilmek, bu bilinçle hareket etmekle olanaklıdır.

Sendika ağalarının uzlaşmacı eğilimiyle işçi sınıfını satışa sunmada ve işçinin emeği üzerinde patronla ucuz pazarlığa oturmasında tüm hesapları boşa çıkartacak siyasal bilinç kazandırmada ısrarlı olunmalıdır. Sendikalardaki gerici, reformist, oportünist ve burjuvalaşmış liderlerin gücünü, ancak işçiler içinde politik etkinlik yaratarak kırabiliriz. Özgürlükten yoksunluk, ağır sömürü koşulları işçi kesimine siyasal iktidar perspektifi ve sınıf bilinci taşımak için son derece elverişli koşullar yaratmaktadır.

Bugün için işçiler, grev ve çeşitli eylemlilikleri, direnişleri, sermayenin kendilerine yönelik iktisadi saldırılarını püskürtmenin, ücretleri yükseltmenin, iş ve çalışma yasalarında gerekli demokratik değişiklikleri gerçekleştirmenin, bazı siyasal hakları elde etmenin aracı olarak görüyorlar. Bu taleplerin sınırlı siyasal niteliği bir yana, büyük ölçüde işçilerin kendi özgül talepleridir. İşçi hareketleri, henüz kendi taleplerini daha geniş bir temel üzerinde ifade edebilecek ve kendi dışındaki emekçi yığınlarının taleplerine kendi taleplerinin yanı sıra yer verebilecek bilinçten yoksundur. Hedef, bu bilincin kazandırılması yönünde olmalıdır.

Grev hareketlerini, direnişleri, türlü eylemlilikleri geliştirmek, yaygınlaştırmak, yığınları buna hazırlamak, emekçi halkların inisiyatifini ve hareketliliğini geliştirecek en etkili yol olacaktır.

Bugün köle ticareti yapmaktan medet umanlar, çok geçmeden, her geçen gün çürüyen ve yok oluşa doğru hızla sürüklenen kokuşmuş düzenlerini kurtarabilmenin tüm olanaklarından yoksun kaldıklarını anlayacaklardır. Çağdışı, köleci kafa yapısıyla ortaya koydukları hiçbir "çözüm", onları bunalımlarını daha da derinleştirmekten ve sonlarına her gün biraz daha yaklaştırmaktan kurtarmaya yetmeyecektir. Zafer direnen işçilerin ve emekçi halklarımızın olacaktır. ✪

Kağıthane direniyor

"Birimiz hepimiz için"

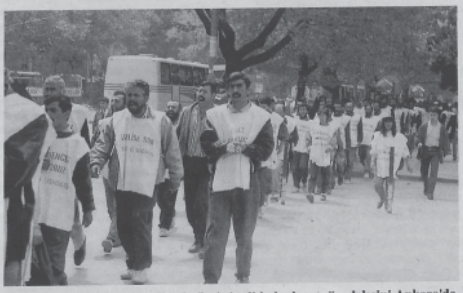

ANKARA-Kağıthane belediye işçileri şimdi hak alma mücadelesini Ankara'da sürdürecekler...

Kağıthane Belediyesi'nden atılan işçilerin direnişi Türkiye çapında iktidarın tam desteğiyle yoğunlaştırılan işçi kıyımına karşı belirgin bir duyarlılık oluşturdu.

Bu çapta süren bir direniş için yeterli çaba ve desteğin olmamasına rağmen direniş, sınıfın gündemine girmeyi başardı. Uzun bir sürece yayılan direniş, içinde bulunduğumuz günlerde Ankara yürüyüşü ve süresiz açlık grevi eylemleriyle daha da üste tırmanıyor.

İstanbul'da süresiz açlık grevi 29. gününde. Ankara'da başlatılan açlık grevi de 10. gününe ulaştı. Uzun sürmesine rağmen eylem hedeflerinin gerektirdiği duyarlılık ve desteğin sağlandığı söylenemez. Yoğun ziyaretler ve maddi desteğin ötesine geçmeyen klasik destekler istenen sonuçları vermekten uzaktır.

Ankara Yürüyüşü Bir Adımdır

Ankara yürüyüşünün önemli bir yanı, hedefini Refah Partisi'yle sınırlamış olsa da, Ankara'ya girmeyi başarmış olmasıdır. Bu kazanımın işçi sınıfı için önemi, kamuoyu gündemine taşınmış olması ve bundan sonra gelişecek Ankara hedefli eylemlerin daha ileri hedeflere taşınmasına zemin hazırlamasıdır.

Kağıthane Belediye işçilerinin gösterdiği kararlılık, İçişleri Bakanlığı ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile görüşmeyi sağlamıştır. Her ne kadar bu bakanlıkların sorunun çözümünde işçi sınıfına ya da Kağıthane işçisine vereceği bir şey olmasa da, kamuoyuna iktidarın çaresizliğini göstermiş ve teşhirini sağlamıştır.

Hepsinden önemlisi de yaratıları kamuoyunun mücadelede ve siyasi alandaki etkisi olmuştur. Kağıthane işçileri, İstanbul'dan başlayarak, yeri geldiğinde polisle çatışmayı göze alarak sürdürdükleri eylemleriyle, işten atılmalar konusunda kamuoyunda canlı bir duyarlılık sağlamayı başarmışlardır. Hatta düzen partilerinden bazıları yaratılan kamuoyunu kendi partilerinin propagandasında kullanmak için Kağıthane işçilerinin yanında boy göstermeye başladılar. Bu duyarlılık işçilerin Ankara'daki eylemlerinde de yansımasını bulmuştur. Kamuoyu nezdinde teşhir olmayı göze alamayan polis, işçilerin yaptığı irili ufaklı eylemlere saldırmayı da göze alamamıştır.

Buna bağlı olarak Güven Park'ta açılan Ankara Yürüyüşü konulu fotoğraf sergisi ve işçi kıyımıyla ilgili imza kampanyası aynı zamanda bir propaganda ve ajitasyon çalışması işlevi görmüştür. 10 günlüğüne kurulan çadır 23 Mayıs gecesi polislerce "günü doldu" denilerek kaldırılmıştır.

Bu arada işçilerin toplu halde açlık grevine başlamış olmaları eyleme yeni bir boyut kazandırdı, hükümet ve belediyeler arasındaki çelişkiyi de açığa çıkardı. Açlık grevi süresince belediyelerden sorumlu Devlet Bakanı Ermari Şahin ve Başbakan Vekili Erdal İnönü ile yapılan görüşmelerde onların "bu sorunun ekonomik nedenlerden olmadığı, bir partinin politikaları gereği kendi adamlarını yerleştirmesi için meydana geldiği" yolundaki açıklamalarına karşın Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan da bunun siyasi hiçbir yanının olmadığını belirtip, iktidara "Para yardımı yapacağız, işe alın desinler ben hemen aldırayım." diyerek meydan okudu.

Direniş İktidarın İşçi Kıyımı Politikasını Hedeflemelidir

Koalisyon hükümeti ile belediyeler ya da diğer düzen partileri arasında böylesi çelişkileri açığa çıkaran bir eylemliliğin kendi özgülünde başarılı bir seyir izlediğini söyleyebiliriz. Baştan beri "Bu mücadele salt bizim değil tüm işçi sınıfı içindir" diyerek yola çıkan Kağıthane işçileri, gelinen noktada bunu genel olarak işçi kıyımlarını engelleme mücadelesine dönüştürmeli, iş güvenliğini yasalaştırmayı temel talep haline getirmelidirler. Direniş ancak bu şekilde Kağıthane Belediyesi'nin sınırlarını aşarak tüm belediye işçilerini kapsar. Böylece temel sınıf çıkarları netleşecektir.

Bunu başarabilmek her şeyden önce siyasi bir bilinci gerekli kılıyor. Kendi sorunlarının dışına çıkmayı başarabilmiş, işçi sınıfı ve tüm emekçilerin kurtuluşu ile kendi kurtuluşunu özdeşleştirmiş bir sınıf bilinci gerekiyor. Süreçte yaşanan en önemli eksiklik, genelde emekçiler arasındaki dayanışma bilincinin yetersizliğinde somutlanıyor. Evet, Kağıthane işçilerinin kazanımı tüm işçi sınıfının kazanımıdır. Çünkü işçi kıyımı bugün tüm işçi sınıfını tehdit ediyor. Direniş bu perspektifle sürdürülmeli ve kucaklanmalıdır. Tüm emekçiler "Kağıthane İşçisi Yalnız Değildir" sloganının altını, bulunduğu alanda ortaya koyacağı eylemlerle doldurmalıdır. Bu, destek ziyaretlerinden açlık grevlerine, gösterilere kadar uzanan geniş bir yelpazede ifade edilebilir. Ancak esas olanın üretimden gelen gücün kullanılması olduğu unutulmamalı ve destekler giderek bu muhtevaya dönüştürülmelidir.

Potansiyel duyarlılığın olmadığı kimse tarafından iddia edilemez. Önemli olan bu potansiyeli harekete geçirmek ve doğru hedeflere yöneltmektir, ancak bugüne kadar bu başarılamamıştır.

İçinde bulunduğumuz süreç uzun boylu tartışmaları gereksizleştirmiştir. Ölüm sınırına yaklaşmış bir süresiz açlık grevi eylemliliği vardır ve bu noktaya gelmiş bir direnişe verilecek destek iş bırakma, gösteri, yürüyüş, işgal... vb. gibi zengin ve etkili eylem biçimleri olarak somutlanmalıdır.

Ankara Devrimci İşçi Hareketi:

"Kağıthane işçisinin kavgası kavgamızdır"

Devrimci İşçi Hareketi Kağıthane işçisiyle dayanışmanın, destek olmanın güzel bir örneğini "Kağıthane Direnişine Sahip Çıkın" kampanyasıyla sürdürüyor.

DİH'in bu çağrısını sahiplenen Ankaralı İşçi Gazelesi, "Birlikte Direneceğiz Birlikte Kazanacağız" başlığıyla yayınladığı özel sayısıyla bu kampanyada yerini aldı. Özel sayı ASKİ ve Çankaya Belediyesi'nde yaygın bir şekilde dağıtılırken tüm sendikalara da ulaştırıldı. 19-20 Mayıs tarihlerinde Tuzluçayır Mahallesi'nde parmaklıklar, duvarlar ve direklere yapıştırılan pullar "Kağıthane İşçisinin Direnişine Sahip Çık" çağrısını mahalle halkına ulaştırdı. 21 Mayıs'ta Devrimci İşçi Hareketi Ulus merkezinde ASKİ'ye ve İskitler'e astığı iki pankartla Kağıthane işçisinin direnişine destek verdi.

Kağıthane Belediyesi İşçileri ile Dayanışma Gecesi

Kağıthane Belediyesi işçileri tarafından açlık grevlerinin 7. gününde "Kağıthane Belediye İşçileri ile Dayanışma Gecesi" yapıldı. 26 Mayıs'ta düzenlenen ve 1500'e yakın insanın katıldığı gece boyunca halk oyunları, türküler, dia gösterileriyle birlikte sık sık "İşçiyiz Hakkımız Kazanacağız", "Yaşasın Devrimci İşçi Hareketi", "Biji Çepa Şoreşger", "Gerilla Vursun Halklar Kurtulsun" sloganları haykırıldı. Geceye katılan Mustafa Kul, Ercan Karakaş, A.İbrahim Tutu gibi SHP'li milletvekilleri ve diğer SHP'lilerin mesajları salonda bulunanlar tarafından yuhalanarak katliamların ve hak gasplarının altında imzası bulunan SHP protesto edildi. Yaklaşık 5 saat süren gece boyunca destek mesajlarının çokluğu dikkat çekti. Her alandan gönderilen mesajların yanı sıra, Devrimci İşçi Hareketi ve Devrimci Gençlik'ten gelen destek mesajları okunduğunda kitleden büyük bir coşkuyla "İşçiyiz Hakkımız Kazanacağız", "Yaşasın Devrimci İşçi Hareketi", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları yükseldi. Kağıthane Belediye işçileri salona girdikleri sırada atılan "Kağıthane İşçileri Yalnız Değildir", "İşçiyiz Hakkımız Kazanacağız" sloganlarından sonra işçiler adına bir konuşmacı direnişlerini kısaca anlatarak sınıf dayanışması için birlik çağrısında bulundu.

Fuat Alan ve Hasan Biber'in de aralarında bulunduğu sendika başkanları da birer konuşma yaptılar. Pir Sultan Abdal Semah Ekibi ve Artvin Kültür Derneği Halkoyunu Ekibi'nce sergilenen halk oyunlarının yanı sıra Dağarcık Grubu, Grup Yenigün ve Grup Ekin de türkülerliyle geceye zenginlik kattılar. Gecede ayrıca Mehmet Özer tarafından bir dia gösterisi sunuldu.

Kağıthane işçilerinin Ankara'da düzenlediği gece, mücadele ve direniş mesajlarıyla doluydu.

yorum... yorum... yorum...

Sermayenin önüne daha güçlü bir barikat için

Daha ileri mücadele hattı

Kağıthane Belediyesi'nde 340 işçi işten atıldı. Gima'da grev sonrası 200 işçinin işine son verildi. Ülker'de 800'ü aşkın işçiye bayram izni sonrası işbaşı yaptırılmadı... Mersin Belediyesi'nde işçi kıyımı... Sıvas Çimento'da işçi kıyımı... Güney Tekstil'de taşeron işçiler işten çıkarılıyor. İbrahim Ethem İlaç Fabrikası'nda sendikalaşma mücadelesine işveren işçi kıyımıyla yanıt verdi. Karayolları ve Köy Hizmetleri'nde mevsimlik izne ayrılan işçilere iş verilmiyor...

Artık işçilerle ilgili haberlerin çoğu "İşten çıkarıldılar", "İşçi kıyımı", "İş akitleri feshedildi." vb. şeklinde başlıyor. İşten atılmayanlar ise her an atılma tehdidiyle diken üstünde yaşıyor. Patronların kıyım makinesi, geçtiğimiz 1.5 yıl içinde 450 bini aşkın işçiyi işinden etti. Bugün de bunun ardı arkası kesilmiyor.

Her toplu iş sözleşmesi döneminden sonra işten çıkarmalar olağan bir durum haline geldi. Toplu iş sözleşmelerinin getirdiği ek ödemeleri işverenler hemen işçi çıkartarak telafi yoluna gitmektedir. Bu da birçok işkolunda nispi de olsa hak alma sevincinin yerini hemen işten atılma kaygısına bırakmaktadır. İşçi kıyımının yaygın nedenlerinden biri de işyerlerindeki sendikalaşma mücadelesidir.

Özellikle son yıllarda iyice yaygınlaştırılmaya başlanan ucuz işgücü elde etme ve sendikasızlaştırmanın bir aracı olarak da kullanılan özelleştirme ve taşeronluk işçi kıyımlarının önemli bir nedeni durumuna gelmektedir. Yolsuzluk ve rüşvet batağındaki siyasi partilerin ve bürokratların arpalığı durumundaki KİT'Lerde yaygınlaştırılan özelleştirme ve taşeroncluk, yeni vurgun ve talanların kapısını açarken, işsizler ordusunun büyümesine de neden olmaktadır. Devlet ya bu kuruluşları satmadan kârlı göstermek için, ya da bunları satın alan özel kurum ve kişiler, satın aldıktan sonra işçi kıyımına yönelmektedir.

Bunlara daha birçok örnek de eklenebilir. Örneğin özellikle sendikasız işyerlerinde diğerlerine göre nispeten yüksek ücret alan eski işçilerin (ki bu tekstil işkolunda 2-3 seneye kadar bile düşebilmektedir) çıkarılarak yerine çok daha düşük ücretle çalışacak yeni işçilerin alınması; yine hak gasplarına, haksızlıklara boyun eğmeyen, bunlara karşı çıkan, işyerlerinde örgütlenme ve siyasal faaliyet yürüten öncü işçilerin diğerlerine de gözdağı vermek amacıyla işten atılması gibi.

Nedenleri ne olursa olsun, sonuçta işçi kıyımlarının ardında yatan gerçek, sermayenin daha çok sömürü ve kâr hırsıdır. Yasalarsa bütünüyle patronlardan yanadır. Sermayenin çıkarlarına göre oluşturulmuş ve işletilmektedir. İşten çıkarmalar sözde yasal olarak birtakım kıstaslara bağlıdır. Ama gerek var olan yasal boşluklar ve bunlardan patronların istediği gibi yararlanabilmesi, gerekse mevcut yasalara aykırı olarak atılmalar yargı önünde ispatlanabilse bile, hiçbir yaptırım gücünün olmaması patronlara istedikleri gibi hareket edebilme olanağı vermektedir. Son 1.5 yıl içinde 450 bini aşkın işçi işten atılırken, yargı yoluyla işine geri dönebilenler parmakla sayılabilecek kadar azdır. 1.5 yıl öncesine kadar üzerinde fırtınalar koparılan koalisyon ortağı SHP'li Çalışma Bakanı Moğoltay'ın, kırpıla kırpıla kuşa çevrilen ve işçiler lehine somut hiçbir yeni hak içermeyen "İş Güvencesi Yasa Taslağı" ise unutturuldu.

Sermeyeye işçi kıyımını bu denli kolaylaştıran ve bu denli ileri boyutlara çıkartabilmesine olanak tanıyan en önemli etkenlerden biri, sendikaların gerici ve uzlaşmacı politikalarıdır. Sendikaların işçi sınıfına yönelik saldırılar karşısında barikat örememesi, radikal bir mücadeleyi göze alamaması, ürkek davranması ya da işverenlerle girilen uzlaşmacı, işbirlikçi tavırlar, patronlara rahat davranma olanağı verirken, işçilerin de mücadele azmini kırmakta, kendine güvensizliği körüklemektedir. Bu durum ister istemez örgütsüz, sendikasız işçileri çok daha fazlasıyla etkilemektedir.

Tüm bu olumsuzluklara karşın bu gidişi ve sonucu değiştirmek de bizim elimizdedir. Bunun yolu da Devrimci İşçi Hareketi perspektifiyle davranmak ve bunu hayata geçirmek için daha çok çaba sarfetmekten geçiyor. Sınıfa saldırının olduğu her yerde radikal bir mücadele hattı örmek, dayanışma için tüm gücümüzü seferber etmek birincil görevlerimizden birini oluşturuyor. İşçi kıyımlarının yoğunlaştığı bugün, Kağıthane Belediyesi işçilerinin kıyıma karşı verdikleri mücadelede yapılması gereken de budur. Ancak bu tek başına yeterli değildir. Eğer sermayenin önüne gerçekten güçlü bir barikat örmek, işçi eylemlerini lokal eylemlerden kurtarmak, kazanımları korumak ve geliştirmek, mücadelenin kendiliğindencilikten çıkarak sürekli ve yükselen bir ivmeyle ilerlemesini istiyorsak, çok daha geniş yığınları ayağa kaldırıp, yürütmeyi hedefliyorsak, bu işçi sınıfı içerisinde de siyasi bilincin geliştirilmesini, siyasi örgütlenmenin yaygınlaştırılması ve güçlendirilmesini, işçi sınıfının kucaklanmasını gerekli kılmaktadır. Böyle bir hedefle hareket ettiğimizde ve buna uygun çaba sarfettiğimizde sarı, sendikal barikatları aşmak, sermayenin saldırılarını püskürtmek ve hak almak da çok daha kolaylaşacaktır. ✪

Turbo Filtre işçilerinin açlık grevi sürüyor

"Direneceğiz"

Adana (Mücadele)- Turbo Filtre işçileri, atıldıkları fabrikalarının önünde başlattıkları açlık grevini 20'li günlere ulaştırdılar. "Direniş çadırı" adını koydukları çadırlarında işverenin tüm haksızlıklarına ve keyfi uygulamalarına karşı direniyorlar.

Süresiz açlık grevinde olan ve açlık grevinin 13. gününde görüştüğümüz İsmail Zat adlı işçinin "İnsanlarımız 75 gün dayandı. Ben açlık grevine 80 gün dayanacağım." sözleri, bedeller ödenerek, uğruna şehitler verilerek yaratılan açlık grevi geleneğinin devamcısı olmayı ve kazanacaklarına olan inancı anlatıyor. Adem Akan adlı bir işçi de sürdürdüğü açlık grevinin 6. gününü "Ben 6 yaşımdayım." sözleriyle ifade ediyor. Direnişte bir de yaşça küçükleri olan Yusuf Biçer var. Yusuf açlık grevinin 7. gününde hastalanmasına rağmen, tedavi kabul etmeyeceğini, kendisini iyi hissettiğini belirtiyor.

Direniş her gün ziyaretçi akınına uğruyor. Liman işçileri, ÖZGÜR-DER'liler, TÖDEF'liler, STP Mersin ve Tarsus teşkilatından insanlar işçilerin direnişine destek veriyorlar.

20 Mayıs'ta işçileri ÖZGÜR-DER ve TÖDEF'liler ziyaret ettiler. İşçileri desteğe giden olarak jandarmayı işçilerin üzerine gönderiyor. İsmail Zat, "15 Mayıs akşamı işçilere gözdağı vermek için, direniş çadırına 15 metre uzaklıkta çöp bidonlarına jandarma ateş açtı. Kurşunun bir tanesi su doldurduğumuz sürahiye isabet etti. Sonra kararlılığımızı görünce geri çekildiler. Biz haklılığımıza olan inanç, kazanacağımıza olan güvenle bu eylemi sürdüreceğiz." diyerek sürdürüyor konuşmasını. Konuşmasının bitiminde desteğe gelenler arasında bulunan müzik grubu adlarını Grup Nisan Güneşi olarak açıklıyorlar. Grup Nisan Güneşi işçilerle birlikte kavga ve direniş türkülerini söylemeye başlıyor.

Eylemin onurunu, güzelliğini başından beri paylaşan Liman işçileri adına Kerim Necefoğlu söze giriyor. "Biz buradan arkadaşların mücadelesine destek verdik, geleceğe umut verdik. Arkadaşlarımız bu direnişle beraberliğin, birliğin ne demek olduğunu burada yaşayarak öğreniyorlar, görüyorlar. Bu kez bu eylemi sonuna kadar destekleyeceğiz."

Ziyaretten, hep birlikte söylenen "Hoşçakalın dostlarım" ezgisiyle ayrılıyor işçilerin yanından ÖZGÜR-DER'liler ve TÖDEF'liler. Ve bir anda fabrikanın önü "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganıyla çınlıyor. ÖZGÜR-DER'liler 23 Mayıs'ta bir kez daha işçileri ziyaret ederek, işçilerle aynı coşkuyu, aynı havayı soluyarak, direnişe yeni bir güç kattılar.

Direnmekten, mücadele etmekten başka bir yol yok. Bunu kavrayan her işçi kazanmayı da hak ediyor demektir.

herkeste, özellikle ilk kez böyle bir desteğe katılanlarda ayrı bir heyecan gözleniyor.

Önce ÖZGÜR-DER'liler direnişi desteklediklerini belirten mesajlarını okudular. Direnişçi İsmail Zat "Bu sınıf mücadelesidir, onun için mücadeleyi sürdüreceğiz. İşveren 'siz haklısınız' diyor. 'Peki niye işten attınız?' diye sorduğumuzda ise susuyor..." diye anlatıyor.

İşçiler, örgütsüz ve ilk eylemleri olması yüzünden başlangıçta karamsarlığa kapılmışlar. Ancak eylemin ilk günlerinde jandarmaya attırılan geri adım, direnişe katılan işçilerin sayısını artırmış. Buna rağmen işveren sürekli

Şimdi Turbo Filtre işçilerini daha örgütlü ve radikal bir çizgide geliştirecekleri yeni eylemlilikler bekliyor. Direnişin sonuna kadar sürmesi ve kazanımlarla bitirilmesi doğru bir çizginin hayata geçirilmesiyle mümkün. DKÖ'ler, işçi ve memur sendikarı bu direnişe destek vererek, bir güç oluşturmalıdır. Yaratılacak kamuoyu Turbo Filtre işçilerinin hak alımını daha da hızlandıracaktır. ✪

RÖPORTAJ

Süresiz açlık grevini sürdüren İsmail Zat ve Yusuf Biçer gazetemize direnişlerini ve düşüncelerini şöyle açıkladılar:

İsmail ZAT: "Direnişimiz işverenin keyfi uygulamalarına karşı olmakla beraber, taşeronlaşmaya, işsizleştirmeye ve onursuzlaştırma çabalarına karşı başladı. Biz bu fabrikada çalışan işçiler olarak bu tür sorunların hepsini yaşadık. İşten atıldık. İşverene 20 maddelik bir görüşme talebinde bulunduk. Her görüşmemizde işveren haklılığımız ispatlanınca bizi işe alacağını söylüyor. Ancak işverene güvenmiyoruz. Sözleşmeyi imzalasa dahi, işbaşı yapıp kendi yerlerimize dönünceye kadar çadırlarımızı kaldırmayacağız. Biz her zaman yapacağımız her şeyi önceden söyledik ve yaptığımız her şeyi savunduk. Amacımız bu direnişi işçi sınıfının onuruna yaraşır bir şekilde bitirip, haklılık taleplerimiz doğrultusunda tekrar işe başlamak. Gasp edilen her zaman işçi sınıfının hakkı olmuştur. Sonuçta kazanan işçiler olacaktır. Çünkü biz İşçiyiz Haklıyız ve Kazanacağız."

Yusuf BİÇER: *"Bir araya toplanmak ve* kitleselliği sağlamak için birtakım girişimlerimiz oldu. İlk aşamada sonuç alamadık. Ancak daha sonra açlık grevi direnişine başladık. Bunu da sonuç alıncaya kadar devam ettireceğiz. Ben haklılığımıza inandığımız için bu direnişi seçtim. Bu direnişi sonuna kadar sürdüreceğim. Direnişimize "Haklıyız Kazanacağız" şiarıyla devam edeceğiz. Son olarak hak arama mücadelesinde 'Halkız Haklıyız Kazanacağız' diyoruz." ✪

Osmaniye belediye işçileri:

"Hakkımızı alana kadar direneceğiz"

Adana (Mücadele)- Osmaniye Belediyesi'nde çalışan Belediye-İş Sendikası 1 No'lu Şube üyesi 1200 işçi, sosyal haklarını, ikramiyelerini ve geriye dönük 4 aylık maaşlarını alabilmek için 5 Mayıs'ta sakal bırakma eylemine başladılar. Belediye Başkanı İbrahim Karayiğit'in "Size ancak 500-600 bin lira harçlık verebilirim." sözlerine işçiler, "Karayiğit bize sadaka vermek istiyor. Biz emeğimizin karşılığını istiyoruz. Hakkımızı alana kadar direneceğiz." diyerek tepki gösterdiler.

İşçiler, 21 Mayıs'ta sendikayı zorlayarak cami önünde dilenme eylemi yapmak için belediyenin önünde toplandılar. Yaklaşık bin işçi toplu halde Osmaniye Merkez Cami'ne doğru yürüyüşe geçti. İşçilerin yürüyüşüne tahammül edemeyen polis, sendika Başkanı Nusret Birdir'in de aralarında bulunduğu 80 işçiyi gözaltına aldı. İşçiler "Karayiğit İstifa", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla Emniyet Müdürlüğü'ne doğru yürüyüşe geçtiler. İşçiler polisin "dağılın" uyarısına "Arkadaşlarımız serbest bırakılıncaya kadar dağılmayacağız" yanıtını verdiler. İşçilerin kararlılığı karşısında geri adım atmak zorunda kalan polis, gözaltına alınanları serbest bıraktı.

Yapılan eylemlerden sonuç alamayan işçiler bu kez 24 Mayıs günü belediye önünde vezne eylemine başladılar. Sabah saatlerinde belediyenin önünde toplanmaya başlayan işçiler, işyeri amiri tarafından eyleme katılmama yönünde tehdit edildiler. Sendika Başkanı Nusret Birdir, her zamanki uzlaşmacı tavrını gösterek "Biz hiç kimsenin politik faaliyetine bağlı değiliz. Belediye başkanı talebimiz olan 2 maaş ve bayram ikramiyesini verdiği takdirde eylemimizi bitireceğiz. Biz başkanı zor durumda bırakmayacağız." dedi.

Belediye Başkanı İbrahim Karayiğit ise, hükümette bir başıbozukluk olduğunu, derdini anlatacak yetkili bulamadığını belirterek işçilerin gözünün içine baka baka yalan söyledi.

Belediye patronlarına, sendika ağalarına karşı direnen belediye işçileri, eylemlerini daha nitelikli hale büründürerek kazanacaklardır.

Osmaniye Belediye işçilerinin bugün geliştirdiği eylemlilikler işçi sınıfının '89 bahar eylemlilikleriyle aştıkları eylemliliklerdir. Kendiliğindenci, pasif eylem çizgisini hayata geçirmek işçilere fazla bir şey kazandırmayacağı gibi, olumlu politik bir sonuç da vermez. Önemli olan daha radikal bir direniş çizgisini hayata geçirmek ve işçi sınıfının mücadelesini ileriye taşımaktır. Osmaniye Belediye işçileri de geliştirecekleri yeni, nitelikli ve radikal eylemlerle, çizgilerini daha ileriye taşıyarak haklarını daha hızlı bir şekilde alacaklardır.

Maliye emekçileri hakları için Bakanlık kapısını zorluyorlar

Ankara (Mücadele)- *"Gelinen süreçte üyelerimiz adına toplu sözleşme yapmak yasal hakkımızdır. Ayrıca örgütülük olarak da buna hazırız. Bundan sonra doğacak olaylardan bizimle masaya oturmayan, toplu sözleşme an[illegible] rumlu olacaktır." diyen maliye emekçileri, örgütlü bulundukları TÜM MALİYE-SEN öncülüğünde maliye bakanlığına kadar yürüdüler.*

21 Mayıs günü Deniz Kuvvetleri Komutanlığı önünde toplanan yaklaşık 1500 maliye emekçisi buradan "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır- TÜM MALİYE-SEN Genel Merkezi", "Sendika Hakkımız Grev Silahımız", "Örgütlü İnsan Çağdaş İnsandır", "Yaşasın Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika! Mücadelemiz" pankartlarıyla düzenli kortej halinde yürüyüşe geçtiler. Sloganlar atarak Maliye Bakanlığı önüne geldiler ve "Maliye Emekçileri Burada Maliye Bakanı Nerede" diyerek, bakanla görüşme talebinde bulundular. Polisin "Aranızdan üç kişiyi seçin, diğerleri dağılsın, burayı miting alanına çevirtmeyiz." tehditleri karşısında maliye emekçileri "Baskılar Bizleri Yıldıramaz", "Kimse Bizi Buradan Kovamaz" sloganlarıyla dağılmayı reddettiler.

Polis bakanın burada bulunmadığını söyleyerek tehditlerine devam etti. Ba[illegible] getiren maliye çalışanları, aralarında genel merkez ve sendika şubelerinin yöneticilerinin de bulunduğu bir heyeti görüşme için kabul ettirdiler. Maliye emekçileri "Memurlar Saflara", "Söz Yetki Çalışana", "Memuruz Haklıyız Kazanacağız" vb sloganlarıyla bakanlıkta çalışan memurlara mesajlar iletirken, görüşme sonrası açıklamada bulunan sendika yöneticileri "Acil sorunlarımızı ve bunların çözülmesini istediğimizi ilettik. ILO Sözleşmeleri'nde yer alan sendika ve grev hakkının yasallaşmasını istediğimizi de söyledik. Onlar kabul etse de, etmese de haklarımızı sonuna kadar kullanacağımızı belirtik." dedi. Maliye emekçileri daha sonra topluca Kağıthane işçilerini ziyarete giderek işçi ve memur dayanışmasının güzel bir örneğini sergilediler.

TEK'te ihmalin faturası işçilere ödetiliyor

Trabzon (Mücadele)-Rize'nin Çayeli ilçesi Madenli Beldesi'nde 29 Mart günü bir arızayı onarmaya giden Hamza Başel, çalışma yaptığı sırada elektriğe çarpıldı. Çarpılma sonucu direkten düşen Hamza Başel'in vücudunun büyük bir kısmı yandı. Sol kolu kesilirken, böbrekleri çalışamaz hale geldi. Doktorlar Başel'in 4 ay daha hastanede kalacağını belirttiler.

Rize'de son üç yılda elektrikle ilgili kazalarda 4 kişi sakat kaldı, 7 kişi de yaşamını yitirdi. Kazaların nedenini "eleman yetersizliği" olarak açıklayan TES-İŞ Trabzon Şube Başkanı Bayram Ali Yanoğlu, "Rize'de kadroların eksikliği nedeniyle en az 6 kişinin müdahale etmesi gereken elektrik kazalarına bir kişi müdahale ediyor" dedi.

TEK Rize Bölge Müdürlüğü'nde 106 kişilik kadro açığı bulunuyor. Bu yüzden yeterli kadroyla hizmet verilemiyor. Örneğin son saatlanma olayının meydana geldiği Madenli beldesinde sadece iki kişi çalışıyor.

İş ve iş güvenliği konusunda yönelttiğimiz bir soruyu TES-İŞ Şube Başkanı Bayram Ali Yanoğlu "İşçi sağlığı Türkiye'de bir sorun. Bunun nedeni de işçi sağlığı ve işgüvenliğinin devlet tekelinde olmasıdır. Her işletmede bir doktor bulundurulması bir zorunlulukken, işletmeler doktor bulundurmuyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, kanunlarca belirlenen işlemi uyguladığında, işletmelere yıllık 500 bin lira ceza kesiyor. İşveren de doktor maaşı vereceğine 500 bin lira ceza vermeyi yeğliyor." şeklinde yanıtladı.

TEK'te ihmalin faturası işçiler ödüyor. İşçiler şimdi her türlü haklarını alabilmek için birbirlerine daha fazla kenetlenmeleri gerektiğine inanıyorlar. Sendika Başkanı Bayram Ali Yanoğlu'nun sözleri bunu açıklıyor; "Eğer bugünden sonra Rize'de iş kazasında bir üyemiz ölürse Rize'de sistem durur. Rize'ye elektrik vermeyiz. Doğan olumsuzlukların sorumlusu biz değil, işçi sağlığını ve güvenliğini dikkate almayan yönetim olur."

Sümerbank işçileri ipereni ve sendikayı uyarıyor

Adana (Mücadele)- Kamu sektöründe çalışan yaklaşık 600 bin işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmeleri tek tek satılıyor. Toplu iş sözleşmelerinin satıldığı yetmiyormuş gibi, toplu iş sözleşmelerinden doğan farklar da işçilere ödenmiyor.

Sümerbank Pamuklu Dokuma Sanayi'nde çalışan, Teksif Sendikası'na üye 1200 işçi, '92 Ekim ayında başlayan '93 Nisan'ında imzalanan toplu iş sözleşmesi farklarını ve Nisan ayı maaşlarını alamadıkları için 18 Mayıs'ta fabrikayı işgal ederek, oturma eylemine başladılar.

07.00-15.00 vardiyasında çalışan işçiler, vardiya değişimi sırasında fabrikayı terk etmeyerek işyeri temsilciliği önünde toplandılar. İşçilerin işyeri temsilcisini zorlamasıyla fabrikaya gelen Teksif Sendikası Yavuzlar Şube Sekreteri Mustafa Işıl işçinin hakkını savuna[illegible] "Arkadaşlar size de benim de yapabileceğim bir şey yok." diyerek eylemi kırmaya çalıştı. Sendika sekreterinin eylem kırıcı tavrına öfkelenen işçiler, "Oyleyse istifanızı verin, ya da bizimle birlikte E-5 karayoluna çıkarak yürüyüşe geçin." dediler. İşçilerin kararlılığı karşısında Mustafa Işıl işverenle görüşmek zorunda kaldı. ANAP il yöneticilerinin kendilerini ziyaret etmelerine tepki gösteren işçiler ANAP'ın "Biz zenginin partisiyiz" dediğini belirttiler.

Üretimden gelen güçlerini kullanmak yerine ANAP ve diğer düzen partilerinden medet ummanın, çürümüşlüğün ve çaresizliğin göstergesi olduğunu belirten işçiler, 3 saat sürdürdükleri oturma eylemini işverenin "20 Mayıs'ta paranızı alacaksınız" demesi üzerine bitirdiler.

20 Mayıs'ta da paralarını alamayan işçiler tekrar oturma eylemine başladılar. Sendikalarını pasiflikle ve işveren yanlısı olmakla suçlayan işçiler "Teksif Sendikası maaşlarımızın, farklarımızın ve ikramiyelerimizin ödenmemesi durumunda ellerinden bir şey gelemeyeceğini söyledi. Bu da gösteriyor ki, sendika ağalarının bize sahip çıkma diye bir sorunları yok. Onlar işverenle birlikte kasalarını nasıl dolduracaklarının telaşındalar. Alacaklarımız verilinceye kadar eylemimizi sürdüreceğiz." dediler.

İşçilerin kararlılığı karşısında geri adım atan işveren, işyeri temsilcisi Ali Tura ile görüşerek işçilerin alacaklarının bir kısmını ödedi. Paralarını alan işçiler de eylemi bitirdiler. İşçiler, geri kalan alacaklarının Nisan ayının sonuna kadar ödenmediği takdirde tekrar eyleme geçeceklerini belirttiler.

1200 dokuma işçisi, haklarının gasp edilmesine sessiz kalmadı.

Temmuz '93; Bir adım daha

"Bürokrasinin zırhı parçalanıyor. Bilinen memur kimliği değişiyor. Devletten lütfur bekleme, boyun eğme, venlenle yetinme dönemi kapanıyor. Örgütlü hak alma mücadelesi biz memurları yeni bir sürece soktu."

Temmuz '90'da devrimci kamu çalışanları kendilerini, yaşadıkları süreci böyle tanımlıyorlardı. Doğru politikaların, devrimci sendikal anlayışın ve öngörünün ifadesiydi bu tanımlama. Süreç bu yönde gelişti.

Bugün memurların mücadelesini taleplerıyle, eylem biçimleriyle yeniden biçimlendirmek gerekiyor. Ankara'ya yürüyüşün, işverenle masaya oturmanın ve "toplu sözleşme" ve grev konusunda bulanıklıkların gündemde olduğu bir süreçte bu özellikle gerekli ve önemlidir.

'90'dan '93'e; Zahmetli ve Onurlu Bir Yol

Bugün kamu emekçileri toplumun örgütlü kesimlerinden biri durumundadırlar. Kendilerine ilişkin her sorunda, halkı ilgilendiren her konuda söyleyecek sözleri var. Bu noktaya '90 Temmuz'undan başlayan sürecin sonunda gelindi.

BEM-DER'li memurların, THD'li hemşirelerin örgütlü gücüyle, özverili mücadeleleriyle açıldı bu yol.

Mücadele ekonomik çıkışlıydı. Giderek ücret zammı isteğini aşıp demokratik bir muhteva kazandı. Sloganları politikleşti. Temmuz eylemliliği grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını kamuoyunun gündemine yerleştirdi ve o süreçten bugüne kadar memurlar bu taleple iktidarları kapılarına dayandılar. Temmuz eylemlilikleri memurların mücadelesinde bir gelenek oldu. Tek başına ele alındığında, bir süre sonra kendi içinde bir kısırlaşmaya yol açabilecek olan Temmuz döngüsü de, devrimci önderlikle aşıldı.

Devrimci mücadelede kamu çalışanları örgütlü güçleriyle, doğru perspektifleriyle, özveri ve kararlılıklarıyla hep en önde oldular. Örgüt ve politika yabancılaşması, devletin demagojisine ve reformistlerin buna zemin yaratan tavırlarına, karalamalarına, korku yaymalarına karşın, kırıldı,

"Memur yürürse ihtilal olur" denirdi bu ülkede. Kastedilen ihtilal olmadı. Ama onlarca yıllık "memur" imajı yıkıldı. Ve memurların bilincinde mücadele ederek hak alma ve kazanma şekillendi.

Şimdi zaman zaman ülke gündemini zorlayan, toplumsal muhalefetin güç odaklarından biri haline gelen memurlar böyle bir süreci aşarak geldiler bugüne.

Devrimci Önderlik, Reformizm ve Politikleşme

Bu süreç kuşkusuz zorlu engeller aşıla aşıla geçilen bir süreçti. Bir yandan devletin terörü, 12 Eylül'ün depolitizasyonu, diğer yandan onlarca yıllık klasik memur imajı vardı. 12 Eylül'ün yarattığı ideolojik etkileri üzerinden atamamış yorgun bir solun, memurlar için böyle bir yolu açabilmesi mümkün değildi elbette. Kendi derdinde olanların memurlardaki birikimi ve kabarışı açığa çıkarmaları ve sokağa dökmeleri mümkün değildi.

'90'dan '93'e gelişen mücadele aynı zamanda kendiliğindencilikle iradiliğin, mücadeleyle kazanmayı şiar edinmiş devrimci politikayla uzlaşmacılığın karşı karşıya geldiği iki eğilimin de mücadelesiydi.

Memurlar açısından, 12 Eylül'ün baskısının ve 24 Ocak'tan beri ağırlaşan ekonomik koşulların yarattığı zemin, doğru devrimci politikanın oturduğu zemin oldu. Devrimci önderlik bu momenti iyi değerlendirdi.

Reformizmin "memur hazır değil" dediği noktada, devrimci bakış açısına sahip memurların öncülüğünde binlerce memur yürüdü, alanları doldurdu, isyan başlattı ve iş bıraktı.

Sendikalaşma sürecinde bu adımın bedellerini ödemeyi göze alamayanlar, "Sendika kurulamaz, zamanı değil" vb. gerekçelerle inisiyatifsizliğin, cesaretsizliğin ve süreci kendiliğindenciliğe bırakmanın teorisini yaparlarken, devrimci mücadelede kamu çalışanları bu adımı da cesaretle attılar. Ve '90 Temmuz eylemliliklerinin üzerine sendikalaşmayı oturttular.

Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri demokratik talepleri öne çıkararak, halkın diğer kesimlerine yönelen baskı ve katliamlara karşı duyarlılığı sağlayarak memur mücadelesinin ufkunu genişlettiler. Bugün de kamu emekçisinin gündemini ve politikasını belirleyen, sınıf ve kitle sendikacılığı adına sendikaların yönetimine oturan uzlaşmacılık değildir. Onların ürettiği her politika, önderlik ettikleri her eylem bir yerlerinden tıkanıyor, aksıyor. Geçen yılki Ankara yürüyüşünden, bu yıl ağızlarından düşürmedikleri "toplu sözleşme"lerine kadar her birinde bunu görmek mümkün.

Memurlar, bugüne kadar elde ettikleri kazanımlarına bir yenisini daha eklemek istiyorlar...

Hedeflerimizi Doğru Formüle Etmeliyiz

Sürecin her aşamasında kitlenin geri yanlarını örgütleyerek "güç" olmaya çalışan reformizm, bugün "toplu sözleşme" olayını da aynı mantıkla sunmaktadır.

Geçen yıl Ankara yürüyüşünü, hedeflediğinin bile gerisinde, Çalışma Bakanlığı'nın birkaç vaadi ve "hoş" sözleriyle noktalayan; ve ancak kitlelerinden bunu gizleyerek Ankara yürüyüşünden çok şeyler elde edilmiş havasıyla memurları bekletiye sokan reformizm, "toplu sözleşme" manevrasıyla bu beklentilerin boşa çıkmasının yarattığı olumsuzluğu perdelemek istemektedir.

İşte büyük gürültülerle Gaziantep Belediyesi'nde imzaladıkları "toplu sözleşme"! Belediye başkanı bugün hiçbir maddeye uymamaktadır. TÜM BEL-SEN'in buna karşı yaptığı tek şey ise belediyeye "noter kanalıyla" yazı göndermektir. Grev silahını eline alamayan TÜM BEL-SEN yönetimi, noter silahını(!) kullanmaktan başka bir şey yapamamaktadır. Kağıt üzerinde kaldıktan ve belediye başkanlarının keyfine bırakıldıktan sonra, bunun adına toplu sözleşme demek memurları avutmak hatta aldatmaktır.

Gaziantep'te durum buyken hala, daha başka yerlerde de "toplu sözleşme" yapılıyor havasını yaymak memurların mücadelesinin hedeflerini bulanıklaştırmaktan başka bir işe yaramaz.

Görülmesi gereken şudur: Taleplerin bütününü içeren bir toplu sözleşme grev hakkı olmaksızın mümkün ve gerçekçi değildir. "Toplu Sözleşme" denmesi bunu değiştirmez. İkincisi, böyle bir toplu sözleşme hükümeti ya da İçişleri Bakanını şu ya da bu biçimde o masaya oturtabilmelidir.

Bu koşullarda belediyeler ve çeşitli işyerleri özelinde işvereni masaya oturtamayacak mıyız? Elbette oturtacağız. Bugünkü durumda, bu masanın gündemine esas olarak demokratik hakların, kurumlaşmaları dayatmalıyız. 657'nin ve 12 Eylül'ün kışlaya çevirdiği işyerlerine bu haklarla bir soluk aldırmak, memur mücadelesinin önünü açıcı bir işlev görecektir.

Giyim-kuşamı belirleyen yönetmeliklerden, memur disiplin kurullarına, kültürel etkinliklerden diğer düzenlemelere kadar, memurların her noktada söz hakkına sahip olması, özcesi yönetime katılması bu taleplerin asıl özünü teşkil edecektir. "Demokrat", "ilerici" kesilen belediyelere demokratik haklar dayatılmalı ve belediyelerde demokratikleşmenin önündeki engelleri kaldırıcı adımlar atılmalıdır. Sendikaların iradesi belediyelerde her işte, her uygulamada ağırlığını açıkça hissetirmelidir. Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı, grevleri yaygınlaştırmak ve süreklileştirmekten geçiyor.

'93 Temmuz'u Yeni Bir Soluk Olmalıdır

Gündemde Ankara yürüyüşü var. Kuşkusuz devlet her türlü barikatı yükseltecektir bu yürüyüşün önüne. Yürüyüş barikatlara takılmamalı, programını sonuna kadar götürmelidir. Talepleri kamuoyunun gündemine güçlü bir biçimde taşımanın yolu buradan geçmektedir.

Gündemde kamu çalışanları sendikalarının kendilerini, memurların meşru-yasal temsilcileri olarak kabul ettirmeleri vardır. Meşruluğumuzun, temsil hakkımızın sınırlarını devlet değil, örgütlülüğümüz ve mücadelemiz belirler. Ancak bilinmelidir ki, uzlaşmalardan ve iyi niyetlerden çözüm bekleyen bir anlayış bu temsil hakkını gölgeleyecektir.

Bugün kamu emekçilerinin önündeki en önemli adımlardan biri de, eylemlilikleri ve grevleri diğer işkollarına da yayabilmektir. Ve bir başka boyutuyla da, sürgünlere, infazlara, demokratik platformu nedeneyen baskı ve teröre dur diyebilmektir. Ülkemizde yaşanan koşullar kimsenin gözünü salt kendi sorunlarına dikmesine izin vermiyor.

Evet, '90'dan '93'e katedilen yol küçük değildir. Ancak memur kitlesinin bütünü, devletin gerici, kendi güdümündeki sahte sendikalarla geliştirmeye çalıştığı manevralar ve doğrudan baskısı göz önüne alındığında, alınacak daha epey yol vardır. Temmuz '93 eylemleri işte bu yolda bir adım olmalı, kamu emekçilerine yeni mevziler kazandırmalıdır. Memurlar buna hazırlanıyorlar. Memurlar yeni mevziler kazanmaya, hakları kamuoyu gündemine tekrar taşıyıp tartıştırmaya ve bunları yerleştirmeye hazırdırlar.

Memurlar Ankara'ya yürümeyi önlerine hedef koydular

Bu yıl memurların "Temmuz sıcağı" erken geliyor. Memurlar Temmuz zamlarının bir oldu bittiye getirilmesine izin vermeme niyetindeler.

15 Mayıs'ta Ankara'da Maden-Sen Genel Merkezinde yapılan Kamu Çalışanları Platformu toplantısında alınan kararlar, eksikliklerine karşın, böyle bir kapsamı ifade ediyor.

İlk karar Ankara yürüyüşü. Kamu emekçileri, önümüzdeki ayda İzmir'den, Diyarbakır'dan, Mersin'den, Samsun'dan, İstanbul'dan yola çıkarak, kamu emekçilerinin taleplerini taşıyacaklar Ankara'ya.

Ankara memurların toplanma yeri olacak. Dört bir yandan gelen memur kitlesi, iktidar yetkilileriyle, başbakanla görüşecek; iktidara kamu emekçilerinin temsilcileri olarak grevli-toplu sözleşmeyi sendika hakkının yasalaştırılması ve toplu sözleşmeye oturulması çağrısında bulunacaklar.

Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri, eylemliliğin bu noktadan sonra da, iş bırakmalarla, grevlerle sürdürülmesi gerektiğini belirtiyorlar.

KÇP'nin 15 Mayıs'taki toplantısında bu konu, "sendikaların gündemine alması" gibi eksik ve belirsiz bir kararla sonuçlandırıldı. Geçen yılki yürüyüş sonrası gibi bir "beklenti" sürecinin değil, kamu emekçilerinin yürüyüşte dile getirdikleri talepleri eylemlerinde mücadeleleriyle iktidara dayatmaya devam ettikleri bir sürecin yaşanması gerekiyor.

Toplantıda ayrıca Kağıthane belediye işçilerinin açlık grevinin ziyaret edilmesi, infazlara ilgili olarak ilan verilmesi kararları alındı.

Temmuz sıcağı tüm kamu emekçilerinin katılımıyla, tüm emekçilerin desteğiyle iktidarı geriletecek, kamu emekçilerine yeni mevziler kazandıracaktır. Yeter ki, mücadelede tereddüt olmasın ve sonuna kadar kararlı olunsun!

İLKSAN yolsuzluğuna tepkiler büyüyor

İlkokul öğretmenleri arasındaki yardım ve dayanışmayı geliştirmek amacıyla 1943 yılında kurulan ve zamanla Milli Eğitim Bakanlığı'na çöreklenen bir avuç gerici kadronun ve "batık sermayenin" hizmetine sunulan İLKSAN, (İlkokul Öğretmenleri Sağlık Yardımlaşma Sandığı) geçtiğimiz günlerde yolsuzluk haberleriyle tekrar gündeme girdi.

İlkokul öğretmenlerinin maaşlarından kesilen % 2'lik paylarla ayda yaklaşık 15 milyar gelire ve on yıllardır birikmiş mal varlığına sahip olan İLKSAN, çıkar çevrelerinin arpalığı olmaktan ileri gidemedi.

Her geçen gün yağmalanan İLKSAN, sonunda emekli öğretmenlerin birikmiş paralarını ödeyemez duruma getirildi. En son Tercüman gazetesinin sahibi Kemal Ilıcak'ın kalp kriziyle ölmesi üzerine iyice gündeme giren İLKSAN'ın üzerindeki yolsuzluk perdesi de böylece aralanmış oldu. Hatta Kemal Ilıcak'ın kalbine inen yolsuzluk haberleri karşısında Demirel her zamanki üslubuyla "Her şeyden haberimiz var." diyordu. Yolsuzluk yapılıyorsa her şey kendi bilgileri ve denetimleri dahilinde yapılıyordu.

İşte bu noktada sorumluluktan kaçmak, yolsuzluk kamburunu sırtından atmak isteyen İLKSAN'lı soyguncular İLKSAN'ın kayyuma devredilmesini gündeme getirdi.

Eğitim emekçilerinin İLKSAN yolsuzluğuna tepkileri ise birçok ilde protestolar, suç duyuruları ve imza kampanyalarıyla sürüyor.

İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü Önünde Protesto

EĞİT-SEN üyesi yaklaşık 150 eğitim emekçisi 22 Mayıs günü İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü önünde toplanarak bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında "EĞİT-SEN, skandal boyutlarına varan bu talanın hesabının sorulmasında kararlıdır. Bizler, İLKSAN, bizim İLKSAN'ımız oluncaya dek mücadele edeceğiz... Bizim için çözüm iktidarlardan beklemek değil, grevli toplu sözleşmeli sendikal haklarımızı kullanmaktır." görüşlerine yer verildi.

Sık sık "İLKSAN Bizimdir Bizim Olacak", "Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkımız Engelenemez", "Öğretmenler Burada Hırsızlar Nerede" sloganlarıyla kesilen basın açıklaması bitirildikten sonra, eğitim emekçileri taşıdıkları dövizleri Milli Eğitim Müdürlüğü'nün pencerelerine ve kapısına bırakarak eylemlerine son verdiler.

"NE İLKSAN NE TÖYAK"- Öğretmenler emeklerinin talan edilmesine ülkenin dört bir yanından tepki gösteriyorlar.

Ne İLKSAN, Ne TÖYAK

Ankaralı Eğitim Emekçileri, İLKSAN'da yaşanan yolsuzlukların sorumlularının cezalandırılması, İLKSAN'ın gerçek sahiplerine devredilmesi ve yeni bir arpalık gördükleri TÖYAK (Türkiye Öğretmenler Yardımlaşma Kurumu) yasa tasarısının geri çekilmesi isteğiyle Milli Eğitim Bakanlığı'na yürüdüler.

20 Mayıs günü Kızılay Güvenpark'ta toplanan 1000'in üzerinde EĞİT-SEN'li öğretmen, sendika pankartıyla yürüyerek Milli Eğitim Bakanlığı'nın önüne geldiler. Yürüyüş boyunca "Ne İLKSAN Ne TÖYAK Yaşasın EĞİT-SEN", "Yolsuzluk Talan İşte İLKSAN", "Kahrolsun Gerici Faşist Eğitim Sistemi" ve benzeri sloganlar atan öğretmenler bakanlığın önünde basın açıklaması yaptılar. Ankara'da direnişlerini sürdüren Kağıthane işçilerinin desteğiyle daha da kitleselleşen gösteride, eğitim emekçileri İLKSAN yolsuzluğunun peşini bırakmayacaklarını ve TÖYAK gibi yeni arpalıklara izin vermeyeceklerini belirttiler.

Daha sonra TÖYAK yasa tasarısının eğitim emekçilerinin sorunlarına çözüm olamayacağını içeren yaklaşık 20 bin dilekçe EĞİT-SEN'li yöneticilerce bakanlık yetkililerine verildi.

Öte yandan Adana'da da binlerce eğitim emekçisi 18 Mayıs günü ücretlerinden İLKSAN aidatlarının kesilmesini istemediklerini içeren dilekçelerini okul müdürlüklerine, ilgili makamlara iletilmek üzere verdiler.

Ellerimiz Yakalarında

Trabzonlu eğitim emekçileri, 22 Mayıs günü yaptıkları basın açıklamasıyla sorunu yakından takip ettiklerini, bu olayın yakasını bırakmayacaklarını belirttiler.

EĞİT-SEN ve EĞİTİM-İŞ sendikaları adına EĞİT-SEN Şube Başkanı Nazım Özdemir'in yaptığı basın açıklaması Meydanpark'ta yaklaşık 100 öğretmenin katılımıyla yapıldı.

Bir Tepki de Sıvas'tan

İLKSAN'da yaşanan yolsuzluklara başta EĞİT-SEN'li öğretmenler ve demokrat çevrelerden tepkiler gelmeye devam ediyor.

22 Mayıs günü EĞİT-SEN üyesi öğretmenler, TÜM SAĞLIK-SEN üyelerinin de katılımıyla Adliye binası önünde basın açıklaması yaptılar. ✪

BEM-SEN pikniği

Memurlar Ankara'ya hazırlanıyor

BEM-SEN'li memurlar geleneksel pikniklerini yaptılar. Temmuz öncesi yapılan piknik, bu yıl 22 Mayıs Cumartesi günü yaklaşık 200 memurun katılımıyla gerçekleşti.

Başta SAĞLIK-SEN olmak üzere, diğer sendikalardan da memur ve işçilerin yer aldığı piknik, oldukça coşkulu ve renkli geçti. Özgürlük Türküsü'nün marşları ve türküleri pikniğin ritmini artırmış, insanların moral ve coşkusunu gittikçe tırmandırmıştı.

Ankara'ya hazırlık, çeşitli etkinliklerin yanında piknikle de devam etti.

Memurlar için önlerindeki süreç, yeni bir sınava gebeydi. Pikniğin asıl amacı da memurları bu sürece hazırlamak ve düşüncelerini almaktı. Tartışmalar bilinen gerçeği bir kez daha ortaya çıkardı; memur hareketi gittikçe yükselen bir nitelik çizgisi izlemekte, buna oranla kitleleri hareketliliğe geçirmek, bir o kadar fazla çaba gerektirmekteydi. Kamu emekçilerinin önlerine koydukları Ankara yürüyüşünün kitlesel bir katılımla gerçekleşmesi için zaman geçirmeden çalışılmalı, her türlü eylemlilik hayata geçirilmeliydi.

Piknik önümüzdeki günlerin memurların sloganlarıyla çınladığı günler olacağının haberciliğini yaptı. ✪

Okul müdüründen öğretmenlere dayak

Adana (Mücadele)- *Antakya'da, Altınözü İlkokulu'nda öğretmenlik yapan Şükrü Dede 24 Şubat günü tayinini istediği Okul Müdürü Hüseyin İncedil tarafından saldırıya uğrayarak dövüldü.*

Şükrü Dede, kendisine dayak atan müdür hakkında savcılığa ve Milli Eğitim Müdürlüğü'ne suç duyurusunda bulunmasına rağmen bugüne kadar bir sonuç alamadı. Aksine olayı incelemek üzere tayin edilen muhakkik, müdürle kol kola gezmiş, olayı örtbas etmiştir.

Okul Müdürü İncedil, 17 Mayıs'ta çeşitli yolsuzluklarla ülke gündemine giren İLKSAN'a ait aidatlarını ödememek için okul idaresine dilekçe veren öğretmenlerin dilekçelerini kabul etmeyerek dilekçelerin alındığına dair belge isteyen öğretmenlere saldırdı. Fadime Berk adlı öğretmen bu saldırı sonucu başından yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Fadime Berk halen beyin travması şüphesiyle Antakya Devlet Hastanesi'nde tedavi görüyor. Tüm çabalara rağmen okul müdürü hakkında bir soruşturma açılamadı.

EĞİT-SEN Antakya Şube Başkanı Meryem Kılıç, 20 Mayıs'ta bir basın açıklaması yaparak, bu tür olaylara neden olanları şiddetle protesto ettiklerini ve olayların yanlı bir şekilde soruşturulmasını sağlayanların ise cezalandırılmalarını istedi. Ayrıca basın açıklamasının yapıldığı günün gecesi EĞİT-SEN Şube Binası saldırıya uğrayarak tabelası kırıldı. ✪

Memurlardan kısa... kısa...

DEMIRYOL-SEN açıldı

Sıvas (Mücadele)- DEMİRYOL-SEN Sıvas Şubesi 19 Mayıs günü açıldı. DEMİRYOL-SEN'liler, şubelerinin açılışını bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdular. Açıklamalarında hükümetin sendikaların yasallaşacağına ilişkin vaatlerine değinerek, sendikalı memurlara uygulanan baskıları dile getirerek kendilerinin sendikal mücadeledeki yerlerini alacaklarını, Sıvas'taki diğer kamu çalışanları sendikalarıyla sürekli dayanışma ve birlik içerisinde olacaklarını ifade ettiler.

■ ■ ■

Şebeke suyu klorlanmıyor

Eskişehir (Mücadele)- Eskişehir'de şebeke suyuna 1 aydır klorlama yapılmaması yüzünden halkın sağlığı tehdit altında. 500 bin kişinin sağlığını tehdit eden bu anlayış karşısında ise yetkililer umursamaz bir tavır takınıyorlar. Bu durumun halkın sağlığını hiçe saymak olduğunu belirten EĞİT-SEN, TÜM MALİYE-SEN, TÜM HABER-SEN, DEMİRYOL-SEN, TÜM BEL-SEN, SOSYAL HİZMET-SEN ve OR KAM SEN Eskişehir şubeleri, ortak bir açıklama yaptılar. Açıklamada "Eskişehir Belediyesi'nin bu kaçıncı skandalı" diye sorarak "Çocuklarımız bizi lanetlemeden artık 'üç maymunları' oynamaktan vazgeçmeliyiz." dediler.

■ ■ ■

Memurların ilaç hakkı gasp edildi

Adana (Mücadele)- İlaçlara ambargo konularak, memurların ilaç hakkı gasp edilmeye çalışılıyor. Yeni çıkan yasayla memurlar şimdiye kadar % 20'sini ödeyerek aldıkları ilaçların, fiyatının tümünü ödeyerek almak zorunda bırakılıyor. Memurlar ise bu zorunluluğu tepki ile karşıladılar.

Adana'da TÜM BEL-SEN üyesi yaklaşık 25 memur, 21 Mayıs günü Sağlık Müdürlüğü binası önünde bir basın açıklaması yaptılar. Her ay ceplerinden milyarlarca liranın kesildiği yetmiyormuş gibi bir de ilaç parası alınmasının hükümetin gerçek yüzünü gösterdiğini ifade eden memurlar, "Yapılan tüm hak gaspları, yasalar bizleri asıl hedefimiz olan grevli-toplu sözleşmeli sendikal mücadelemizden uzaklaştırmak amacını taşıyor. Mücadelemiz devam edecektir." dediler. ✪

Alman hükümeti Türkiyeli devrimcilere saldırıyor

Alman polisinin Türkiyeli devrimcilere yönelik saldırılarına 24 Mayıs'ta bir yenisi daha eklendi. Duisburg Halk Kültür Evi, silahlı ve çelik yelekli özel tim tarafından basıldı. Derneğin kapılarının ve içerideki eşyaların kırıldığı baskında dört kişi gözaltına alınırken, aynı gün derneğin iki üyesinin evleri talan edilerek gözaltına alındılar. Gözaltına alınan devrimcilerden beşi, hiçbir gerekçe gösterilmeksizin tutuklandılar.

Avrupa Devrimci Sol Güçler tarafından yapılan açıklamada, Alman polisinin dernek kapısını ve baskın yaptığı evlerin kapılarını kompresörle kırarak içeri girdikleri, evleri basılan insanları başlarına çuval geçirerek gözaltına aldıkları bildirildi. Alman polisinin son günlerde giderek tırmanan saldırılarını bilinçli olarak sürdürdüğü belirtilen açıklamada, bu saldırıların Türkiye'deki faşist rejimle aralarındaki sıklaşan ilişkilerinin ve işbirliğinin sonucu olduğu dile getirildi.

Alman hükümet yetkililerinin Türkiye'ye her gidişleri sonrasında, Almanya'da yaşayan Türkiyeli devrimcilere yönelik operasyonun artmasının tesadüf olmadığını da vurgulayan Devrimci Sol Güçler, 27 Mayıs'ta yaptıkları açıklamada,

"Alman emperyalizminin Türkiye'deki kirli savaş ve taşıdığın suçularıyla geçmişte de yaptığı işbirliğinin örnekleri hafızalarda silinmemiştir. Bu işbirliğinin sonuçları da ırak 1982 yılında Almanya'nın birçok şehrindeki HALK-DER'ler yasaklanıp kapatılmıştı. Özellikle Devrimci Sol Güçlere karşı girişilen uygulamalarla da birçok devrimci gözaltına alınmış, evleri basılmış ve hasiphanelere atılmış. Bu uygulamalar 1984'te C. Kemal Altun adlı devrimci arkadaşımızın da ölümüne yol açmıştı. Geçtiğimiz yıl Türkiye'deki insan hakları ihlallerini takip ederek Alman kamuoyunu bilgilendiren Özgür Halklar Komitesi, basılıp eşyaları parçalanarak talan edilmişti. Aynı yıl içinde Münih'te birçok insan evleri basılıp gözaltına alınmıştı. Türkiye'deki faşist rejime uluslararası tekellerin kâr hırsı için tanklar, panzerler, kimyasal silahlar ve çeşitli askeri araç ve gereçler veren Alman emperyalizmi, yüzlerce 'faili meçhul' cinayet işleyen Türkiye'deki ölüm mangalarını GSG-9 aracılığıyla eğitip örgütlemekle kalmıyor, bu ölüm mangalarını yöneten faşist TC hükümetlerinin Avrupa'daki işlerini de kolaylaştırıyor.

Avrupa Devrimci Sol Güçlere karşı girişilen polis saldırıları faşizmle yapılan suç ortaklığının ürünüdür. Devrimcilere, ilericilere karşı olanlar, Türkiye halklarının ve Avrupa demokratik kamuoyunun kazanımlarına da karşırdırlar. Devrimci Sol Güçlere karşı girişilen saldırı aynı zamanda Avrupa'da tüm demokratik güçlere karşı yapılan saldırıdır. Alman polisine dur demeliyiz" diyerek, demokratik kamuoyununu sessiz kalmamaya ve birlikte tavır almaya çağırdılar.

Çiğdemli köyü heyelan altında

Trabzon (Mücadele)- Trabzon'a bağlı, Düzköy ilçesinin Çiğdemli Köyü'nde 5 Mayıs gecesi meydana gelen heyelan köy halkına korkulu saatler yaşattı. Dağ yamacından kopan kaya parçaları yamacın altındaki Çiğdemli Köyü'ne yuvarlandı. Köyü büyük bir felaketten koruyan, köyün alt tarafındaki ağaçlık alan oldu. Büyükkaya Köyü şimdilik bir yıkımdan ve can kaybından korunmuş durumda. Ancak halen yamaçtan kopan kaya parçaları ve balçık toprak köye akmaya devam ediyor.

Köyde arazinin doğal yapısı bozulmuş, dağ yamacının alt ve üst katmanlarındaki büyük kaya kütleleri ise yerinden oynamış durumda. Yamacın üst kısımlarında yarıklar ve çatlaklar bulunuyor. Bu yarık ve çatlaklardan sızan sular sonucunda dağ yamacı yumuşayarak balçık halini almış. Arazinin çok dik olması nedeniyle balçık halindeki toprak köye akıyor. Dağ yamacının Çiğdemli Köyü'ne kayması tehlikesi köy halkını tedirgin ediyor.

Köy halkı iki yıl önceden heyelan tehlikesini görüp, yetkililere başvurdukları halde bir yanıt alamamışlar. İki yıl önce yamacın üst kısımlarında yarıklar, çatlaklar oluşup kaya kütleleri topraktan ayrılarak gözle görülür hale gelmişti. Heyelan tehlikesi karşısında durumu devlet kurumlarına ileten köy halkından Musa Dayı "Heyelan olacağını Valiliğe dilekçeyle bildirdim. Valilik bir süre gçmesine rağmen dilekçeme cevap vermedi. Ben de Valiliğe giderek durumu kendim anlattım. Valilikteki görevli bu sorunun kendilerini ilgilendirmediğini, YSE'ye (Yol Su, Elektrik) anlatmam gerektiğini söyledi. YSE'ye gittiğimizde ise araştırma-inceleme yapacak görevlilerinin olmadığını, araziyi inceleyemeyeceklerini söylediler. Ben de son olarak Kaymakamlığa gittim. Kaymakamlık evlerden çıkmamızı söyledi. Bize hiçbir yer gösterilmeden evleri boşaltmamız nasıl istenebilir? Devlet bizi kaderimizle baş başa bırakıp, olayı örtbas etti. Aynı şeyi şimdi de yapmak istiyor." diyerek gelişmeleri anlattı.

Heyelan tehlikesi olduğu bilindiği halde, devletin ilgisizliği ve ihmali Çiğdemli köyünde yeni bir katliamı hazırlıyor.

Yetkililer, şimdi olayı kamuoyundan gizlemenin telaşı içindeler. Heyelandan sonra halkın yanına gitmekten, sorunlarını dinlemekten bile kaçtılar. Yoksul köy halkının yaşamlarının tehlike içinde olması devlet kurumlarını ilgilendirmiyor.

14 Mayıs günü köylüler sorunlarını anlatan bir dilekçeyle kaymakamlığa başvurmak istediler. Ancak kaymakamın kaçması yüzünden, köylüler dilekçelerini odacıya bırakmak zorunda kaldılar. Daha sonra İmar ve İskan Bakanlığı'na durumlarını bildiren Çiğdemli köylüleri kendi kaderiyle baş başa bırakıldılar.

Köy halkını yaşam tehlikesi altında bırakanlara karşı en iyi yanıtı yine Çiğdemli köylüleri verecektir. Çiğdemli köylüleri sorunlarının çözümü için bir araya gelmeli ve tepkilerini daha yüksek sesle dile getirmelidir.

Muhsin Çelik'in katili düzendir

Ankara (Mücadele)- *Düzen bir yandan işçi kıyımlarını gündeminden düşürmeyip, işsizliği körüklerken, diğer yandan işsizleri düzensiz, sağlıksız, iş olanaklarıyla yaşamaya zorluyor.*

İşsizliğin doğurduğu ve özellikle büyük kentlerde önemli bir geçim kaynağı olan işportacılık da bu sağlıksız ve düzensiz işlerden sadece biri. İşportacılar ve belediye emekçileri yıllardır karşı karşıya getiriliyor. Son günlerde bu karşı karşıya getirilişler kavgalar ve yaralamadan sonra ölümle sonuçlandı.

23 Mayıs günü Güvenpark'ta işportacılıkla geçimini sağlayan İsmet Aktaş'ın tezgahını zabıta görevlileri almak istedi. Tezgahını vermek istemeyen İsmet Aktaş dövülerek tezgahına el konuldu. Aynı gün İsmet Aktaş dayak yemenin ve geçim kaynağına el konulmasının getirdiği kızgınlıkla elinde bir bıçakla Maltepe Zabıta Karakolu'na girdi. Karakolda önüne çıkan zabıta memurlarından Muhsin Çelik'e saldırarak ölümüne sebep oldu.

25 Mayıs günü yaklaşık 4000 belediye emekçisinin katıldığı bir cenaze töreniyle Muhsin Çelik toprağa venildi.

Muhsin Çelik'in cenazesi Çankaya Belediye Başkanlığı'nın önünden alınarak belediye emekçilerince "Muhsin'n Katili İşsizliktir", "İşsizliğin Sorumlusu Zabıta Değildir-TÜM BEL-SEN", "Zabıtalar Belediye Başkanı'nın Fedaisi Değildir", "Çalışma Koşullarının Değiştirilmesi İçin Örgütlenelim, Yerel Yönetimlerin Başansızlıklarına Çalışanlar Kurban Edilemez.- BEM-SEN" pankartları, dövizleri ve sloganlarıyla Maltepe Camii'ne kadar uğurlandı.

Ayrıca 26 Mayıs günü zabıta memurları ve TÜM BEL-SEN yöneticilerinin katıldığı yaklaşık bin kişi Büyükşehir Belediyesi İmar Müdürlüğü önünde toplandı. TÜM BEL-SEN Ankara Şube Başkanı burada yaptığı basın açıklamasında olayı protesto etti.

Kapitalizmin çarpık düzeni işsizliğe, işsizlik de intiharlara, cinayetlere yol açıyor. Kapitalizme yeni Muhsin Çelik'ler kurban etmemek için örgütlenelim, mücadele edelim.

Konya EĞİT-SEN kapatıldı

Konya'da süregelen keyfi uygulamalardan nasibini alan EĞİT-SEN Konya şubesi kapatıldı.

Konya'daki diğer memur sendikalarına göre daha aktif bir çalışma yürüten EĞİT-SEN Konya şubesi, kısa sürede Konya Valiliği'nin boy hedefi haline geldi. Valilik keyfi bir şekilde 14 Nisan 1993'te sendikayı kapattı. Sendikal faaliyetin yalnızca dört duvar ile sınırlanamayacağını çalışmalarına hız vererek gösteren EĞİT-SEN'liler, tepkilerini özellikle İL.KSAN yolsuzluğu üzerinde yoğunlaştırdı.

İlk olarak 15 Nisan 1993 günü topluca Adliye'ye giden EĞİT-SEN'liler İL.KSAN yolsuzluğu ile ilgili tüm yetkililer hakkında savcılığa suç duyurusunda bulundular. 17 Nisan günü yolsuzluğu protesto etmek için Milli Eğitim Bakanı Köksal Toptan'a postaneden topluca faks çektiler.

EĞİT-SEN Konya şubesi yöneticileri, 20 Mayıs'ta Ankara'daki şube yöneticilerinin Bakanlık eylemine katıldılar. İL.KSAN'a yönelik imza kampanyası sürdürülüyor.

Sıvas'ta zehirli hammadde halk sağlığını tehdit ediyor

Sıvas (Mücadele)- Sıvas'ta Belediye Temizlik İşleri'nin karşısında bulunan eski garaj sahasını 2600 adet Polyurethanes (Sünger yapımında benzolün yerine kullanılan zehirli bir kimyasal hammadde) varili dolduruyor. Varillerin üzerinde "solunum yolları ile kesinlikle temas etmemeli" yazılı olduğu halde, belediye işçileri tarafından kapakları açılıyor ve içindeki atıklar halka açık yerlere döküllüyor.

Halk sağlığına zarar veren zehirli atıkları içinde barındıran bu varillerin şehir merkezinde, halka açık bir alanda tutulması hiçbir yetkiliyi rahatsız etmiyor.

Üzerinde "el, göz ve yüzlere kesinlikle temas etmemesi" uyarısının bulunduğu varilleri belediye işçileri hiçbir koruyucu tedbir olmaksızın açıyorlar. Bu işlemi yapan işçiler bir gün boyunca sersem gezdiklerini, ancak ertesi gün kendilerine gelebildiklerini söylüyorlar.

Konu ile ilgili görüştüğümüz Belediye Temizlik İşleri'nden Sorumlu Müdür Ahmet Şimşek önce "Neden bu konuda araştırma yaptığımızı " sordu. Belli ki olayın araştırılmasından rahatsızlık duyuyordu. Rahatsızlığına rağmen bizimle röportaj yapmayı kabul etti.

Varillerin içeriği üzerine Belediye'nin dokoru İlhan Çetin, kendisine bu konuda kesinlikle bilgi verilmediğini belirterek "Haberdar ettiğiniz için teşekkür ederim. Konuyla yakından ilgilenerek sonucu size ileteceğiz" dedi. Halk Sağlığı Anabilim Dalı Başkanı ise "Varillerin içinde havaya karıştığında zararlı etkisi geçen bir maddenin olduğunu, ancak çalışanların korunması gerektiğini" söyledi.

Zehirli maddeleri, hiçbir önlem almaksızın orta yerde bırakan sorumlulardan hesap sormalıyız.

Belediye-İş Sendikası ise araştırmalarımızın yetkilileri hareketlendirdiğini belirterek "Bu konuda sizler araştırmaya başladıktan sonra varillerin açılması durdurularak, varilleri açan işçiler izne ayrıldı. Ayrıca gerekli malzemelerin alınması için belediye tarafından siparişlerin verildiğini öğrendik." şeklinde açıklamada bulundu.

Belediye Temizlik İşleri'nden Sorumlu Müdür Ahmet Şimşek:

- **"Halka zarar verecek bir olay yok."**
- **"...zehirlenir hatta ölebilirlerdi."**

Sıvas büromuzun Belediye Temizlik İşlerinden Sorumlu Müdür Ahmet Şimşek ile yaptığı röportajı yayınlıyoruz.

Mücadele: *Bu variller Sıvas'a ne zaman ve nasıl getirildi?*

Ahmet Şimşek: Bu variller 1992 yılı Kasım ayında Kayseri'den YATAŞ isimli bir firmadan alındı. Taşeron olarak çalışan ÖZBEL-SAN isimli şirket aracılığı ile alındı. Kayseri'ye de yurtdışında sünger yapımında kullanılan hammadde dolu olarak geliyor. Toplam olarak 2600 adet geldi. Bunların 300 adeti açılmış bulunmaktadır.

Mücadele: *Bu varillerin içindek maddelerin ne olduğunu ve insan sağlığına etkilerini biliyor musunuz?*

Ahmet Şimşek: Bu varillerin içinde ne olduğunu ve insan sağlığına etkilerini bilmiyorum. Ancak olumsuz etkiler olsa bile 6 aydır burada bekletiliyor. Bu etki geçmiştir.

Mücadele: *Bu variller halka açık bir yerde bekletilmek yerine daha uygun bir yerde depolanamaz mıydı?*

Ahmet Şimşek: Halka zarar verecek bir olay yok. Ayrıca şehir dışına gönderilebilirdik. Ancak civar köylerde yaşayanlar bunları alıp kullanmaya kalkabilirler. Bu sefer de zehirlenir hatta ölebilirlerdi.

Mücadele: Biraz önce halka zarar verecek bir şey yok dediniz. Şimdi ise köylülere zararlı olacağını söylüyorsunuz. O halde zararlı. Çevrede oynayan çocuklara da doğrudan zarar verebilir.

Ahmet Şimşek: (Umursamaz bir tavırla) Çocuklar sağlıklı, onlara bir şey olmaz.

Karakolun yan odası: Mahkeme salonları

Ankara DGM'de 25 Mayıs günü yapılan duruşmada siyasi savunma yapmak isteyen dört Devrimci Sol savaşçısının savunması engellenerek salondan dışarı çıkarıldılar. Tutsaklar mahkeme heyetinin keyfi davranışını "Siz de işkencecilerin yanındasınız", "Halka hesap vermekten kurtulamayacaksınız" sloganlarıyla protesto ettiler.

Ankara DGM'de yargılanan Semra Askeri, Kemal Altıngül, Hatice Demirer ve Ülker Karayel siyasi savunma yaptıkları mahkemede "Bu mahkemede yargılayan kim? Yargılanan kim?" başlıklı savunmalarını okumak istediler. Burjuva hukukunu hiçe sayan keyfi davranışları ile sık sık adını duyuran Ankara DGM, bu kez de keyfiliğini gösterdi. Savcı mahkeme heyetini bile hiçe sayarak "Böyle bir mahkemede böyle savunma yaptırmam" diyerek tutsakların savunmasını kesmek istedi. Devrimci Sol tutsakları Savcı Muammer Ünsoy'un keyfi davranışı karşısında "En az siz de işkenceciler kadar suç işlediniz. Bizi burada yargılamakla suç işlemeye devam ediyorsunuz. Şehitlerimizin mezarlarına çiçek konulmasına bile tahammül edemeyen halk düşmanlarına çiçek mi atacaktık? Halk düşmanlarına karşı anladığı dilden cevap veren DEVRİMCİ SOL örgütünün bir savaşçısı olmaktan gurur duyuyoruz. Siz de onlar gibi aynı cezayı çekeceksiniz." dedikten sonra, "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Halka Hesap Vermekten Kurtulamayacaksınız" sloganlarını attılar.

Tutsakların tavrı karşısında bir yandan Savcı, "Ben de bir insanım. DGM savcısı olduksa bu kadarını hak etmedik" derken, diğer taraftan da jandarmaya tutsakları zorla dışarı çıkarma emrini veriyordu. En basit hukuk kurallarını bile hiçe sayan DGM'deki duruşmadan zorla dışarı çıkarılan tutsaklar, savunma metnini mahkemeye vermeden ayrıldılar. Mahkeme heyeti ise görevini yerine getirmenin rahatlığıyla mahkemeyi 24 Haziran'a ertelediler.

Liselerde dayak ve disiplin cezası tehditleri

Liselerde sartını siyasi polise ve çetelere dayayan okul yöneticileri öğrencileri not, disiplin cezası ve dayakla yıldırmaya çalışırken kendileri için muhbir ağı oluşturmaya kalkışıyorlar.

Ankara Mamak Lisesi'nde 6 Edebiyat D sınıfından bir öğrencinin elektrik kablosuyla dövülmesi öğrenciler tarafından tepkiyle karşılandı. Gazetelerde de yer alan olayı öğrenciler yaptıkları gösteride "Dayağa Hayır", "Hangi Çağda Yaşıyoruz" ve "Gençlik Dayak Değil Sevgi İstiyor" dövizleri ile protesto ettiler.

Yahya Kemal Lisesi'nde ise müdür Yardımcısı Vedat Saban, Nuri Akalın isimli öğrenciyi annesinin 1 Mayıs 1992 tarihinde gözaltına alınmış olması nedeniyle okuldan atmakla tehdit ederek muhbirlik yapmaya zorladı. Nuri Akalın'ın velisi Fadime Akalın'a da polisi aratmayacak tehditler yağdı. Fadime Akalın 21 Mayıs günü yaptığı basın açıklamasıyla "Bütün velileri, öğretmenleri ve öğrencileri demokratik lise mücadelesine kendi cephesinden güç vermeye" çağırdı.

Trabzon Lisesi'nde Coğrafya Öğretmeni Kemal Pak bir öğrencisinin kafasında flüt kırdı. Öğrenciler Kemal Pak'ın öğrenciler arasındaki dayanışmayı kırmak, sınıflarda muhbir yaratmak için uğraştığını söylediler.

Trabzon Lisesi'nde Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Dersi Öğretmeni Mustafa Güven ise dersten attığı bir öğrenciyi daha sonra "Ben zenginim, arkamda çeteler var. Senin arkanda kim var, seni kim tanır." diyerek tehdit etti. Okulda huzuru bozdukları gerekçesiyle disiplin kuruluna sevk edilen sekiz öğrenciye ise uzaklaştırma cezası verildi. Okulda yatılı öğrencilerin dolapları talan edilirken, siyasi polis yurtlarda elini kolunu sallayarak dolaşabiliyor. Siyasi polisle beraber çalışan bazı "öğretmenler" ise not ve dayak tehdidi ile muhbir yaratmaya çalışıyorlar.

HALKIN GÜCÜ

5. Sayısı ÇIKTI

DEVRİMCİ GENÇLİK

23. Sayısı ÇIKTI

"Hareketimize ve halkımıza karşı işlenen hiçbir suçu affetmeyeceğiz"

Darbeciliğin yeni bir kültür ortaya çıkardığı yaşanan örneklerde görülüyor. Bu süreçte küçük burjuvazinin kişilik bozuklukları ve hastalıklı kafa yapısı bütün devrimci değerleri altüst etti. Diş ile, tırnak ile yarattığımız örnek değer ve geleneklerimizi ayaklar altına almaya çalıştı. Bu durumun sorumlusu başta darbeci şefler olmak üzere yaptığımız tüm uyarı ve çağrılara rağmen onlara alet olmakta ısrar edenlerdir. Darbeci şeflerin geçmişte yaptıkları özeleştirilerini bile inkar ederek bunları ya "zorla" yaptıklarını ya da bu özeleştirilerde "başkalarını anlattıklarını" açıklamaları onların hastalıklı kafa yapılarının geldiği noktayı ortaya koyması açısından çarpıcı bir örnektir. Tabii darbeciliğin yarattığı bu kültürün darbecilerden etkilenen diğer küçük burjuva unsurlarda da benzer sonuçlar doğurmasının yadırganacak bir yanı yoktur. Nasıl ki darbeci şefler kendi yaptıkları özeleştirilerden "bunlar bize ait değil" deme ikiyüzlülüğünü gösterebiliyorlarsa, tam bir samimiyetsizlik örneği vererek özeleştiri yaptıktan sonra devrimci hareketten kopan ve darbeciliğin kirini pasını üzerinden atamayanlar da yarın bu özeleştirileri için "bunları zorla yazdık", "bunlar bizi anlatmıyor", "o zaman öyle istediler biz de öyle yazdık" diyerek darbeci şeflerin izinden gidebilecekleridir. Böyle bir sonuç sürpriz olmayacaktır. Ama işlerinde kendilerine olan saygıdan biraz olsun kaldıysa, böyle davranmazlar. Çünkü darbe süreci işte tam da bu noktada yeni bir kültürü, darbecilik kültürünü, ikiliksizlik kültürünü ortaya çıkartıyor. Sağmalcılar Cezaevi'nde devrimci hareketin saflarından atılan yedi kişiye ilgili gelişmeler de bu durumun örneklerindendir. Bu yedi kişi atılmadan önce cezaevindeki Devrimci Sol tutsaklarının karşısına çıkartılıp neden atıldıklarını "anlatmaları" istendiğinde Mustafa Demirer ve Erol Arıkan bunu kabul etmiştir. Hatta Mustafa Demirer bu yaklaşım karşısında korkuya kapılıp "Beni öldürecek misiniz" diyebilmiştir. Oysa yine aynı kişi bir süre önce verdiği özeleştirinin darbeciler tarafından çeşitli değerlendirmelerle etkisizleştirileceği kaygısıyla cezaevinde ölüm orucuna başlamış, daha sonra ise bundan vazgeçmişti. Bütün bu yaşanan örnekler darbeciliğin nasıl kişilik bozuklukları ve dengesizlikler yarattığını ortaya koyuyor.

Darbecilerin neden olduğu bütün bu kişilik bozukluklarıyla, hastalıklı kafa yapısının ortaya çıkardığı kirle pasla mücadele etmeliyiz. Bu kültür bize yabancıdır. Devrimcilik aynı zamanda bir kişilik sorunudur. Bu da sağlam karakterli insanlara olur. Bir dediği diğerini tutmayan, yalancı, samimiyetsiz, ikiyüzlü, insanları hançerlemek için onların arkasını dönmesini bekleyen bir kişilik ve karakter darbeci kültürün özelliklerindendir. Bunların yeşermesine izin vermeyeceğiz. Bu karaktersizlik ve kişiliksizlik örneklerinin son kırıntılarını ortadan kaldırıncaya kadar mücadele edeceğiz. Çünkü yeni insanı ancak böyle bir mücadeleyle yaratabiliriz.

Sağmalcılar Cezaevi'nde atılan yedi kişiyle ilgili olarak basına yansıyan bilgiler yalan ve yanlıştır. Bu bilgiler polis ve kontrgerilla tarafından "Devrimci Sol bölündü", "Şimdi de birbirlerini yiyorlar" imajını yaratmak için burjuva basına sızdırılmış, onlar da her zamanki gibi gönüllü olarak bu oyunda rol almışlardır. Bu konudaki gelişmeleri anlatabilmek için "Devrimci Sol Tutsakları Sağmalcılar Cezaevi Komitesi" adına yapılan açıklama konuyu ortaya koyucu niteliktedir. Devrimci hareket her zaman halka açık olmuştur, gizli kapaklı işlerden her zaman uzak durmuş, gerçekleri açıkça kendisi anlatmış, halkı kendisi bilgilendirmiştir. "Ne söylediysek yaptık, ne yaptıysak savunduk" geleneği bu anlayışın sonucudur.

"Atılan Yedi Kişiyle İlgili Cezaevi Komitesi'nin Açıklaması

Konsey Üyelerine

1- Veli Kılıç
2- Mustafa Demirer
3- İsmail H. Ersel
4- Erol Arıkan
5- Nurettin Sönmez
6- Hüseyin Atıcı
7- İsmet Bülbül

İşledikleri suçlar dolayısıyla cezalandırılarak saflarımızdan atılmışlardır. Bu kişilerin işledikleri suçlar:

A) Veli Kılıç, Mustafa Demirer, İsmail Ersel, Nurettin Sönmez, İsmet Bülbül, ortak imzalı bir yazıyla hareketimiz karşısına ayrılma istemiyle çıkmışlardır. Daha sonra bu yazıya Hüseyin Atıcı isimli kişi de katılmıştır. Nedeni ne olursa olsun hareketimiz karşısına bu şekilde örgütlü, politik bir tavır alışla çıkmak affedilemez ve kabul edilemez bir suçtur. Söz konusu kişiler bu suçu işlemekle kalmamış, bu suçlarına taraftar ve sempatizanlarımızı da ortak etmeye çalışmışlar, bu doğrultuda hizip faaliyeti yürütmüşlerdir.

B) "Darbecilerle hiçbir ilişkimiz yok vb." demelerine, bu konuda hiçbir iddiaları olmadığını söylemelerine karşın "DK önderliğindeki DS", "hareket bitmiştir, kalmamıştır" ifadeleriyle darbeciler ve darbecilerin her türden destekçileri gibi hareketimiz DEVRİMCİ SOL'u bölme, parçalama çabası içinde olduklarının, olacaklarının politik mesajını vermişlerdir.

C) Başta hareketimiz olmak üzere onun buradaki iradesi olan cezaevi örgütlülüğümüzün iradesini tanımamışlar, bunu açıkça ifade etmişlerdir.

D) Cezaevi örgütlülüğümüzü, dolayısıyla hareketimizin iradesini zaafa uğratmaya çalışmışlardır.

E) Darbeciler ve onun her türden destekçileri gibi, insanlarımızı tarafsızlaştırma çabası içinde olmuşlardır. "Ne DK önderliğindeki DS, ne de darbeciler doğru yapıyorlar, DS çizgisi kalmamıştır." görüşünü yaymaya çalışmışlardır.

F) Bu kişilerden V.K. İ.H.E ve M.D. darbecilik suçu nedeniyle sorgulanmışlar, DEVRİMCİ SOL adaletine sığınarak bu suçlarını kabul etmişler, DEVRİMCİ SOL'a ve halkımıza özeleştiri vermişlerdir. Hareketimiz bunu bir adım olarak görüp bu kişileri affetmiş, devrimci harekete kazanmaya çalışmış, bir şans daha tanımış, ancak gelinen noktada suçları ortada olmasına rağmen, özeleştirilerinde ve taahhütlerinde samimi olmadıklarını göstermişlerdir. (*)

G) Kendilerine eleştirilerini kitle önünde açıklama olanağı sunulmuş, buna iki kişi -M.D ve E.A- dışında olumlu yanıt verilmemiş, kitlemize saygısızlık yapılmıştır.

H) Hareketimizin hoşgörüsü, bağışlayıcılığı ve yeniden kazanma çabası suiistimal edilmiş, dönüştürücü ve kazanmaya yönelik yaklaşımımız, hareket aleyhine çalışma yürütmeyle karşılık bulmuştur.

I) Örgüt işleyişimiz, örgütten ayrılma prosedürümüz hiçe sayılmış, ayrılma başvurusu yapılmış ancak daha durumları netleşmeden, kendileri hakkındaki kararı beklemeden çekip gitmek istemişlerdir. Bu konuda tahammül sınırlarını aşan bir dayatmacılık içine girmişlerdir.

Sabrımızı, siyasi olgunluğumuzu, bağışlayıcılığımızı bizim güçsüzlüğümüz olarak görüp bundan faydalanmak isteyenleri uyarıyoruz. Evet, hareketimiz DEVRİMCİ SOL bu erdemlerini dün olduğu gibi bundan sonra da koruyacaktır. Ancak hareketimize ve halkımıza karşı işlenen ve işlenecek olan hiçbir suçu affetmeyeceğimiz bilinmelidir. Darbeciler ve onların artıkları, DEVRİMCİ SOL'un adaletinin bağışlayıcılığı, müşfikliğinden yararlanmak istemişler, suiistimal etmişlerdir. Dışımızdaki sol da bugün ortaya koyduğu darbe destekçisi tavırlarıyla içimizdeki darbeci artıklarına cesaret vererek bunların suç işlemelerinde pay sahibi olmuşlardır. Yaşanılanlardan dersler çıkarılarak darbeci destekçiliğinden vazgeçilmelidir. Bu olmadığı sürece DEVRİMCİ SOL'a ve halkımıza karşı suç işlemeye devam edilecek, bunun sorumluluğu da bu suçu işleyenler kadar bu suça destek olanlara ait olacaktır.

YAŞASIN DEVRİMCİ ADALETİMİZ
YAŞASIN ÖNDERİMİZ
DURSUN KARATAŞ
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL
BIJI ÇEPA ŞOREŞGER!

SAĞMALCILAR CEZAEVİ
DEVRİMCİ SOL TUTSAKLARI
17 Mayıs 1993

(*) ... 3 Mart 1993 tarihli 1 No'lu karara uyacaklarını yazılı ve sözlü taahhüt etmişlerdir."

Selman'ın darbecilerin 8 Mart tarihli yazılarındaki imzalarla ilgili açıklaması

Darbecilerin 3 Mart tarihli açıklamasındaki imzaların gerçeği ne ölçüde yansıttığının bir örneğini de bu açıklamada imzası olan Selman veriyor. Aşağıda yayınlıyoruz.

"1 Şubat tarihli 10 sayfalık yazı ardından önemli sayılabilecek bir gelişme olmayınca, özellikle kadrolar toplantısının düzenlenmesini zorlamak için yeni bir girişim yapılması konusunda görüşlerimiz netleşmişti. Bu konuda özellikle Derya'nın yaklaşımı olumsuzdu. Bu tür çağrıların, girişimlerin sonuç vermeyeceğinin baştan belli olduğunu söylüyor ve net tavır alınmasını istiyordu. Net tavır derken, somut belli bir şey söylemiyor ama artık konuşacak-yazacak bir şey kalmadı vs. diyordu.

Asaf ve Kenan ise, daha yapılabilecek şeyler olduğunu, en azından görüşükleri bazı arkadaşlarla tartışmanın sonuçlandırılmasının beklenmesini istiyorlardı. Dayı ile diğer arkadaşların da bulunacağı bir telefon görüşmesi yapacaklarını, burada 13 Eylül öncesine dönme konusunda daha somut bir öneri ile gideceklerini söylüyorlardı. Böylece diğer arkadaşları etkilemeyi düşünüyorlardı.

Sonuç olarak eğer tüm öneriler Dayı tarafından reddedilirse son bir girişim olarak kadrolar toplantısını düzenlemeyi taahhüt etmeyi ve iki tarafa da somut bir çağrı yapmayı eğilim olarak benimsedik. Toplantı yeri olarak Ortadoğu'daki arkadaşların güvence verdikleri söyleniyordu. Benim en son gördüğümde Asaf'lar henüz Dayı ile konuşmamışlardı. Bu arada taslak bir yazı için herkesten yazı istenmişti. Sonuçta Derya'dan taslak yazıyı aldım ve fotokopi olanağım olmadığı için kendim bir nüshasını çıkardım. Bu yazı esas olarak 3 Mart tarihli yazı idi. Ancak son bölümü o şekilde değildi. Yazıyı Şubat sonunda almıştım.

İmzalar konusunda ise şöyle konuşulmuştu. Esas olarak 1 Şubat tarihli yazıdaki imzalar alınacaktı. Yani Mahalleler Sorumlusu, SDB'ler Sorumlusu, Ortadoğu Komitesi, Yurtdışı Komitesi, Merkezi İşler Koordinasyon Sorumlusu... Asaf'ın imzasının kullanılıp kullanılmayacağı netleşmemişti. Derya ve darbecilerin imzaları olmayacaktı. Çünkü toplantı çağrısı iki tarafa yapılacaktı. Bu nedenle taraflardan birinin imzası olan bir metin doğru olmaz diye düşünüyorduk.

İmzaların daha geniş tutulması önerisine karşı çıkılmıştı. Çünkü bol imzalı yazıları eleştirmiştik, önemli olan kurumlardır demiştik. (Nitekim taslak da bu konuda yer alıyor, aritmetik-geometrik toplam vb. konusuna yine değiniliyordu.)

3 Mart tarihli yazıdaki imzalara gelince;

Mahallelerle ilgili imzaların hangi mantıkla atıldığını anlayamadım. Çünkü bizim örgütlenme ve birimlerimize ilgisi yok bu imzaların. Örneğin bizde Şişli, Topkapı ve Anadolu diye üç bölge ve bu bölgelere bağlı birimler vardı. Oysa yazıda bir sürü bölge komitesi (Sarıgazi, Samandıra, Altınşehir vb.) yer alıyor. Bu imzaları atanın mahalli çalışmadan haberi yok anlaşılan. Hele hele Samandıra, Altınşehir gibi yerlerde birakalım bölge komitesini, birim komitesi oluşturacak insanımız bile yoktu. Bu imzalar sanırım, o an bizim görüştüğümüz ya da ilişkimiz olan birimlerle ilgili verdiğimiz bilgilere dayanılarak atılmış. Nurtepe, Armutlu Halk Komiteleri, (...) bölge halkı... gibi imzalar da zaten olayın ciddiyetsizliğini gösteriyor.

Diğer imzalarla ilgili bir şey diyemem, çünkü yazıyı son haliyle görüp tartışmamıştım. Alınmadan önce 3-4 gündür Derya'yı görmemiştim."

SELMAN
17.5.1993

Sol darbeciliğe arka çıkmamalı darbeciliği himaye etmemelidir

Sağmalcılar Cezaevi'nde yaşananlardan sonra sol, sol içi çatışmalar, darbecilik, devrimci hukuk konusundaki anlayışını bir kez daha gözden geçirmelidir. "Darbeciliği meşru görmüyoruz ama devrimci kanı dökülmesini de onaylamıyoruz" yaklaşımı doğru değildir. Darbecilik bir suçtur. Her suçun da cezası vardır. Burada üzerinde durulması gereken suçun cezası değildir. Önemli olan bu cezanın devrimci adalet ölçüleri içinde değerlendirilmesidir. Biz de devrimci kanı akıtılmasını onaylamıyoruz. Bu konudaki hassasiyetimiz ve duyarlılığımız da herkes tarafından bilinmektedir. Ne geçmişimizde ne de bugünümüzde bu konuda bizim tarafımızdan neden olunan hiçbir olumsuzluk yoktur. Geleceğimizde de olmayacaktır. Bu konuda verilemeyecek hiçbir hesabımız yoktur. Ancak ne yazık ki sol bu kadar rahat değildir. Sabıkalıdır. Sol içi çatışmalar konusunda şimdiye kadar hiç kimse ne ciddi olarak geçmişteki olumsuzluklarının değerlendirmesini yaptı ne de özeleştirisini. Durumu böyleyken solun objektif olarak darbecilere arka çıkmaya çalışması, darbecileri himaye etmek istemesi doğru değildir. Hiç kimse devrimci bir örgüt içinde darbeciliğe, komploculuğa, hizipçiliğe izin ve prim veremez. İşlenen suçlara ve ihanete göz yumamaz. Kendi arkadaşlarını, kendi örgütünü arkadan vuranlardan kimseye bir hayır gelmez. Bu devrimci bir anlayış değildir. Devrimci anlayış, mücadelenin yükseltilmesi, gelişip güçlendirilmesidir. Bu ise devrimci bir örgüt içinde ortaya çıkan darbecilik gibi karşı-devrimci yöntemleri meşrulaştırmaya çalışmakla değil, devrimci örgütlerle devrimci dayanışmayı hayata geçirmekle olur.

Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol tutsakları, 17 Mayıs 1993 tarihinde diğer anlayışlara sundukları yazıda şu görüşlere yer veriyorlardı:

"Bize Dost Olanlar, Yüzümüz Düşmana Dönük Mücadele Ederken Bizi Yaralamak İçin Ugraşmamalıdır

Hareketimiz içinde, Devrimci Sol önderliğinin tutuklanması, arşiv, kasa, silah vb. olanaklarının gasp edilmesi, yönetime el konulması ile ortaya çıkan "darbenin" sol değil, karşı-devrimci bir çıkış olduğunu defalarca ifade ettik.

Bugün gelinen noktada, darbeci şeflerin Devrimci Sol'a ve Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesine verdikleri zararın bedelini ödemekten kurtulmak için, "Devrimci Sol bölündü", "Gerçek Devrimci Sol biziz" vb. demagojilerle ve gasp ettikleri maddi varlığımızla kendilerine kurtuluş zemini aradıkları açıktır.

Hiçbir ideolojik-politik ayrılık ve bakış açısı getiremeyen darbeciler, tamamen kendi küçük burjuva hırs ve ihtiraslarına dayalı olarak gerçekleştirdikleri darbeyi, uzun süre Devrimci Sol kadrolarına da açmamışlardır. Bu süre içinde Devrimci Sol önderliğinin her türlü çözüm önerisi darbeciler tarafından reddedilmiştir. Bu koşullarda Devrimci Sol kadrolarına açılan "darbe", Devrimci Sol kadrolarının ezici çoğunluğunca mahkum edilmiş ve bir "suç", bir "ihanet" olarak değerlendirilmiştir.

Sorun ülkedeki kadrolara yansıdığında kadro iradesi de açığa çıktı. Sonrasında, hareketimiz içinde bir devrimci demokrasi örneği sergilenerek sorunlar sınırsızca tartışıldı. Nihayet bir tartışma kulübü değil, savaş örgütü olduğumuz gerçeğinden hareketle, kadro iradesinin de ortaya çıkması göz önüne alınarak 3 Mart 1993 tarihli 1 No'lu Karar alınmıştır. Kararda öz olarak, hareketimizi bölmeye, oligarşi karşısında zayıflatmaya çalışan tavır ve davranışlardan vazgeçilmesi, sorunların tek tek ele alınıp tartışılacağı ve hareketimizin devrimci adaletine sığınılması çağrısı yapıldı.

Bugün kadrolarımızın aldığı bu kararları uyguluyoruz. Ancak darbeciler altlarında bir zemin olmadığını görünce daha da pervasızlaşarak, "ayrı örgütsel mekanizma" iddialarından tutun, "Dursun Karataş karşı-devrimcidir" provokasyonlarına kadar, karşı-devrimci tavırlar içine girmişlerdir. Niyetleri açıktır. Devrimci harekete ve adaletimize hesap vermekten kaçmak için "her yol mubahtır".

Ama kaçamayacaklar!

Darbeciler Suçludur:

Devrimci Sol, önderini tutuklamış ve yaşamını tehdit edici koşullarda tutmuşlardır.

- Devrimci Sol arşivini, kasasını, silah vb. olanaklarını gasp etmişlerdir.

Devrimci Sol, kadrolarının iradesini tanımamış ve bu iradeye rağmen ihanetlerine devam etmişlerdir.

- Devrimci Sol, sırlarını deşifre etmiş ve hareketi operasyonlara açık hale getirmişlerdir. Bu koşullarda birçok operasyon gerçekleşmiş, onlarca yoldaşımız şehit olmuş ve onlarcası da tutsak edilmişlerdir.

DARBECİLER SUÇLUDUR; Devrim yürüyüşümüzü engellemek istemiş, mücadelemizi geriye çekmişlerdir.

Ve bu suçlarının cezasını mutlaka ama mutlaka ödeyeceklerdir. Devrimci Sol adaleti bağışlayıcılığını ve onarıcılığını son sınırına kadar uygulamış ve bu süreçte darbenin pisliğine bulaşmış pek çok kişi, özeleştiri vererek devrimci adaletimize sığınmışlardır. Ancak hala suç işlemeye devam edenler, Devrimci Sol'a ve halka karşı verdikleri zarar boyutunda cezalandırılacaklardır. Bu noktada belirleyici olan tek şey; Devrimci adaletimizdir, devrimci hukukumuzdur.

Bu noktada; karşımıza bir engel daha çıkaran Türkiye solu, darbeye ve darbecilere sahip çıkıyor.

Oysaki Türkiye devrimci hareketinin, Kürt ve Türk halklarının, tüm milliyetlerden halklarımızın çıkarı, darbeciliği, suni ayrılıkları, örgüt içi yönetimi ele geçirmek için her yolu mubah görenleri desteklemekten değil, her yönüyle mahkum etmekten geçiyor. Devrimci tavır bu olmalıdır. Devrimci sorumluluk bunu gerektirir.

Türkiye solu sol içi çatışma konusunda sabıkalıdır. "... sol bu konudaki sabıkasının üzerini şu anda Devrimci Sol'un içinde bulunduğu durumdan faydalanarak örtmeye çalışıyor. Sol içi çatışma devrimci kanı dökme konusunda haklı bir onuru ve temiz bir tarihi olan Devrimci Sol'a sol içi çatışma dersi vermeye kalkışıyor.

Hayır!

Buna hakkınız yok! Dönüp her şeyden önce kendi geçmişinize bakmalı,. puslu geçmişin hesabını vermelisiniz. 'Sosyal-faşistleri' nasıl alanlara sokmadığınızın, "Maocu Bozkurtları" nasıl silip attığınızın, revizyonistleri nasıl bozguna uğrattığınızın, kanı akan nice devrimci-yurtseverin hesabını vermelisiniz.

Ama bugün sol dönüp kendine bakmıyor. Kolay olan yolu seçiyor.

Yaşanılan süreci açıklamaya çalıştık. Bu süreç dikkate alınmadan, tanımlanmadan, yerli yerinde, doğru temelde değerlendirme yapılmadan tavır almak subjektivizmdir. Yaşanılan bir kesiti görmezlikten gelerek yok saymak oportünizmden başka bir şey değildir.

"Darbe yönetimi doğru bir yöntem değildir demek darbeyi aklamayı, meşru görmeyi engellemiyor. Bugün sol "darbeciliği onaylamıyoruz ama bunlar devrimcidir, bunlara karşı uygulanan şiddet yanlıştır" diyor ve aldığı pratik tavırla esas olarak darbeyi ve darbeciliği meşru görüyor, destekliyor.

Dışımızdaki siyasal gruplardan dostça ve ilkeli tavırlar beklemek en doğal hakkımızken, tam tersine içişlerimize karışan değerlerimize geleneklerimize sahip çıkmamızı engellemeye çalışan bize sol içi çatışma dersi vermeye kalkan, hareketimizi bölme çabalarına ortak olan hatta söylemlerinde bölen tavırlarla karşılaştık.

Neden?

"Devrimci kanı dökülmesin" diye mi?"

Hangi devrimcinin?

Partimizi, savaşımızı engelleyen, olanaklarımızı gasp eden savaşçılarımızın silahsız kalmasına neden olan hareketimizi legalize eden düşman karşısında savunmasız bırakan ahlaksızlıkta sınır tanımayan, hizipçilik yapan hareketimizi bölmeye çalışan, önderimizi, tüm kadro ve taraftarlarımızı karşı-devrimci ilan eden, kalleş pusular kuran "devrimciler" mi?

Devrimci sorumluluğunuzun bir gereği mi?

Devrimci sorumluluk, her devrimci örgüt için ağır bir suç olan darbeciliği komploculuğu lanetlemeyi ideolojik politik, ahlaki olarak her yönüyle yok etmeyi gerektirmiyor mu?

Devrimci dostluk ve dayanışma adına savaşan bir örgüt, zarar görmesin mi diyorsunuz? Niyetiniz bu ola bile pratik tavrınız hiç de buna denk düşmüyor. Aksine bizleri, birlikte bulunduğumuz her alandan tecrit etmeye çalışıyor, darbecileri savunarak hareketimizi bölme çabalarına arkında olarak veya olmayarak destek veriyorsunuz. "Sorun örgüt içi sorun olmaktan çıkmıştır" diyerek bütün oklarınızı Devrimci Sol'a yöneltiyor "mazlum darbeciler"e sahip çıkıyor, onları güçlendirmiş oluyorsunuz.

Solun tavrı tamamen darbeciliği koruma, yaşatma ve hareketimizi bölme amaçlıdır.

Sağmalcılar Cezaevi'nde de durum farklı değildir. Darbecilik sürecine ilişkin bize yönelik alınan tutumlar ve çıkarılan kararlar tamamen bu paraleldedir.

Alınmış olduğumuz kararlar, tamamen içişlerimize müdahaledir ve artniyetlidir.

Konseyin almış olduğu 10 Mayıs 1993 tarihli karar ortadadır. Bugün de benzeri bir tavır alış görülmektedir.

Böylesine artniyetli, darbeciliği koruyan, onun hamiliğini yapan, onu savunan, hareketimizi bölmeye çalışan, içişlerimize karışan bir konsey olamaz!

Sizleri kınıyoruz!

Böylesi bir konseyde yer almayı reddediyoruz.

Ayrıca cezaevindeki tüm siyasal örgütlerle olan ilişkilerimizi yeniden gözden geçireceğiz."

Yazı, "Yıllardır gür bir sesle haykırdık ve bugün de yineliyoruz DEVRİMCİ SOL bölünmez! DEVRİMCİ SOL'u bölmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. DEVRİMCİ SOL tutkusu DEVRİMCİ SOL coşkusu DEVRİMCİ SOL dinamizmi DEVRİMCİ SOL savaşçı geleneği bu türden her türlü çabayı, boşa çıkarmasını bildi bundan böyle de farklı olmayacaktır.

Tarih darbeciliği mahkum eden ve onu ideolojik-politik-ahlak her yönden mahkum etmeye çalışanlardan değil darbeciler meşrulaştırmaya çalışan onu koruyan ve destekleyenlerden hesap soracaktır.

Hiç kimse adalet anlayışımızı uygulamamıza engel olamaz!

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN! YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ! YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!" sözleriyle sona eriyor.

ISIRGAN

Her şeye bir kulp

Çarşamba'da CHP'liler tarafından düzenlenen bir etkinliğe katılmaya karar veren bir grup devrimci-demokrat insan, beklenmedik bir tavırla karşılaşırlar. CHP Çarşamba İlçe Başkanı Hamdi Akbulut, "Çarşambalı olmayan giremez" diyerek, ziyaretçileri kabul etmez. Gazeteci olarak içeriye giren gazetemiz çalışanlarından ille de basın kartlarını göstermeleri istenir. Uzun süren tartışmalardan sonra, Samsun'dan gelen ziyaretçiler dışarı çıkarılır. Böyle bir durumla karşılaşan devrimci-demokrat insanlar tekrar binaya girerek olanları içerideki müzisyenlere anlatırlar. Bu arada binaya giren CHP'liler, "Biz Çarşambalılar gecesi düzenledik. Samsunlular giremez" derler. "Sizler Devrimci Solcusunuz, slogan atıp pankart asacakmışsınız" diyerek tepkilerini açık ederler. Bununla da yetinmeyerek, devrimci-demokratların okuyacakları mesajla halkı ayaklandıracaklarını bile söylerler.

Halkın ayaklanmasından korkan (!) CHP'liler, böylece kime hizmet ederek, kimlerin safında yer alacaklarını da itiraf etmiş olurlar.

İnsan bir kere darbeci olmayagörsün!..

İnsan bir kere darbeciliğe kalkıştı mı; gözü ne dünyayı görüyor, ne de kendini. Böylesi kişilikleri ve anlayışı, doğrusu hep merak ettik. Nasıl böyle bir hale gelebildiler. Darbeci olmadığımız için bilemiyoruz. Bildiğimiz tek şey, gördüğümüz, duyduğumuz kişilikler, olaylar ve sonuçlar. Elbette hastalığın adını koyuyoruz. Ama bu kadar da olmaz dediğimiz birçok şey yaşanıyor. Demek ki, düşmenin sınırı, ahlakı, kültürü ve daha birçok şeyi yok.

Her tarafa fakslar, posta paketleri gönderip, sağı-solu tehdit eden, "gerçek" devrimci hareketin kendileri olduklarına dair yemin billah eden darbeciler var ya, işte onların yeni yeni marifetlerine tanık oluyoruz. Bunlar sağa sola paket göndermeyi, fakslar çekmeyi sürdürüyorlar. Kendilerince siyaset yapmanın en kolay yolu bu. Ama hep bir yerlerden açık veriyorlar, yakayı kaptırıyorlar. Mücadeleden o kadar uzaklar ki, gelişmelerden bihaberler.

Gönderdikleri paketlerden iki tanesi ilginç yerlere gidiyor. Bir tanesi kısa adı KAM-SEN olan Kamu Çalışanları Sendikası'na, diğeri de "Devrimci İşçi" diye yazdıkları gazeteye gidiyor. Ama KAM-SEN diye bir sendikanın bugün olmadığını, ya da "Devrimci İşçi" gazetesinin, gönderilen adreste bulunmadığını bilmiyorlar. Ne biçim "en has" kendileriyse, bunlardan haberleri yok. "Devrimci İşçi" dedikleri herhalde "Mücadeleci İşçi" olsa gerek. Çünkü bu gazetenin adresine geliyor paketler.

Şimdi kimse bu kadar kusur kadı kızında da olur demeye kalkmasın. Uzaklardan paket göndermekle, faks çekmekle siyaset bu kadar oluyor ancak.

Büyük lokma ye büyük laf etme!

Tokatlılar Grup Yorum'u dinlemeye hazırlanmaktadır. 23 Mayıs Pazar günü, Tokat'ta ilk kez Grup Yorum konserine hazırlanan devrimci-demokratlar, direniş ve sevda türküleriyle tanışmayı sabırsızlıkla beklediği sırada bazı Partizan okurları da insanlara konsere gitmemeleri için telkinde bulundular. İşte Devrimci Solcular ilk önce döktükleri "devrimci kanının hesabını" vermeliymişler de, devrimcilere ve halka "özeleştiri" vermeliymişler de... vs... vs...

Ama kendilerini kimsenin dinlemediğini, konser günü geldiğinde spor salonunda iki bini aşkın insanın Grup Yorum'un türküleriyle, kavga türküleriyle coştuğunu görünce, Partizan okurları da çıkagelirler. Konseri organize eden devrimciler ise kendilerine salonda ne işleri olduğunu sorarlar. Aldıkları yanıt ise oldukça ilginçtir. Partizan okurları, yaptıklarından pişman olduklarını söyleyerek özeleştiri verirler(*) ve konseri kendilerinin de izlemek istediklerini söylerler.

Günler öncesinden insanlara "konsere gitmeyin" diyen, "özeleştiri" isteyen Partizan okurları konsere ancak özeleştiri vererek girebilirler.

(*) İsimler bizde saklıdır.

Örgüt işi

Samsun'da okuyan bir öğrencinin babası, polisin "daveti" üzerine Samsun'a gelir. Polisler, babaya "oğlunun okulda eylemlere katıldığını, forumlar organize ettiğini, hatta örgütle bağlantılı olarak bu işleri yaptığını, dolayısıyla örgüt adamı olduğunu" söylerler. Baba oğluna dönerek, "Oğlum, ben sana yemeklere zam geldiğinde boykot et, bunun dışında başka bir şey yapma demiyor muyum?" diye çıkışır. Polisler, "Hayır efendim hayır, o da örgüt işine giriyor" derler.

Böylece baba, yemek boykotunun da "örgüt işi" olduğunu öğrenir ve "Bu ülkede aç karnına tok teselli vermek örgüt suçu olmuyor galiba" diye düşünmeye başlar.

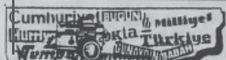

Kül yutmaz gazeteci

Bir zamanlar köşe yazarları Türkçeyi iyi kullanmakla, güzel konuşmak ve yazmakla övünürlerdi. Hatta o dönemlerde DP Milletvekili Osman Bölükbaşı gibi külhanbeyi ağızıyla konuşanlar eleştirilirdi. O günden bugüne çok şey değişti. Değişme her zaman gelişme anlamına gelmiyor. Bir zamanlar gazeteciler "Kalemini satacağına kır" sözünü ilke edindiklerini söylerlerdi.

Geçtiğimiz hafta Hadi Uluengin Hürriyet gazetesindeki köşesinde kendince "zehir zemberek" bir yazı yazdı. Yazı baştan sona gazetecilerin yaşadığı değişimi sergiliyordu. Uluengin yazısında siyasi literatüre "orak çekiçli baldırı çıplaklar", "çüş", "enayi tavlamak", "mavra yemek", "faka basmak" gibi terimlerle katkıda bulunuyordu.

Hadi Uluengin, kendisi gibi seviyesiz bir üslupla insanları eleştirmek adı altında kara çalan Meriç Köyatası'nın ODTÜ Şenliği sırasında dövülerek cezalandırılmasına karşı çıkıyordu. Bu arada geçmişte aynı havayı soluduğu bir anlayışı da eleştirirken, iyi anlaştığı çevrelere de hedef göstererek eski huyundan vazgeçmediğini gösteriyordu. Ne de olsa can çıkar huy çıkmazmış.

"Çüş! Bu ne haydutluktur. Bu ne edepsizliktir. Bu ne cüretkarlıktır. Fikirlerinden dolayı insanlara saldırılması ne zamandan beri meşruluk taşımaktadır? Üniversitelerde ne zamandan beri eşkıya terörü esmektedir?"

Sayın Uluengin bazı sorularınızı cevaplandıralım. 12 Eylül'den beri üniversitelerde eşkıya terörü sürmektedir. Fikirlerini açıklamak isteyen insanlara polis cop ve silahla saldırmaktadır. Hatta dövmek bir yana 30 Nisan günü Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldıran örneğinde olduğu gibi evleri basılarak katledilmektedirler. Gerçekten bu cüretkarlıkları nereden kaynaklanıyor? Bu cüretkarlık sizin gibi 'aydın' geçinenlerin katliamlara destek vermesinden kaynaklanıyor. Sizin gibiler bu sayede "istihbarat notlarında adı geçenleri" rahatlıkla öğrenebiliyorsunuz. Bu nedenle 'basın özgürlüğünden' yararlanmayı da sadece kendinize hak görüyorsunuz.

Hadi Uluengin Hürriyet gazetesinden önce Cumhuriyet gazetesinde uzun süre Amerikan lobiciliği yaptığı için Türkiye gerçeklerine yabancı kalmış olmalı. Belki de çevresine Amerikan gözlükleri ile baktığı için sadece işine gelenleri görüyor. Zaten Küba'ya ilişkin yazılanlardan son derece rahatsız olmuş. Rahatsızlığının nedeni Küba ile ilgili yazılanların olumlu yönde olması.

İlk olarak Hadi Uluengin'e hatırlatmadan geçemeyeceğiz. Küba devlet başkanı Fidel'in soyadı Castro'dur, onun yazdığı gibi 'K' ile yazılmaz. Amerikan lobicisi, 'eski suflör' köşe yazarı elbette yazılanlar karşısında "Faka basmamış, kuyruklu yalanı yutmamış, mavrayı yememiş". Çünkü yazılanlarda hiç 'insan hakları savunucularından' bahsedildiğini görmemiş.

Uluengin Küba'ya yapılan türden seyahatlerin 'koridor gezintisi' olarak adlandırıldığını ve gazetecilere sadece belirli yerlerin gösterildiğini yazıyor. Herhalde kendisi de bu nedenle uzun yıllar kaldığı Amerika'da emperyalizmin çöplükte yaşamaya mahkum ettiği insanları göremedi. Doğu Avrupa'da yaşanan olaylar sırasında bu nedenle gerçekleri göremediği için yazamadı. Ve kendisi hala Türkiye'de de bir koridorda gidip geldiği için katliamları, eşkıyaları, çapulcuları göremiyor. Küba'da insanların korktuğu için yabancılarla konuşamadığını yazıyor. Türkiye'de gazetecilerle görüşmek için insanlar tüm uğraşlarına rağmen başarılı olamıyor. Türkiye'de aksine gazeteciler korkuyor.

ODTÜ'yü "Kurtarılmış Bölge" ilan eden Uluengin "Ben mavra yemiyorum. Kuyruklu yalan yutmuyorum. Havana puro içmiyorum" demiş. Elbette Sayın Uluengin, sizin "Amerikan tütününden" başkasını ağzınıza koymadığınızı herkes biliyor. Hadi Uluengin'i yazılarında düzeyli olmaya çağırmanın fazla bir anlamı olmayacak.

Hürriyet yöneticilerine bir tavsiyemiz var. En azından şu an vermekte oldukları Temel Britannica'nın dağıtımı bittikten sonra, okuyucularının Hadi Uluengin gibilerin yazılarını anlayabilmesi için "Argo Deyimler Sözlüğü" dağıtabilirler. 'Delikanlı gazeteci' Uluengin'e de tavsiyemiz bilmediği yerlerde fazla dolaşmaması. Bakarsınız farkında olmadan başka bir "Kurtarılmış Bölge"nin içine girebilir.

Yüreklerde diri oldular hep!

Deniz GEZMİŞ

İbrahim KAYPAKKAYA

18 Mayıs 1972'de Diyarbakır'da işkencede katledildi. İşkencehanelerde susarak ölümsüzleşti

Sinan CEMGİL

Hüseyin İNAN

"Ey ömrünü destan gibi yürüyenler
Yaşayan kimdir gerçekte
ölen kim
Yaşarken bile tükenenler mi
Yılgın yılgın düşenler mi
Yoksa çekilip tarihin burçlarına
Bmyrak bayrak ölümsüzleşenler mi"

Kadir MANGA

Yusuf ASLAN

Bir kopuştu onlar. Örümcek ağlarıyla yerine mıhlanmış 50 yıllık revizyonizmden, parlamento koridorlarından sosyalizm hayali gören reformizmden bir kopuş... Doğruları ve yanlışlarıyla baharın müjdesi oldular; silahlı mücadelenin, devrimimizin baharı... onları "ehlileştirmeye" çalışarak, onları "vakıf"larda içkili masalarda "anarak" anılarını gölgelemeye çalışanlar yanılıyor. Onlar silaha ilk sarılanlardan olmanın onuruyla yüceldiler. Mücadelenin ateşi içinde, işkencehanelerde, darağaçlarında, dağlarda ölümsüzleştiler. Ve mücadelemizin ateşi içinde yaşıyorlar.

Alpaslan ÖZDOĞAN

5 Mayıs 1972'de darağacında katledililer. Darağacında devrimin şloganlarıyla ölümsüzleştiler.

31 Mayıs'ta Nurhak'ta katledililer. Ülkemiz dağlarında bir gerilla türküsü olarak ölümsüzleştiler.

Aykut KAYNAR (1961-....)

19 Mayıs 1980'de Aybastı'da faşistler tarafından katledildi.

Mustafa IŞIK

Mayıs 1981'de işkence yapıldıktan sonra kurşuna dizilerek katledildi.

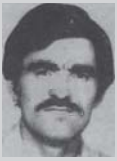

Mustafa ALBAYRAK

16 Mayıs 1980'de kendilerine Partizan' diyen bir grup tarafından çevrildi. Silahı olmasına rağmen kullanmadı ve şehit edildi.

Serap ŞİMŞEK (1963-...)

6 Mayıs 1980'de Deniz'ler için düzenlenen bir anmada jandarma tarafından katledildi.

"O gün bugündür Nemrutlar
Ateşe ve kana sığınırlar
Ve ilk ihaneti oradan
Ateşten ve kandan gdriir ler
Çevrilir yalımlar ve namlular
Kendi akrep bedenlerine
Halk dirilir"

Ali Haydar ŞAHİN

12 Mayıs 1987'de şeh düştü.

Küba emperyalizmin bataklığına bir daha dönmeyecek

"... Küba'nın kapitalizme dönmesini istiyorlar. Küba'da açlık istiyorlar, çocukların aç kalmasını istiyorlar. Neo liberalizm sonucu, kapitalizm sonucu aşağılanmış Latin Amerika ülkeleri gibi olmasını istiyorlar.

Küba halkı bunu istemiyor. % 80'lerde işsizliği istemiyor. Küba'da en ufak bir ameliyat için para bulamamazlık gibi bir durum da istemiyorlar. Birçoğu okula gidemeyen bir çocuk toplumu da istemiyor. Amerikan deniz piyadelerinin Küba'da bir fuhuş sektörünü başlatmasını da istemiyor..."

Sosyalist Türkiye Partisi (STP)'nin davetlisi olarak Türkiye'ye gelen Granma gazetesi yöneticisi ve Küba Komünist Partisi Merkez Komite Üyesi Juan Ayus Garcia, ekonomik ambargoların ve kirli savaşın tam bir ablukası altında olmasına rağmen gerekirse Ada'yı batırmayı göze alarak sosyalizm bayrağını elinden bırakmayan Küba halkı adına ve Kübalı olmanın verdiği onurla sesleniyor salondaki insanlara. 3 Ocak 1961'de Küba'yla tüm ilişkilerini keserek ambargoya başlayan Amerika'da "7 Başkan değişti ama Küba hala ayakta duruyor" diye başlıyor konuşmasına gururla.

Juan Ayus, ambargo öncesi ve sonrasını karşılaştırarak Küba basınını ve gazetelerini anlatıyor:

"Partinin yayın organı Granma gazetesinin 700 bin tirajı var ve ambargo ve ekonomik güçlükler nedeniyle şu anda tirajı 400 bin civarında. Ve yine ekonomik ablukadan dolayı ülkede çıkan tek günlük gazetedir. Daha önce günlük olarak çıkan bütün yayınlar şu anda haftalık olarak çıkıyor. Daha önce Granma'nın İspanyolca, İngilizce, Fransızca ve Portekizce olmak üzere dört dilde yayınlanan uluslararası baskısı şu anda çıkarılmıyor. 5 radyo istasyonuna sahibiz, 51 tane de yerel radyo var. İki televizyon kanalının programlarının % 70'i Küba ürünü. Bir turistik televizyon kanalı ve Ada'nın değişik yerlerinde 8 adet yerel radyo var. Bir ulusal ve bir de uluslararası haber ajansına sahibiz.

'91'den önce yani ambargodan önce 700 adet gazete ve dergi vardı. Toplam tirajları 8 milyona ulaşıyordu. Şu anda ambargodan dolayı bunların sayısı 80'e inmiş durumda. Ve toplam tirajları da 1 milyon civarına düşmüş durumda."

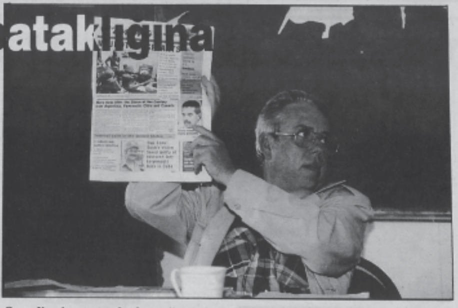

Sosyalizmi yaşatmak, bayrağını yere düşürmemek isteyen Küba, bedellerin ağırlığına karşın, inançlarının gücüyle kazanmayı sürdürüyor.

Küba'nın % 95.06'sı Devrim İçin Oy Verdi

Emperyalist iletişim kanalları sürekli olarak "Küba halkının demokrasiye dönme özlemlerinden" söz ederek Fidel'in sonunun yakın olduğunu dünyaya yayarken, Küba'da bunun tam tersi oluyordu. Juan Ayus Fidel Castro'nun 28 Eylül 1990'da yeni durumu gözden geçirmek üzere tüm ülkeye yaptığı çağrının sonrasında yapılan parlamento seçimlerinin sonuçlarını iletişim tekellerinin tersini söylediğini anlatıyordu. Yapılan seçimlerde 7 milyon 853 bin Kübalı oy kullanmış (% 99.600) ve Ada'nın % 95.06'sı devrimi ve sosyalizmi onaylamıştı. Bu seçimlerde devrimin temsilcilerinden hiçbirisi seçimleri kaybetmemiş ve hepsi birden parlamentoya girmişti. Üstelik çoğu Kuzey Amerikalı olan gözlemciler sandık başlarındaydılar ve seçimleri en ince ayrıntısına kadar gözlemlemişlerdi. Seçim sonuçlarından çıkan mesaj ise devrime ve onun tarihi lideri Fidel'e ve sosyalizme toplu bir destek anlamına geliyordu.

Amerika'nın İki Yüzü Var; Bir Tanesi Demokrat, Bir Tanesi Faşist

Emperyalizmin kirli savaş politikasını, ikiyüzlülüğünü ve Küba'yı, sosyalizmi karalamak için ülkeden kaçan karşı-devrimcilerin, "Kübalılar demokrasiye koşuyorlar" demagojiyle nasıl emperyalist propaganda yaptıklarını anlatıyor Ayus Garcia:

"Bazı insanlar uçak kaçırıyor veya bir bota biniyorlar, hep birlikte Amerika'ya yanaşıyorlar. Ve Amerika'da bu şekilde kahraman oluyorlar. Bu' da yine kirli savaşın bir parçasıdır. Ve Amerikalılar kendi ülkelerinin reklamını yapıyorlar. Şu şekilde; 'Kübalılar demokrasiye koşuyorlar. Her şeye rağmen her türlü tehlikeyi göze alıyorlar.'

"Fakat Amerikan sınırını geçen Meksikalılar, kurşun yağmuruna tutulup öldürülüyorlar. Bu nedense yer almıyor bir yerde. Takalara doluşup giden Haitililer, kamplara alınıyorlar ve açlıktan kırılıyorlar. Bu da biliniyor. Ama iki yüzleri var; bir tanesi demokrat, bir tanesi faşist."

Küba'nın Batısında 26 Bin Görme Özürlü. Salgın, Ada'nın ABD'ye En Yakın Bölgesinde Başladı

Şu anda Küba'da bir hastalık salgını var ve bu hastalıktan dolayı 26 bin insan gözlerini kaybetti. Ayus Garcia, 'Küba tarafından Dünya Sağlık Örgütü'nden bir komitenin bölgeye davet edildiğini ve incelemeler yapıldığını belirterek, bunun garip bir hastalık olduğunu ve her yerde ortaya çıkabileceğini düşünüyor ve yalnızca Küba için endişelenmediklerini dile getiriyor. Ayrıca 80 bin adet bir çeşit vitamin pastili üretildiğini ve tüm Küba'ya dağıtıldığını da söyleyen Garcia da tüm Kübalılar gibi hastalığın CIA'nın biyolojik saldırılarından birinin sonucu olduğuna inanıyor.

"Bu hastalık ülkenin batısında bir bölgede başladı. ABD'ye en yakın yerinde başladı. Bu durum oldukça düşündürücü. Daha önce de Amerikanın hayvanlara ve yiyeceklere yönelik yaptıkları biyolojik savaşı biliyorduk. Daha önce Amerika tarafından ülkeye bulaştırılan bir çeşit hastalık nedeniyle ölümler oldu ve birçok çocuk ölü doğdu. Bundan dolayı bu yeni durumun da Küba'ya CIA tarafından getirildiğini düşünüyoruz. Kirli savaşın bir parçası olarak Amerikalılar tarafından bu Ada'ya getirildi. Ve amaçları Küba'yı tamamen yok etmektir. İnsan haklarının şampiyonu olduklarını söylüyorlar ama sonra da bunları yapıyorlar."

Evet, emperyalizmin ikiyüzlülüğüne, yalan ve kara çalma kampanyalarına ve her türden ekonomik ambargosuna rağmen, Küba dimdik ayakta durarak sosyalizm bayrağını onurla taşımaya devam ediyor. Kübalı temsilcinin de belirttiği gibi bugün Küba'nın her zamankinden çok dayanışmaya, enternasyonalist bilinçle yardımlaşmaya ve desteğe ihtiyacı vardır. İlaca, paraya, yiyeceğe hatta kırtasiye malzemelerine bile. Kağıt bulmakta güçlük çeken Kübalılar en fazla değer verdikleri eğitimlerinin tehlikeye düşmesiyle karşı karşıyadırlar. Ama Küba'nın bugün basın açıklamalarının, imza kampanyalarının ve yardım organizasyonlarının dışında başka şeylere de, en önemlisi de mücadeleye ihtiyacı vardır. ✪

Romen halkı uyanıyor

Romanya, Gorbaçov'un arkadan hançerini yiyen Doğu Avrupa'da, karşı-devrim fırtınasına dayanamayarak ayakları yere sağlam basmayan sosyalizmi yıkılan ülkelerdendi.

Emperyalist medyaların allayıp pullayıp piyasaya pompaladıkları "özgürlük", "demokrasi" sevdasına kapılan 12 Eylül'le birlikte yolunu şaşırmış nice keskin "sol"cular, Romanya'da "Çavuşesku diktatörlü"ğünün yıkılışını alkışladılar. Onlar için Bush'la, Gorbaçov'la aynı hizada Romanya'da komplo ve darbeyle gelen "demokrasi ve özgürlüğe" selam durmanın fazla bir önemi yoktu.

Emperyalizmin eliyle Romanya'ya özgürlükleri getiren Selamet Cephesi'nin işi "özgürlüklerin selameti" için Çavuşeskuları yargısız sorgusuz katletmek oldu. Romanya'da özgürlük günlerine geçiş bu katliamla başlatıldı.

Romanya özgürdü artık! Demokrasinin rayına oturmasıyla emperyalizmin kucağında Romanya yeniden inşa edilecekti. Aradan henüz üç buçuk yıl geçti. Romanya'ya sadece her kapıdan pazar ekonomisinin sınırsız özgürlüğüyle birlikte, her şeyin alınıp satılması geldi. Romanya 40 yıldır tanımadığı işsizlikle, enflasyonla, yokluk ve yoksullukla tanıştı. % 10'lara ulaşan işsizlerle, % 2000'lere varan enflasyonla Romanya bir anda Avrupa'nın kategorisinde baş sıralara yerleşti. Sokaklar, caddeler, pırıl pırıl neonlarla, barlar, pavyonlar, diskoteklerle birlikte sadece emeğini değil, onurunu, etini pazarlayan Romen kadınlarla doldu. Bunlar da yetmedi. Sınırsız özgürlük Romen kadınları İstanbul caddelerine düşürdü. Romenler dışa açılmışlardı, her şeylerini satıyorlardı.

Eksik, gedik, hatalı sosyalizm altında, bağımsızlıkları, kimseye muhtaç olmamaları ve kendi kendilerine yeterlilikleriyle övünen Romenler, kapitalizmin sınırsız özgürlükleri altında kadınlarını İstanbul'da pazarlamakla övünür oldular. Kapitalizmin özgürlükleri karşı-devrimle Romanya'ya girdiği andan itibaren sosyalist değerleri altüst etti.

Bunca acıyı yaşamak gerekmezdi. Ama olan oldu. Bundan sonra filizlenen tohumu büyütmek gerekir.

Kapitalizmin toz pembe sisleri dağılıp gerçekler ortaya tüm çıplaklığıyla çıkmaya başladıkça, yoksulluk, işsizlik kapıya dayandıkça Romen halkı başka özgürlüklerini de hatırladı. Grevlere, direnişlere sarıldı. Ama her şeyi alıp satma özgürlüğü ne kadar sınırsızsa, yoksulluğa, işsizliğe karşı çıkma özgürlüğü o kadar sınırlıydı. Bükreş'in sokaklarını, caddelerini öfkeli emekçilerle birlikte tanklar, panzerler, atlı polisler doldurdu. Artık Romanya'da yeni bir saflaşma süreci açılıyordu. Emekçilerle birlikte sosyalistler yeniden örgütlenmenin ve mücadelenin temellerini atıyorlardı. Romanya'da da diğer eski sosyalist ülkelerde olduğu gibi emperyalizmin özgürlük oyununun sahtekarlığı açığa çıkıyordu. Son olarak da, daha önce sesleri fazla çıkmayan sosyalistlerin sesleri yükseliyordu. Çavuşesku'yu ve geçmişte sosyalizmin ortaya çıkardığı değerleri sahiplenenler, Bükreş'te yaptıkları mitingle kendilerini gösteriyorlardı. Daha sonra ise Çavuşesku'ların mezarına giderek anma yapıyorlardı. Romen halkı gerçekleri gördükçe gözleri açılıyor. Geçmişine eksiklikleriyle, gedikleriyle, hatalarıyla özlem duyanlar her geçen gün artıyor. Romanya'da da sosyalizm daha gür ve sağlıklı boy verecektir. Bu gelişmeler bunun habercisidir. ✪

Grup Yorum Tokat'ta

Yapılamaz denilen yerde konser

Sıvas (Mücadele)- Grup Yorumu Tokat'a getirmek için bir konser düzenlemek ve böylelikle susunluğa bir darbe vurmak gerekiyordu.

Hızla bu konserin hazırlıkları yapıldı. Gerekli görüşmeler yapıldı ve 23 Mayıs'ta olacak şekilde organizasyon başladı. Oligarşi bu konsere kolay kolay izin vereceğe benzemiyordu. Bunun yanında kendisine devrimciyim, demokratım diyen bazı çevreler de oligarşi ile aynı mantığı yürütmeye başlamışlardı. Konseri düzenleyen arkadaşlardan darbecilik olayı ile ilgili özeleştiri isteyip, verilmezse konseri protesto edeceklerini belirtiyorlardı. Ancak darbecilik konusunda net bir tavırla karşılaşınca, ev ev dolaşıp sıradan insanları dahi konsere gitmeme konusunda ikna yaşa çalıştılar.

Oligarşi de boş durmuyordu. Organizasyon komitesinde bulunan Gazi Nefes yaşı küçük olduğu gerekçesiyle komiteden çıkarıldı, ardından Grup Yorum'un afişlerini astığı gerekçesiyle gözaltına alınıp tehdit edildi. Asılan bütün afişler polis tarafından toplanmaya başlandı. Tüm bunlara rağmen konser yapıldı ve konsere 2000'in üzerinde bir izleyici kitlesi katıldı.

23 Mayıs Pazar günü saat 19.30'da başlayan konsere Sıvas, Samsun, Çorum, Amasya, Turhal, Merzifon, Gümüşhacıköy ve daha birçok yerden insanlar katıldı.Devrim şehitleri için saygı duruşu öncesinde çekim yapmak isteyen polis, seyircilerin "Kamera İstemiyoruz", "Katil Polis Dışarı" sloganları ile karşılaştı ve tedirgin oldu. 2000'in üzerinde insan, Grup Yorum'un konuşma metninin ardından "Türküler Susmaz, Halaylar Sürer" ve benzeri sloganlarla konserin başlamasını geciktirdi. Bu bir olumsuzluk değildi; Tokat halkının yıllardır özlemini çektiği bir ortamın ifadesiydi. Okunan mesajlarda sık sık yargısız infazlar dile getirilirken, Cumhuriyet Üniversitesi TÖDEF'li öğrencilerin hazırladığı "Yargısız İnfazlara Son, Umudu Katledemezsiniz" pankartı ve Sıvas DLMK'nın hazırladığı "Yargısız İnfazlara Son" pankartının yanı sıra Uğur ve Şengül'ün resimleri bulunan tişörtler ve üzerinde hedef işareti bulunan kızıl bantlar takılması yargısız infazlara tepkileri dile getiriyordu.

Yılların özlemi, yılların birikimi ve coşkusu, türkülerde, halaylarda, sloganlarda kendini buldu.

Samsun DLMK, Sıvas DLMK, Özgür Karadeniz Gazetesi Girişim Komitesi, Trabzon, Samsun ve Sıvas Mücadele gazetesi temsilcililerinden ve Sıvaslı devrimciler, TYÖ-DER ve Trabzon ÖZGÜR-DER, Merzifon Halkevi, Gümüşhacıköy Halkevi, adına gelen mesajların okunmasından sonra devam etti. Halay çeken insanların ve seyircilerin attığı, "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Yaşasın Silahlı Devrimci Birliklerimiz", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları ve halaylar sona erdiğinde saat 22.30'u gösteriyordu ve mesaj belliydi. "Olmaz diye bir şey tanımıyoruz, olmazı olur yapmak görevimizdir."

GÜN İZİ

Sanatçılar demokrasi mücadelesinin içinde yer almalıdır

Elif Sumru GÜREL

Yaşadığımız günler gençliğin, işçilerin, memurların, gecekonduluların hatta SHP gençlik komisyonlarının bile infazlar, baskılar, katliamlar karşısında duyarlılıklarını çeşitli eylemliliklerle dile getirdiği günler.

Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldıran kaşledildiklerinde, ekranlarda ve burjuva basında genc teröristlerin çatışma sonucu ölü ele geçirildikleri söyleniyordu. Son anlarına kadar akademik-demokratik üniversite mücadelesinde İYÖ-DER'li öğrenciler olarak yerlerini alan Uğur ve Şengül'ün "teröristliği" devrimci bir duyarlılıkla demokratik platformda mücadele etmekse –ki bu bütün bulguları ve kanıtlarıyla ortadayıllardır vurguladığımız, bağıra bağıra söylediğimiz bir gerçek çok somut bir şekilde ortaya çıkıyor; devletin terörü artık demokratik kitle örgütlerine, demokrat bir duyarlılığa sahip insanlara kadar ulaşmış durumda. Tabii sessiz kalındığı sürece.

Devrimci sanatçılar baskıların, infazların, insanın insanca yaşama hakkının kısıtlandığı her yerde örünleriyle, eylemleriyle sessiz kalmamış ve karşı çıkışın içinde yer almışlardır. Ama duyarlı olmak sanat cephesinde yalnızca devrimci sanatçıların görevi midir? Kendine demokratım diyen, insan haklarını savunduğunu söyleyen aydın ve sanatçılar da böylesi bir sorumluluğu hissetmelidirler. Yargısız infazların artık adım adım düzenden memnun olmayan ve karşı çıkan herkesin kapısını çalacak duruma gelmesi karşısında tek yol, duyarlılıkların birleştirilmesi ve ortak noktalarda bunun eyleme dönüştürülmesidir. Doğru da olsa, güzel de olsa yalnızca konuşmanın yetersizliği rahatsız etmelidir. Aydın-sanatçı kimliğiyle kendimizi kitlelerin önüne koyuyorsak, bu peşi sıra onları gerçekler karşısında aydınlatma ve dönüştürme görevini yükler. Yoksa kendi kabuğuna çekilmek, toplumsal gelişime duyarsız kalmak böylesi bir kimliğin yansıması olamaz. Düzen politikalarının sanatı, sanatçılığı, yaratıcılığı ve yetenekleri yalnızca maddi karşılığa kanalize ettiği günümüzde, emekten yana olabilmek bu politikalara karşı çıkmakla ve demokrasi için, infazlara, baskılara karşı örgütlenmelerle, sanatçı birlikleriyle mümkündür. Sanatçı örgütlenmelerinin mesleki örgütlenmelerle sınırlı olmadığı, çağının siyasi örgütlenmeleri de gerekli kıldığı kavranmalıdır. Düşünceler ve duyarlılıklar böylesi platformlarda açığa çıkarıldığında önemli adımların atılabileceğine inanılmalıdır.

Şimdi aydın ve sanatçı olmanın sorumluluğunu yerine getirmenin zamanıdır. Toplumsal duyarlılığı geliştirme ve etkileme gücümüzü, yeteneklerimizi kullanabilmeliyiz. Bu da boş zamanların işi olamaz. "Programım var", "çekinim var" vs. gibi nedenlerle duyarlılıklar başka bir zamana bırakılıyorsa bu, susmanın, dolaysıyla onaylamanın ifadesidir. "Ben elimden geleni yaptım", "Ne yapalım insanlarımız böyle", "Fazla yapacak bir şey olduğuna inanmıyorum", "Sen ben, bizim oğlan oldukça bir şey yapamayız" ve daha nice yaklaşım biçimleri de kimseyi kurtarmaz. Bunu 12 Eylül sürecinde yaşamadık mı? Sadece iyi niyetli olmak da yetmiyor bugün! Çünkü iyi niyet taşıdı faşizmin ayakları altında ses bile çıkaramaz hale geliyor.

Eğer bir örgütlülük, bir adım, bir deneme, ya da başka bir atılım başarısız olduysa, ya da bekleneni vermediyse, insanlara kızıp, dünyaya kızıp, kabuğa çekilmek neye yarar ki? Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, bir kazağı yüz kere sökülüp yüz kere örebilme sabrı taşımak ve sonunda olmasi gereken rotayı, çizgiyi ve mücadeleyi yakalamak gerekir. Ki, böyle bir durumla da karşı karşıya değiliz. Doğru çizginin tek bir yolu var; kararlı olmak, inatçı olmak, örgütlü mücadeleye inanmak ve cesaretli davranmak gerekir. Kimi sanatçılar için kaybedecekleri bir şeyler olabilir, ama kazanacaklar koca bir dünya var.

Evet, Şengül'lerin, Uğur'ların kapılarının çalındığı günleri yaşıyoruz. Tepki göstermek için aya seslerinin kendi kapımıza dayanmasını mı bekleyeceğiz? Devlet terörünün bugün vardığı boyutta önümüzdeki iki seçenek kendini dayatıyor. Ya emekçilerin yanında yer alacağız ya da susarak düzen politikalarının yanında... Tarih de bizleri bu seçeneğimizle değerlendirecek.

Uluslararası İstanbul Tiyatro Festivali'nden bir oyun:

Şeyh Bedrettin Destanı

Uluslararası İstanbul Tiyatro Festivali'nin beşincisi şu günlerde yapılıyor. Dünyanın pek çok ülkesinden ve Türkiye'den tiyatro toplulukları 60 bin liradan başlayan bilet fiyatıyla parası olan tiyatrosevertlerin karşısına çıkıyor. Bu yılki festivalin oyunlarından biri de Nazım Hikmet'in Şeyh Bedrettin Destanı. Yılmaz Güney filmlerinden ve özellikle Sürü filminden tanıdığımız Tuncel Kurtiz, Avustralyalı oyunculardan oluşan bir grupla Türkçe ve Almanca olarak sergiliyor oyunu.

"Sanat bu, istediğimi yaparım" düşüncesi sürdükçe, gerçek boğulur, karmaşıklaşır. Elde edilen sonuç ise sıfır olur.

1300-1400 yılları arasında Osmanlı İmparatorluğu döneminde yaşayan ve dönemin baskıcı düzenine karşı ilerici düşünceleriyle ve müritleriyle birlikte bir isyanı başlatan Şeyh Bedrettin, Nazım Hikmet'in dizelerinde sosyalizme duyulan inancın sembollerinden biri olmuş, yaşam felsefesi "Yarın yanağından gayrı/ Her şeyde/ Her yerde/ Hep beraber diyebilmek" sözleriyle ifadesini bulmuştu. Böylesi bir felsefe ve mücadele, Nazım'ın şiirleriyle nasıl oynanır, nasıl sahnelenir?

Güzel ve anlamlı bir oyun izleyeceğimiz düşüncesiyle gittiğimiz oyun, bir hayal kırıklığından öte, anlamı, içeriği yok edilmiş, anlaşılmaz koreografik hareketler, anlaşılmaz dansılarla (tepinmeler demek daha doğru olur) biçimin tamamen ön planda olduğu ve izleyiciye bunların oyunla ne ilgisi var dedirten bir şekilde çıkıyor karşımıza. Baştan sona tarikat ayinleri, Ortodoks, Katolik, Kızılderili ayinleri hakim oyunda. Bazen durup dururken rock dansları izleniyor. Şiirler sanki izleyici anlamasın diye, gürültü patırtı arasında ya da onca tepinmeden sonra soluklanırken okunuyor. Tuncel Kurtiz, Nazım ve Bedrettin'i kavrayamamanın yanı sıra, onların kolektivizmlerini de tarikat ayinleri ve rock danslarıyla ifade etmiş.

Oyuncuların kara peçeler altında yaptıkları hareketler sonucu yanı çıplak kalmaları, izleyiciye Bedrettin'i ve zulme, sömürüye karşı verilen bir mücadeleyi değil, vücutları seyrettiriyor. Ve oyun sonunda akılda kalan da bir soytarılıktan öteye gitmiyor.

Tuncel Kurtiz bir söyleşisinde Bedrettin'i "O bir filozof, bir hukukçu, bir devrimcidir" diye tanımlamış. Etkilendiğini söylemiş. Ama Nazım'ın yorumladığı Bedrettin'i, değil bugünün gerçekleriyle buluşturmayı, uçuk yorumuyla dahi kendi döneminden bile geriye taşımış. O halde nasıl bir etkilenme bu?

Bu oyun Nazım'a, Bedrettin'e ve Türkiye halklarına saygısızlıktır.

✓ Grup Yorum'un Tokat konseri

YAPILAMAZ DENİLEN YERDE KONSER

Grup Yorum 23 Mayıs'ta Tokat'taydı. Her konseri gibi bu da engellenmeye çalışıldı. Bu kez engellemeye çalışanlar arasında polisin yanı sıra, darbecilik virüsünün bulaştığı bir sol çevre de vardı... Konser her şeye rağmen yapıldı. "Engelleyiciler" ise yanıtlarını konseri izlemeye gelen iki binin üzerindeki insanın gece boyunca attığı sloganlardan aldılar.

Yazısı sayfa 31'de

✓ GECEKONDU EMEKÇİLERİNİN GÜVENCESİ DİRENMEKTİR, DEVRİMCİLERDİR

- Polis, Küçükarmutlu'ya bu kez ev yapmak için geldi ve Küçükarmutlu halkının "Bizi kurşunlayanlara ev yaptırmayız" cevabıyla karşılaştı.
- Hekimbaşı çöplüğünde 12 ceset hala çıkarılamadı. İnsanlar hala çadırlarda. Konutların ve milyonlarca liralık yardımın propagandası var, kendisi yok.
- Belediye Başkanı Nurettin Sözen, İstanbul'da 5000 gecekondunun yıkım emrini imzaladı.

Gecekondu Emekçilerini Devrimciler Sahipleniyor- Dozerler ve panzerler kondusunun önüne geldiğinde devletin kimden yana olduğunu daha iyi görüyor ve gözleri devrimcileri arıyor. Devletin kendilerine panzer ve coptan başka verebileceği bir şeyin olmadığını görüyorlar.

Yazısı sayfa 12-13'te

✓ Granma Temsilcisi; "KÜBA EMPERYALİZMİN BATAKLIĞINA BİR DAHA GERİ DÖNMEYECEK"

STP'nin davetlisi olarak Ülkemize gelen Granma gazetesi yöneticisi ve KKP Merkez Komite Üyesi Juan Ayus Garcia katıldığı söyleşilerde Küba gerçeğini ve Küba'nın direnişini anlattı... Küba'da seçimler; Fidel'e, devrime ve sosyalizme onay... Amerika'nın iki yüzü; demokrat ve faşist... Küba'ya salgın hastalık ihracı... Enternasyonalist dayanışmaya çağrı; Küba direniyor;

Yazısı sayfa 30'da

Orduya, cepheye, partiye doğru ilerliyoruz

Yöneticilere ihtiyacımız var

Bugün yaşadığımız süreç yöneticisi olmayı gerektiriyor. Darbeyle birlikte "hareketi sahiplenme" temelinde bir coşku ve heyecan açığa çıktı. Sahiplenme duygusu bugün saflarımızda yaygın bir savaşçı olma isteği ve kararlılığında somutlanmaktadır. Bu onur duyulacak bir gelişmedir. Ama bu gelişme, devrimci iradeyi düşmana kabul ettirecek bir yöneticiler ordusuna da ihtiyaç olduğunu gösteriyor. Çünkü yönetici, düşmanı tanıyan, bütünü gören ve savaşın o bölgedeki kurmaylığını yapan insandır. Savaşı var olanın ötesine taşımak ve büyütmek için böyle bir orduyu da, cepheyi de oluşturmalıyız. Ortaya çıkan boşlukları dolduracak yöneticileri yaratmalıyız.

Yazısı sayfa 16-17'de

Kamu emekçilerinin gündemi

Ankara yürüyüşü

- Bu yıl "Temmuz sıcağı" erken geliyor... Kamu emekçileri Ankara'ya yürüyüş kararı aldı. Kamu emekçileri Ankara'yı sloganlarıyla, talepleriyle ayağa kaldırmaya hazırlanıyor.
- İLKSAN Yolsuzluğuna Tepkiler Sürüyor Eğitim emekçileri İLKSAN yağmalayan hırsızların peşini bırakmıyorlar İstanbul, Ankara, Sivas, Adana ve Trabzon'da binlerce eğitim emekçisinin katılımıyla protesto gösterileri yürüyüşler suç duyuruları basın toplantıları yapıldı.

Yazısı sayfa 22'de